

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/18 (51) • 28 Aralık 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

2012 panoraması: Dışarda savaş ve saldırganlık, içerde baskı, terör ve gericiilik...

**2013 kavgaya yılı
olacak!**

İÇİNDEKİLER

Yeni bir yıla girerken.....	3-4
2012 AKP'nin "sokak" korkusunu tırmandırdı... ..	5
2012'de dizginlerinden boşalan faşist baskı, terör ve gericilik!	6
2012'de Alevilere yönelik saldırılar arttı.	7
Erdoğan pervasız açıklamalar yapmaya devam ediyor.....	8
2013 işçi sınıfı için kritik bir mücadele yılı olacak!	9
2012 yılı sendikal hareket açısından kayıpların yaşandığı bir yıl oldu... ..	10
Şükrü Günseli: Tarihsel bir sorumlulukla yüzyüzeyiz!	11
2012 yılında emekçi kadınlar... ..	12
Kadın kurultayı üzerine.....	13
Kavgaya adanmış bir yaşam.....	14-15
<u>TKİP IV. Kongresi sunumları...</u>	
Sınıf çalışmasının sorunları	16-19
İşçiler dört bir yanda grevde	20
Kıbrıs'ta krizin acı faturası emekçilerin omuzlarına yükleniyor	21
Dinci gerici basının yalanları direnişi karartmaya yetmedi.....	22-23
"Üniversite AŞ'ye, YÖK'e ve yapasına geçit yok!"	24
Üniversitelerde komünist gençlik faaliyetleri	25
"Her yer ODTÜ her yer direniş!"	26
Sessiz çılgılık: Charlie Chaplin... ..	27
Hrant Dink davasına O'nu katleden yargıtay üyeleri bakacak!	28
Maraş Katliamı alanlarda lanetlendi.	29
21 Aralık; kimine kıyamet kimine umuttur!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/18 (51) * 28 Aralık 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

2012 yılının son sayısı ile okurlarımızla
buluşuyoruz.

2012 yılı kapitalizmin kriz ve bunalımlarının
derinleştiği, buna bağlı olarak emperyalist savaş ve
saldırganlığın her geçen gün tırmandırıldığı, işçi sınıfı
ve emekçilerin üzerindeki sömürünün daha da
katmerlendiği bir yıl oldu. Kriz ve bunalımlarının
faturasını döne döne emekçilerin omuzlarına yükleyen
emperyalist-kapitalist düzen, krizin yarattığı tahribatı
bir parça hafifletmek ve karına kar katmak uğruna
yeryüzünü hoyratça yağmalamaya devam etti. Bunun
için emperyalist savaş dahil, insanlığı büyü yıkımlara
sürükleyebilecek her türlü aracı devreye sokmaktan
geri durmadı.

Emperyalist-kapitalist sistemin kriz dinamiklerinin
yoğunlaştığı ve derinleştiği, Türkiye'nin de içerisinde
yer aldığı bu coğrafya ise dünyanın bu genel gidişatına
paralel gelişmelere sahne oldu. Bu nesnellik geçtiğimiz
yıl boyunca Türkiye'nin iç ve dış politikasına rengini
verdi. Dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlığa aktif
taşeronluk, içeride yoğun emek sömürüsü, baskı ve
terör sermaye devletinin politikalarının ana çerçevesini
oluşturdu. Dışarıda Suriye'ye dönük yürütülen savaş ve
saldırganlık sürecini içeride işçi sınıfını ve emekçileri
hedef alan sosyal ve iktisadi saldırılar takip etti.

Artan baskı ve devlet terörü bu tabloyu tamamlayan
bir başka olgu idi. Yıl boyunca polis terörü hız
kesmedi, devrimci-ilerici güçlere ve Kürt halkına
yönelik baskılar gün be gün arttı. Onlarca insan
işkencelerden geçirilerek zindanlara dolduruldu.

Bütün bu tablo içerisinde dünyada ve Türkiye'de
ortaya konulan mücadele ve direnişler de yerini aldı.
Krizin faturasını ödemek istemeyen işçi ve emekçiler
Avrupa'dan Amerika'ya ve Ortadoğu'ya sokaklara
döküldü. Bir çok ülkede genel grevler, militan sokak
eylemleri eksik olmadı. Yine bu topraklarda işçi ve
emekçiler yoğun sömürü ve baskı koşullarına karşı
mevzi direnişler ve eylemler ortaya koydu. Yıl
içerisinde bir çok fabrika ve işyerinde çeşitli eylemli
süreçler yaşandı.

Özetle, sermaye düzeninin çok yönlü saldırılarına

ve bunun karşısında gelişen mücadelelere sahne olan
bir yılı geride bırakıyoruz. Gazetemizin bu sayısında
ise çeşitli yönleriyle 2012 yılını değerlendiren yazı ve
makalelere genişçe bir yer ayırıyoruz.
Değerlendirmelerimiz gazetemizin önümüzdeki
sayısında da devam edecek.

2012 yılını geride bırakırken ve yeni bir yıla
girerken tüm okurlarımızı özgür, eşit, savaşı ve
sömürsüz bir dünya için devrim ve sosyalizm davasını
büyütmeye çağırıyor, bu uğurda verdikleri mücadelede
başarılar diliyoruz.

Parti değerlendirmeleri-1

Kitapçılarda...

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Yeni bir yıla girerken...

Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükseltelim!

Geride bıraktığımız 2012 yılı, tüm bir insanlığı ve yeryüzünü adım adım büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü krizini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seren bir yıl oldu.

Yapısal sorunları ile boğuşan emperyalist-kapitalist sistem, derinleşen krizin faturasını döne döne işçi ve emekçilere ödetmek için tüm dünyada saldırılarına ara vermedi. İktisadi krizin pençesinde debelenen ülkelerde işçi sınıfı ve emekçilere acı reçeteler dayatıldı. Sosyal ve iktisadi yıkım programları ile emekçilerin omuzlarındaki yük bir kat daha arttı. Sosyal eşitsizlik her geçen gün biraz daha da derinleşti.

Öte yandan derinleşen kriz, 2012 yılı boyunca emperyalist savaş ve saldırganlığın gün be gün tırmanmasına, emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesine ve hegemonya mücadelesinin giderek kızışmasına neden oldu.

Emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı bir yıl

2012'nin öne çıkan en temel olgusu, emperyalist savaş ve saldırganlığın gün be gün tırmanması oldu.

Özellikle Ortadoğu'ya yönelik emperyalist müdahaleler bölgeyi giderek çok daha kapsamlı bir savaşın eşiğine getirdi. ABD'nin başını çektiği batılı emperyalistlerin Afganistan, Irak ve Libya'nın ardından Suriye'yi saldırı hedefi haline getirmesi, emperyalistler arası egemenlik kavgasında yeni bir krizin fitilini ateşledi. Suriye süreci, ABD önderliğinde hareket eden batılı emperyalistler ile Rusya-Çin bloğunu daha belirgin bir şekilde karşı karşıya getirdi.

Yaşanan süreç Suriye'de devam eden iç savaşın

esas aktörlerini de tüm çıplaklığıyla ortaya koymakla kalmadı, Suriye'de kundaklanan savaşın Suriye'nin sınırlarını çoktan aştığını da gözler önüne serdi. Dahası, Ortadoğu'da yaşanan emperyalistler arası boğazlaşma ve egemenlik kavgası bölge halklarını çok daha kapsamlı ve yıkıcı bir bölgesel savaşın eşiğine getirdi.

Emperyalist güçler kirli hesapları ve sefil çıkarları uğruna her türlü yöntemi devreye soktular. Etnik ve mezhepsel ayrımlar körüklendi, halklar birbirine kışkırtılmak istendi. Özellikle ÖSO vb. çeteler aracılığıyla vahşi katliamlar gerçekleştirildi. Emperyalist politikaların bedelini en ağır biçimde Suriye halkları ödedi.

2012 yılında öne çıkan bir başka gelişme ise Kürt halkının Batı Kürdistan çıkışı oldu. Suriye'ye yönelik gerçekleşen emperyalist müdahale ve savaş sürecinde Kürt halkı onyıllardır baskı ve zulme maruz kaldığı Batı Kürdistan coğrafyasında inisiyatifi ele aldı. Bu gelişme başta Türk sermaye devleti olmak üzere tüm gerici ve sömürgeci güçler tarafından boğulmak istendi fakat başarısız oldu. Kürt halkı elde ettiği bu kazanımı kolayından gerici güçlere teslim etmedi.

Türk sermaye devleti emperyalistlere hizmette, halklara düşmanlıkta sınır tanımadı

Bu süreçte emperyalistlerin, somutta ABD emperyalizminin bölgesel politikalarının en sadık hizmetkarı Türk sermaye devleti oldu.

Daha en başından itibaren Suriye'ye yönelik savaş kışkırtıcılığı yapan Türk sermaye devleti bununla da yetinmedi. Suriye'de ABD hesabına yaşanan çetelere

her türlü olanağı sundu. Bu elikanlı katillere sınırlarını sonuna kadar açmakla kalmadı, sınır boylarına kurduğu kamplarda onları eğitti ve silahlandırdı. Dolayısıyla Suriye'de süren savaşın dolaysız bir tarafı olarak hareket etti.

Türk sermaye devletinin emperyalistlere hizmeti geçtiğimiz yıl içerisinde boyutlanarak sürdü. Ülkeyi bir uçtan bir uca ABD ve NATO üsleri ile donatmış olan Türk sermaye devleti, bu hizmetlerine ABD'nin güncel politikaları ve savaş konsepti üzerinden yeni halkalar ekledi. Önceki yıl Malatya Kürecik'e kurulan "Füze Kalkanı Sistemi"nin ardından geçtiğimiz günlerde yine bir NATO projesi olarak gündeme gelen ve Suriye sınırına Patriot füzelerinin konuşlandırılmasını içeren savaş hazırlığının gereklerini yerine getirdi. Aynı süreçte İzmir'de kurulu NATO üssünün NATO Kara Kuvvetleri'ne dönüştürülmesi de, emperyalistlerin bölgeye yönelik savaş hazırlıklarına ayna tutan ve işbirlikçi Türk sermaye devletinin bu süreçteki rolünü gözler önüne seren bir gelişme oldu.

Dışarda savaş ve saldırganlık, içerde baskı ve terör!

Geçtiğimiz yıl boyunca emperyalistlerin savaş ve saldırganlık politikalarına koşulsuz hizmet eden Türk sermaye devleti, içerde ise devrimci-ilerici güçleri ve Kürt halkını hedef alan baskıları ve devlet terörünü gün be gün tırmandırdı. İşçi ve emekçilerin en küçük hak arama eylemi dahi biber gazı ve polis jopuyla karşılandı. Alevi emekçilere yönelik baskı, asimilasyon ve provokasyonlar giderek yoğunlaştırıldı. Sokağa çıkan, mücadele eden gençlik güçleri son olarak ODTÜ'de olduğu gibi polis terörü ve tutuklamalarla sindirilmeye çalışıldı.

KCK operasyonu adı altında yürütülen gözaltı ve tutuklama furyası sonucu yüzlerce Kürt siyasetçisi zindanlara dolduruldu. Gerillaya yönelik kimyasal silahlarla yürütülen imha saldırıları yıl boyunca "olağan" bir hal aldı. Kürt köyleri boşaltıldı, yakıldı ve talan edildi. Kürt halkının Batı Kürdistan çıkışı karşısında acze düşen sermaye devleti, Kürt halkının elde ettiği kazanımları boğmak için her türlü kirli yöntemlere başvurdu. Antep'te olduğu gibi devreye sokulan provokatif eylemleri Batı Kürdistan süreciyle ilişkilendirmekten ÖSO türü çeteleri Kürt halkının üstüne salmaya kadar her yolu denedi.

Geçtiğimiz yıl devrimci ve ilerici güçleri hedef alan baskı ve terör de kesintisiz sürdürüldü. Devrimciler sokak ortasında kurşunlandı, katledildi. Devrimci-ilerici güçlere yönelik saldırılar sonucu onlarca insan işkencelerden geçirilerek zindanlara dolduruldu.

Polis terörü öyle boyutlara ulaştı ki, sıradan işçi ve emekçilerin karakollarda gördüğü işkence görüntüleri medyadan eksik olmadı. 2012 yılında polis cinayetleri sonucu onlarca insan yaşamını yitirdi.

2012 yılında da sınıfa yönelik saldırılar hız kesmedi

Geçtiğimiz yıl sınıfa dönük iktisadi ve sosyal saldırılar kesintisiz devam etti. Sermayenin sömürsünü kolaylaştıran ve işçi sınıfının kazanılmış haklarını budayan yeni saldırı yasaları bir bir hayata geçirildi.

İşçi sınıfının grev, TİS ve sendikal örgütlenme hakkını hedef alan yeni “Toplu İş İlişkileri Yasası” 2012 yılı içerisinde meclisten geçirilerek yasalaştı. Bu kapsamlı saldırı paketi ihanetçi sendika bürokratlarının da yardımıyla sermaye hükümeti tarafından kolay bir şekilde hayata geçirildi. Yine aynı dönem içerisinde “yetki” belirsizliği bahane edilerek, onbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkı kaba bir şekilde ihlal edildi. Özellikle MESS ile yapılacak grup TİS’lerini önceleyen bu süreç ve belirsizlik, Metal patronlarına ve ihanetçi Türk Metal çetesine zaman kazandırdı, sınıfa dönük bir tehdit olarak değerlendirildi.

İşçi sınıfı ve emekçilere dönük kapsamlı saldırılar bununla da kalmadı. Sınıf ve emekçilerin ellerine geçen üç beş kuruşluk maaşlar elektrik, doğal gaz vb. temel tüketim mallarına yapılan zamlarla eridi. Yılın sonuna doğru “Asgari Ücret Tespit Komisyonu” tarafından kurulan masa da bir kez daha sınıfa açlık sınırında ücretlerin dayatılacağını işaretlerini verdi.

Bu gelişmeler, sefalet ücretleriyle, güvencesiz ve örgütsüz bir şekilde çalıştırılan işçi sınıfı ve emekçilerin açlık ve yoksulluğunu daha da derinleştirdi.

2013 yılında emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye ve devlet terörüne karşı mücadeleyle yükseltelim!

Bu tablo karşısında dünyada ve Türkiye’de mücadele dinamikleri her geçen gün daha da çoğalıyor. Özellikle içerisine girmiş bulunduğumuz dönemin dünya olayları, önümüzdeki yılların sınıflar mücadeleleri bakımından hareketli geçeceğini gösteriyor.

Avrupa’da işçiler, emekçiler ve gençler sokakları boş bırakmıyor. Kapitalist sömürüye ve krizin faturasına karşı grevler, militan sokak eylemleri ve çeşitli gösterilerle işçi sınıfı bu mücadelede en ön safta yerini almış bulunuyor. Bu sadece Avrupa’da değil emperyalizmin Kabe’si Amerikanın metropol kentlerinde de yaşanıyor. Yine geçtiğimiz yıllarda isyana duran Ortadoğu halkları meydanları terk etmiyorlar.

Türkiye’de ise henüz birleşik, kitlesel ve politik bir sınıf hareketinin varlığından bahsedilemese de, sınıfın kimi bölükleri mücadele isteklerini eylemli çıkışlara konu ediyor. Bu açıdan geçtiğimiz yıl da mevzi direnişler ve eylemler hiç eksik olmadı. İşçi sınıfının hak arama ve mücadele isteği kendisini sendikal örgütlenme eğilimleri üzerinden ortaya koydu.

2013’de bu dinamiklerin çoğalacağından kuşku duymamak gerekiyor. Zira sermaye düzeninin yılları bulan iktisadi-sosyal saldırıları işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde öfke ve tepkiyi alttan alta mayalamakla kalmıyor, bu kendisini çeşitli biçimler altında ortaya da koyuyor. Renault’da olduğu gibi, sömürüye ve sendikal bürokrasiye karşı kendiliğinden öfke patlamalarına dönüşebiliyor.

Bizlere düşen görev, tam da bu mücadele dinamiklerine yaslanarak işçi sınıfını kapitalist sömürüye, emperyalist savaş ve saldırganlığa, baskı ve devlet terörüne karşı mücadeleye çekmek ve bu mücadeleyi büyütme. Buradan hareketle işçi sınıfını devrimcileştirmek ve politik mücadele sahnesindeki yerini almasını sağlamaktır.

2013 bütçesi onaylandı...

Bütçe, sermayenin ve emperyalist savaşın hizmetine sunulmuştur!

2013 yılı bütçe görüşmeleri 30 Ekim tarihinde başlamıştı. TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nun bir ay süren görüşmelerinin ardından TBMM Genel Kurulu 10 Aralık tarihi itibarıyla 11 gün aralıksız görüşmeler gerçekleştirdi. Bir buçuk ay süren bütçe görüşmeleri sona erdi ve 2013 yılı için *Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Tasarısı* TBMM Genel Kurulu tarafından kabul edildi.

2013 bütçesinin kabul edilmesinin ardından başbakan R. T. Erdoğan “2013’te ülkemizi hep birlikte istikrarla güvenle, kardeşlik ve dayanışmayla büyötmeye devam edeceğiz” sözleriyle teşekkürlerini ifade etti.

Yine bir aynı gemideyiz safsatası! Kardeşlik ve dayanışma ile hep birlikte, istikrarla ülkeyi büyütecekmiz. 2012 yılında % 3,1 oranında büyüme gerçekleşmiş. Ülke ekonomisi büyüde, bütçe açıkları kapansa da, dış borçlar azalsa da büyüyen sermaye, açlığı ve yoksulluğu katmerlenen işçi ve emekçiler olacaktır. Ülke ekonomisinde gerçekleşen büyüme işçilerin ve emekçilerin cebine yansımadıktan sonra ilerleyen geminin bize ait olmadığı çok rahatından anlaşılıyor.

Bütçe belirlenirken temel haklara ve hizmetlere bütçeden ayrılan payın arttığı, bu sene de sağlık ve eğitim gibi alanlara bütçeden aktarım yapılacağı söyleniyor. Bütçeden bu alanlara ayrılan oranın arttığını istatistikler söylüyor da, ayrılan paranın nasıl kullanılacağını dökümünü yanına eklemeye cesaret edemiyorlar. Yalanlarına gölge düşmesin diye madalyonun sadece boyalı yüzünden bahsediyorlar.

Bizlerden alınan vergilerle bütçe oluşturuluyor ama yine sermaye kullanıyor, yine şirketler güçlendiriliyor. Göz boyamak için “parasız eğitim” yalanlarıyla gündemin ortasına düşüyor ama üniversite kapısından girerken gerçekler başka türlü yaşanıyor. Eğitim bütçesinden özel okul ve üniversitelere devlet okullarından daha fazla pay ayrılıyor. Her köşe başına açılan özel üniversiteler de bunun kanıtı olsa gerek. Birçok işçi çocuğu eğitim hayatlarını eğitim sürecindeki masraflardan kaynaklı yarıda bırakıyor.

Sağlığa gelince de yaşananlar pek farklı değil. Adım başı özel hastaneler açılıyor, herkesin “istediği hastaneden sağlık hizmeti alabileceği” söyleniyor. Devlet hastanelerinde bile muayene ücretinden ilaca kadar işçi ve emekçiler hizmeti “parası kadar” alabiliyor. Sağlık hakkından yararlanamadığı için ölen insanlar, hastalıklarını tedavi edemeyen insanlar gerçeği orta yerde duruyor.

Emperyalist savaşın aktif taşeronu olan sermaye devleti, bu konumuna uygun davranabilmek için de savaşa önemli oranda bir bütçe ayırmış durumda. Savaş politikalarının rahatça hayata geçebilmesi için faşist baskı ve devlet terörünü artırıyor. Bu da kaynakların neyin merkez alınarak planlandığını bizlere anlatıyor.

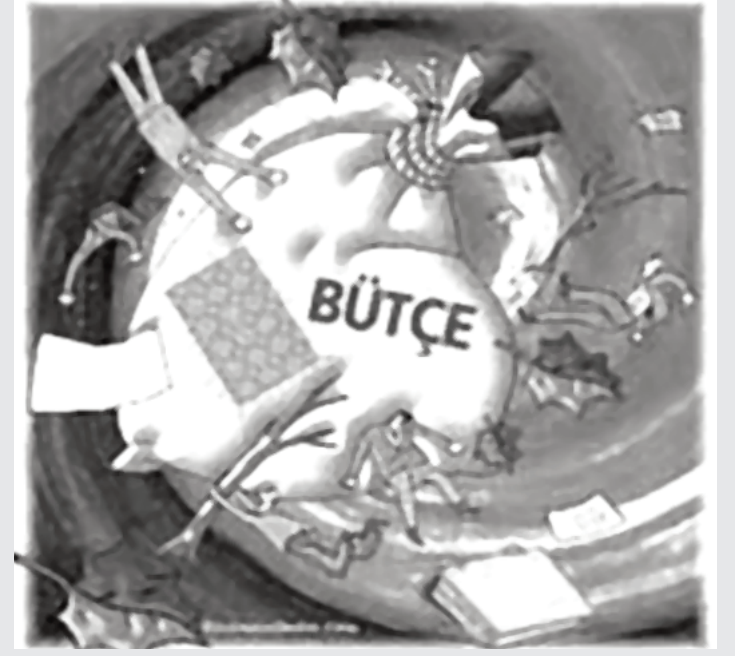
Bütçe planlaması işçilere ve emekçilere olumlu yansımazken, asgari ücrete zam oranı %3 olarak ifade edilirken, 2013 yılı için kapıda bekleyen zamlar da en hızlısından hayata geçirilecek gibi görünüyor. Enerji bakanı, yılın sonunda ve Ocak ayı boyunca doğalgaza ve elektriğe zam yapılmayacağını söylese de zamlarla emekçilerin bütçesinde açılan deliğin daha da büyüyeceği bugünden görülüyor. Geçen yıl peşpeşe tekrar tekrar gelen zamlar kaldığı yerden devam edecek.

Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, “Türkiye artık dünyada merkez ülke, küresel bir güçtür” sözleriyle Türkiye’nin dünyada örnek alınacak duruma geldiğinden övgüyle bahsederken, gelir dağılımının düzelme sürdürdüğünü belirtti. Devletin istatistiklerinde gelir dağılımında işçiler yarısına bir düzelme görülse de bunun işçilere ve emekçilere yansımadağı, kağıt üzerinde kaldığı biliniyor. Kaşıkla verip kepçeyle alınınca insanca yaşam koşullarından bahsetmek ne mümkün. Babacan konuşmasında, finansın ve istikrarın bozulmaması için devlete güven duyulmasından dem vuruyor. Bunlar, işçilerin, emekçilerin değil ama hizmette kusur etmeyip palazlandırdıkları sermaye gruplarının güvenleriyle yerlerini iyiden iyiye sağlamlaştırmanın çabasıdır. Önümüzdeki yıllarda yapılacak yerel ve merkezi seçimlere dönük yatırımlardır.

Sermaye uşağı AKP 10 yıllık iktidarı boyunca nice sermaye grubuna omuz vermiş ve yerini kalıcı kılmanın hamlelerini yapmıştır. Emperyalizme uşaklığıyla da Türkiye’nin emperyalist ilişkiler içerisindeki konumunu güçlendirerek yine iktidarını sürdürmenin adımlarını atmıştır. Tüm bunlarla birlikte dinci-gerici akımın dininin para, kabesinin emperyalizmin bugünkü kalbi ABD olduğunu görmemek mümkün değil.

Sermaye ve uşağı AKP bütçeyi pay ederken sermaye merkezli davranıyor ama sermayenin içine düştüğü zorluklardan çıkması için her şeyin faturasını dönüp işçi ve emekçilere kesiyor. Krizler ve savaşlar işçilerin kanı-canı üzerinden yürütülüyor. Tüm bu süreçlerin ekonomik ve psikolojik her türlü sonucu işçi ve emekçileri etkiliyor.

Sermaye ve AKP hükümetinin bu politikalarına geçit vermemek bizlerin elinde. Bu gidişi durdurmak için örgütlülüğü güçlendirmeli ve gücü sokağa taşımamızdır.

2012 AKP'nin “sokak” korkusunu tirmandırdı...

Sokaktan korkmakta haklılar!

AKP'nin üçüncü kez seçilmesiyle birlikte daha da parvasızlaştığını yinelemek gerekiyor. Geçtiğimiz yıl sonu vesilesiyle yaptığımız değerlendirmelerde, “2011 yılının son günleri, bu karanlık tabloyu tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştir. Açıktır ki bu tirmanış 2012 yılında da devam edecektir” sözleriyle ortaya çıkabilecek tabloya işaret etmiştik. Ancak karşımıza çıkan tablo, öngörülerini de aşan bir faşist saldırganlık oldu.

İktidar kurumlarını ve zor aygıtlarını ele geçiren AKP geçtiğimiz yıl iktidarını daha da tahkim etti. Ancak onun yalnızca iktidar kurumları ve zor aygıtlarını ele geçirmekle yetindiğini düşünmek, gericiği ise sadece islami kimliğe bağlamak yanlıg olacaktır. AKP'nin başından beri yaptığı, iktidarı parça parça ele geçirirken ve MİT'i, askeri, polisi denetim altına alırken, en az bunlar kadar ideolojik aygıtları, yani toplumu yönlendiren ve yeniden üreten araçları da kendine yedeklemesi olmuştur. 2012 yılının en önemli özelliği, AKP'nin tüm bu aygıtlar üzerinde güçlü bir denetim kurması ve bundan da aldığı güçle alabildiğine pervasızlaşmasıdır.

“Bir tek sokak kaldı!”

“Asker kışlasına çekildi, yargı normalleşti, bir tek sokak kaldı” Bu sözler AKP'nin has adamlarından biri olan Meclis Anayasa Komisyonu Başkanı Prof. Burhan Kuzu'ya ait. Hayli çarpıcı bu sözler AKP iktidarının 2012 icraatlarını anlamayı kolaylaştırıyor. Liberal maskeyle iktidara gelen ve Kürt sorununu çözmekten bahsederek umut yayan, açılımlarla Alevileri düzene bağlamaya çalışan, komşularla “sıfır sorun” diyen ve bir dizi liberal kalemi etkisi altına alan AKP'nin bugün geldiği yer, o günlerden taban tabana zıt görünmektedir. Oysa tümü de dinci partinin gelişimi ve politik hedefleriyle uyumludur.

Kuzu'nun da ifade ettiği gibi, düzen içi dalaşmada AKP bugün için üstün bir konumdadır. Ordu ve yargı AKP karşısında etkisizleşmiş, MİT, polis gibi kurumlar ise zaten çoktan dinci akımın güdümüne girmiştir. Ancak iktidar aygıtlarını elinin altında toplayan AKP, hükmetmek için bunun yetmeyeceğinin farkındadır. İdeolojik aygıtlara bu kadar önem vermesinin sebebi, toplumu çok yönlü bir kuşatma altına almak ve çok korktuklarını ifade ettikleri “sokak”ı etkisiz hale getirmektir. Bunun bir yanı şiddet ve zorsa, bir yanı da dinsel gerici, kültürel yozlaşma, manipölasyon ve dezenformasyondur.

AKP'nin sokağa karşı müdahalesinin önemli bir yanını örgütlü güçlere yönelik baskı ve terör oluşturmaktadır. 2012 bu açıdan hayli karanlık icraatlara sahne olmuştur. 2011'in sonundan başlayan KCK operasyonları 2012 yılına sarkmış ve yıl boyunca devam etmiştir. Kürt halkının silahlı güçlerine yönelik operasyonlarla paralel ilerleyen süreç önce BDP'lilerle başlamış, bir süre sonra farklı

bir yelpazeyi de içine almıştır. Bugün Kürt hareketiyle ilişkisi dahi olmayan, politik planda ayrı konumlanan bir dizi siyasi çevre de KCK suçlamasıyla cezaevindedir. Dolayısıyla bu yalnızca Kürt hareketine yönelik bir imha saldırısı değil, tüm topluma, özellikle de sokağa verilen bir mesajdır.

Yine 2011'in son günlerinde gerçekleşen Roboski katliamı, sadece Kürt hareketini değil tüm toplumu derinden sarsan bir katliamdır. Sivillere yönelik gerçekleşen vahşi katliam ve ardından devletin pervasız tutumu, yılın sonuna doğru emri verdiği iddia edilen komutana madalya takmaya varmış, böylece katliamın altına devlet imzası atılmıştır. Roboski tarihe, Kürt halkına ve insanlığa yönelik gerçekleştirilen en vahşi katliamlardan biri olarak geçmiştir.

Hak arama eylemlerine yönelik polis terörü de bu yıl görülmemiş biçimde tirmanmıştır. Geçmişin demokratik kazanımlarını bir bir gaspeden iktidar, hayli güdük olan eylem özgürlüğünü büyük ölçüde sınırlamaktadır. Artık polis saldırısı göze alınarak sokağa çıkılmakta, devletin icazetli eylem alanları dahi her geçen gün daraltılmaktadır. Sendikalarından yöre derneklerine hatta sakat örgütlerine kadar polisin terörünün hedefi olmamış bir topluluk bulunmamaktadır.

Sokak korkusu saldırganlaştırıyor!

AKP'nin sokak korkusunun en çarpıcı örnekleri, seçim sürecindeki Hopa'yı saymazsak, “ulusalci” tabir edilen güçlerin 29 Ekim yürüyüşü ile devrimci gençliğin ODTÜ çıkışı olmuştur.

Kuşkusuz ilki AKP için düzen içi bir iktidar korkusudur. Zira ulusalci cenaha karşı elde ettiği üstünlüğü kullanan AKP, “Cumhuriyet bayramı kutlaması” gibi özellikle orta sınıflar nezdinde hayli

4 Kasım 2012 / İstanbul

meşru olan bir girişimi yasadışı ilan etmiş ve vahşi bir devlet terörü ile karşılamıştır. Ancak yaşam tarzlarını tehdit altında hisseden orta sınıflar ile AKP'ye yönelik tepkilerini devrimci bir önderlikle buluşturamamış olan alt sınıfların tepkisi bu kez sinmek yerine barikata yüklenmek olmuştur. Bu çıkış CHP tarafından, oluşan tepkiyi düzene bağlayarak kendine yedeklemenin bir imkanı olarak kullanılmaya çalışılmıştır. AKP'nin son dönemde “ulusalci” cenahtan aldığı ilk ciddi darbenin sokaktan gelmesi, bir kez daha sokak korkularını büyütmüş olmalıdır.

ODTÜ direnişi ise Hopa'nın ardından AKP'ye vurulan en büyük darbe olmuştur. Her alanı ele geçirme hırsıyla hareket eden dinci parti, Ankara'nın göbeğindeki bir üniversiteye, hem de toplumsal muhalefetin ve gençlik hareketinin bu denli geri olduğu bir dönemde binlerce polis eşliğinde girebilmiş, ortaya çıkan manzara ise hükümeti hayli zor bir duruma düşürmüştür. Günlerdir birbiri ardına ODTÜ açıklamaları yapan Erdoğan, yandaş basınını, rektörlerini, polisini, mahkemelerini seferber etmiş, ancak yine de çaresizliğinden kurtulamamıştır.

Farklı muhtevalarına rağmen bu iki örnek AKP'nin sokak korkusunun somutlanması açısından önemli veriler sunmaktadır.

2012'de dizginlerinden boşalan faşist baskı, terör ve gericilik!

2012'nin polis terörü örnekleri geçmiş yılları gölgede bırakacak denli kabarık. Kitle eylemlerini gaza boğan polis, sokakta da aynı tutumu farklı gerekçelerle sürdürmektedir. Yol vermemek, polise kimlik sormak ya da itiraz etmek gibi “büyük suçlar” artık polislerce anında cezalandırılmaktadır. Sokakta, karakolda, maçta, yolda kısacası hayatın her alanında polis terörü rutin hale gelmiştir.

Geçmişte “münferit” savunmasına sığınan devletliler dahi artık bu tabiri kullanmamaktadır. ÇHD'nin kurduğu “imdat polis” hattının telefonları susmamakta ve her gün yeni işkence haberleri gelmektedir. Açık bir devlet politikası olan yaygın devlet terörü toplumu bir “kara gömlekli” fobisi ile tedirgin etmeyi, bununla birlikte işkenceci katil polisleri yargı aracılığıyla aklarak ve ödüllendirerek hukuk duygusunu köreltmeyi amaçlamaktadır. “Kimi kime şikayet edelim” düşüncesi yaygınlaştırılarak, mağdurların kaderine razı olması beklenmektedir.

Astım hastasını dahi öldüresiye döven polisler yargılanmazken, müvekkillerinin saldırıya uğramasına itiraz eden avukatların hapis cezasına çarptırıldığı bir hukuk sistemi, devlet terörünü hakim kılmayı amaçlamaktadır.

Neticede hukuk hakim sınıfın çıkarlarını korumak içindir. Ancak günümüzün hukuk uygulamaları, burjuva hukuku bağlamında dahi kabul edilemez derecede iktidarın güdümündedir. 12 Eylül paşalarının kararları mahkemeleri dikte ettirmesi türü uygulamalar artık olağan hale gelmiştir. Nitekim Erdoğan'ın “yargıya söyledim, gereğini yapacak” sözü hukukun yapısına ışık tutmaktadır.

Sıralayacağımız birkaç örnek hukuk sistemini ve AKP tahakkümünü anlamak için yeterli olacaktır. Sivas Katliamı davası zaman aşımına uğratılmış, Dink davasında Erhan Tuncel tahliye edilmiştir. Bunlarla birlikte onlarca davada hukuk terörü kendini göstermiştir. Kemal Türkler'in kızı babasının katillerine hakaret ettiği gerekçesiyle ceza alırken katiller serbest kalmış, Alaattin Karadağ davasında katil polisin tutuksuz yargılanmasına devam edilmiş ve deliller karartılmış, Sabra davasında işçileri kurşunlayanlar ile kurşunlanan işçiler sanık sıfatıyla birlikte yargılanmaya başlanmış, 19 Aralık kapsamındaki Ümraniye davasında sanıklar ifadelerinin kendilerine ait olmadığını söyleyerek sahte imzalı ifadeleri ortaya çıkarmış ve nihayet oğlunu doğalgaz sızıntısında yitiren bir anne “ev tutarken gerekli özeni göstermediği” gerekçesiyle hapis cezasına çarptırılmıştır...

Tırmanan gericilik

Bugün AKP iktidarının temel dayanaklarından biri islami gericiliktir. Bu birbirini besleyen bir süreçtir. Gericilik AKP'yi desteklerken, AKP'de gericiliğin yayılması ve yeniden üretilmesi için seferber olur. Böylece tabanı istediğini elde ederken, bir yandan da itaatkar bir tebaa her geçen gün genişler. Sokak korkusu, bu yolla yayılan gericilikle dizginlenmeye çalışılır.

Gericiliğin sanatsal üretime düşmanlığı bu topraklarda yeni değildir. Heykelleri kırdıran, sanata

tüküren devletlilere aşınayız ancak sanat alanına müdahale konusunda da 2012 hayli ciddi verilere sahiptir. Müzik festivallerini tehdit eden çapulcular devlet desteği ile alkolü yasaklayabilmekte, Şehir Tiyatroları'nın oyunları devletin atayacağı kişilerin insafına bırakılmak istenmektedir.

Erdoğan'ın sözlerini emir sayan RTÜK eliyle birçok yapıma ceza yağmakta, Muhteşem Yüzyıl dizisi tehdit edilerek dizinin içeriğinde değişiklik yapılması sağlanmaktadır. Ancak tek adam diktatörlüklerinde olabilecek örneklerdir bunlar.

Bunları yapan AKP'nin aynı zamanda tiyatroları özelleştirmeye çalışması, Emek Sineması'nı ve AKM'yi ranta teslim etmesi, amacın yalnızca dinsel gerekleri yerine getirmek değil, doğrudan yeni rant alanları oluşturmak da olduğunu göstermektedir.

Gericiliğin sirayet ettiği bir diğer alan ise eğitimidir. Zaten gerici olan müfredatlar 4+4+4 sistemine paralel olarak yeniden düzenlenmiş, ilkokullardan başlayarak dinsel eğitime ağırlık verilmiştir. Artık ilkokulda Kuran, Hz. Muhammed'in hayatı gibi bir dizi ders yer alırken, din kitaplarında yer alan Abdullah Gül duası ise trajik bir örnektir.

Gericilikte pervasızlaşmanın bir başka örneği AKP şefinin kürtaj açıklamalarıdır. Bir yandan kadın düşmanı kimliğiyle “kız mıdır kadın mıdır bilmem” gibi sözler sarfedebilirken, bir yandan da kürtajın cinayet olduğunu söyleyerek kadın bedeni üzerinde tahakküm kurmaktadır.

Medyada tam denetim

Medyaya yönelik müdahale 2012 ile birlikte büyük ölçüde sonuca ulaşmıştır. AKP'nin daha Refah Partisi döneminden devrıldığı “bir kısım medya” ifadesi bugün gerçekten çok küçük bir kısmı kapsamaktadır. Burjuva medyanın ana gövdesi artık AKP'nin güdümündedir. Dünnün düzen içi muhalefeti yürütenler ise çoktan AKP'ye biat etmişlerdir.

2012'de medya operasyonu plazalara sızılmasını aşmış ve cadı avına dönüşmüştür. Bir yıl önce burjuva basında kendi köşelerinde rahatlıkla AKP'ye eleştiri yöneltebilen bir dizi yazar bugün bizzat AKP'nin hedef göstermesiyle kapının önüne konulmuştur. Artık bu köşe yazarı takımı kendilerine kapı açacak bir yayın bulamamaktadır.

Sürgün edilen gazeteciler kadar tutuklu gazeteciler de basına yönelik denetimin önemli bir ayağıdır. Yalnızca sol ya da yurtsever basının maruz kaldığı

baskı değil, bir dizi demokrat ya da “ulusalci” gazeteci de AKP'yi rahatsız ettiği için cezaevine gönderilmiştir.

2012'nin karanlık atmosferi, umut ışığını da içinde barındırmaktadır: Sokak!

Bu ülke hiçbir zaman “Avrupa tipi” bir “burjuva demokrasisi” yaşamadı. Her zaman katliamlar, faili meçhuller, kontrgerilla cinayetleri ile yüzyüze kalındı. Gericilik geçmişten beri etkisini hissettirirken, polis terörü örnekleri, linçler, gerici kışkırtmalar, faşizan uygulamalar atmosfere zehir saçmayı sürdürdü. Ancak 2012 yılı ve AKP iktidarının üçüncü dönemi üzerinden bakıldığında, bu baskı ve gericilik dalgasının 12 Eylül'le kıyaslanabilecek denli yaygınlaştığı ve hayatın her alanına nüfuz ettiği söylenebilir.

Yoksa Kürt halkının gördüğü zulüm ne AKP ile başlamıştır ne de AKP gidince son bulacaktır. Bugün timsah gözyaşı döken ve aslında yitirdikleri iktidarlarına ağlayan kimi “ulusalci” çevreler dün bir dizi katliamda imzası bulunan kirli isimleri sahiplenmektedir. “Ülkenin ne hale geldiği”nden şikayet edenler, bugün AKP'nin başvurduğu uygulamaların kökeninin sermaye devletinin geleneğinden geldiğini gözden kaçırmaktadır.

AKP bu devlet geleneğini yeni döneme taşımış, çok daha yaygın ve pervasız bir biçimde uygulama yolunu tutmuştur. Özellikle ideolojik aygıtları iyi kullanan, büyüme rakamlarıyla, cilalı ambalajlarla her tür saldırıyı hayata geçiren AKP, dünnün iktidarlarının beceriksizliklerinden ders alarak onların yapmak istediklerini çok daha başarılı biçimde hayata geçirmiştir.

Bugün AKP'ye karşı birçok alanda direnç noktaları oluşmaktadır. Ancak bu direnç noktaları, düzen içi ulusalcı sosa bulandığı ölçüde yozlaşmaya mahkumdur.

Öte yandan, tüm bu baskı ve gericilik koşulları ODTÜ gibi bir direnişi ortaya çıkarabilmiş, devletlilerin, yandaş medyanın, uşak rektörlerin tüm saldırılarına rağmen öğrencilerin haklı ve meşru direnişi toplumun farklı kesimlerinde büyük bir yankı yaratabilmiştir.

2012'nin karanlığı içerisinde doğan bu umut ışığı, doğru ve cüretli bir çıkışın toplumsal-sınıfsal dayanaklarını da bulduğu ölçüde tüm karanlıkları dağıtabileceğini bir kez daha hatırlatmıştır. 2012'nin kaldığı yerden devam edecek olan 2013, ODTÜ'yü gölgede bırakacak direnişlerin müjdesini şimdiden vermektedir.

2012'de Alevilere yönelik saldırılar arttı

Alevileri hedef alan tüm saldırılarda, mezhep ayrımcılığına dayalı gerici politika ve katillerin sahiplenilmesi, faşist sermaye devletinin temel yaklaşımı olmuştur. Bu nedenle devletin tarihi, Alevilere yönelik saldırılarla doludur. Yüzyıllardan beri Aleviler, iktidarlar tarafından horlandılar, dışlandılar, yok sayıldılar, kıyımına uğradılar...

Maraş, Çorum, Sivas, Gazi katliamları, Osmanlı'dan Cumhuriyet Türkiye'si'ne devredilen bu kanlı mirasın vahşi örnekleridir. 10 yıldır sermaye ve emperyalizmin hizmetinde olan AKP iktidarı da, bu ırkçı-mezhepçi zihniyetin fütursuz bir temsilcisi olduğunu defalarca kanıtlamıştır.

2012'de, Alevileri hedef alan saldırılar ivme kazandı

Diğer saldırıların yanı sıra, bu yıl, düzenin mahkemeleri de Alevi emekçileri hedef alan mezhepçi saldırganlığın figüranları oldular. Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi (ACM), Sivas katliamıyla ilgili skandal bir kararın altına imza atarak bu rezaleti tescil etti. Muhaliflere karşı dinci-Amerikancı iktidarın giyotini gibi çalışan ACM'ler, Sivas'ta insanlığa karşı ağır suç işleyen eli kanlı canilerin kurtarıcısı oldular.

2012 yılında Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği tüzüğünde yer alan cemevlerinin ibadethane olduğu ile ilgili madde uzun tartışmalara yol açtı. Cemevleri tartışmasına taraf olan İçişleri Bakanlığı, Cemevleri'nin ibadethane olamayacağı "fetvası"na dayanarak dava açtı. Ancak davaya bakan yerel mahkeme, cemevlerinin ibadethane olduğu yönünde karar verdi.

Ortaçağ zihniyetinin ürünü olan "fetva"ya sarılan İçişleri Bakanlığı, yerel mahkemenin kararını temyiz etti. Temyiz başvurusunu inceleyen Yargıtay 7. Hukuk Dairesi, "cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilemeyeceğini, cami ve mescit dışında bir yerin ibadethane olmasının mümkün olmadığını"na karar verdi. Bu karar, Yargıtay'ın da, hukuksal dayanaklara göre değil, dinci-Amerikancı iktidarın beklentilerine göre kararlar verdiğini bir kez daha ispatlamıştır.

Harcı imha, inkar ve asimilasyonla karılan, çarklarını sömürü ve zulümle döndüren sermaye düzeninin yargısı, Alevi katliamlarını örtbas etme anlayışı doğrultusunda hareket ettiğini 2012 yılında da tüm çıplaklığı ile gösterdi.

2012 yılında Alevilere yönelik saldırı ve tehditler de bariz bir şekilde arttı. İstanbul Kartal'da Aleviler'e ait 25 evin işaretlenmesinin ardından Yakacık'ta bulunan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Kartal Cemevi kundaklanmaya çalışıldı.

Erzincan'da muharrem orucu nedeniyle kurulan çadıra faşistler saldırdı, Alevi Kültür Derneği yöneticilerinin bulunduğu çadır yakılmak istendi. Dernek yöneticilerin çadırdan akşam saatlerinde ayrılmasının ardından, polis desteğinde yeniden saldırıya geçen faşist çeteler, Alevi Kültür Derneği'nin flamalarını yakmak istediler.

Maraş katliamı sırasında yaptıkları gibi, Alevilerin evlerinin kapılarına çarpı işareti koyma arsızlığı Adıyaman'dan başlayarak İzmir, Mersin, İstanbul ve diğer kentlere yayıldı. Dinci-Amerikancı iktidarın

şefleri, bu vahim olayları "çocukların işi" diye geçiştirmeye çalışarak, linççi grupların hamiliğini yaptılar.

AKP iktidarı, 2012 yılında da halklar arasına nifak tohumları ekmeye çalıştı

AKP iktidarı işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini baltalamak, işçi ve emekçileri milliyet ve mezhep temelinde bölmek için uğursuz çabalarına 2012 yılında hız verdi. Milliyet denilince Türklüğü, mezhep denilince Sünniliği öne çıkartan "tekçi" anlayışı topluma dayatan iktidar, mezhepçi saldırganlığın temel dayanağı olduğunu gözler önüne serdi.

"Durum abartılıyor! Bu münferit bir olaydır!" türünden zırvalarla olayların üstünü örtmeye çalışan AKP iktidarı, saldırgan gruplara kol/kanat gerdi. Bununla yetinmeyen dinci partinin şefi Tayip Erdoğan, Karacaahmet cemevinin "ucube" olduğunu ilan ederek, Alevileri yok sayan ortaçağ zihniyetinin "baş temsilcisi" olduğunu herkese gösterdi.

Suriye'de mezhepler arası savaşı kışkırtan AKP şefi, daha önce, **"Aleviler Müslümanca camiye gitsinler"** diye vaaz vermişti. Öte yandan, Malatya Sürgü beldesinde yaşanan katliam girişimiyle ilgili açıklama yapan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin de, **"çocuklar yapmış, abartmayalım"** şeklinde konuşarak, halkları birbirine düşürme girişimlerinin, bir iktidar politikası olduğunu gösteren bir başka örnek.

AKP hükümeti 4+4+4 eğitim sistemini dayatarak da Alevilere yönelik asimilasyon politikalarını pekiştirdi. Dinciliği yaygınlaştırmayı da hedefleyen iktidarın bu pervasızlığına karşı gelişen tepkilere ise, düşmanca saldırdı. 4+4+4 karşıtı eylemleri, "PKK"lılar ve laikçilerin işidir" diye karalamaya çalışan gerici iktidar özelde Alevilere, genelde emek mücadelesini yükseltenlere pervasızca saldırdı.

CHP, Alevilere yönelik katliamların üstünü örtme çizgisini 2012 yılında da sürdürdü

Düzen solunun Alevilere yönelik düşmanca tutumları 2012'de de devam etti. CHP Grup Başkanvekili Akif Hamzaçebi, Seyit Rıza'ya itibarının iade edilmesi konusunda "CHP için bir itibarı yoktur" diye tepki gösterdi. Bu açıklama, Cumhuriyetin kurucusu olmakla övünen CHP'nin Alevilere yönelik katliamlara verdiği dolaysız destek olarak kayıtlara geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Akif Hamzaçebi'nin yaptığı açıklamalar, Hüseyin Aygün'ün Dersim katliamının itirafını içeren konuşmasının CHP içinde yarattığı tepki, 'Yeni' CHP'nin, Dersim katliamının dolaysız bir öznesi olan 'eski' CHP den bir farkı olmadığını gösterdi. Zira Dersim katliamını alkışlayan CHP'nin Grup Başkanvekili, katliamları övme konusunda 'eski' ile 'yeni' CHP arasındaki uyuma ışık tuttu.

2012 yılında Alevi emekçileri alanlardaydılar

2012 yılında alanlara çıkan Aleviler, hakları ve gelecekleri uğruna mücadele etmeye kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler. İstanbul'da gerçekleşen ve ilerici Alevi örgütlerinin önderlik ettiği mitinge onbinlerce emekçi katıldı. 7 Ekim'de Alevi örgütlerinin düzenlediği **"Laik demokratik Türkiye için eşit yurttaşlık mitingi"**ne onbinlerce emekçi katılarak tepkisini ortaya koydu. Farklı kentlerde yapılan eylemler, Alevi emekçilerin eğitimin daha gerici, daha yoz ve paralı hale getirilmesine karşı olduklarını kanıtladı.

Sivas, Maraş, Çorum katliamlarını protesto eylemlerine katılan on binlerce Alevi emekçisi, dinci gericiğin tehditlerine boyun eğmeyeceklerini, dostun/düşmanın önünde ortaya koydular.

2013'ü kazanmak için...

Alevilere yönelik tehditlerin, katliamların ve katliam provalarının önüne geçilmesi, ancak işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin yükseltmesiyle mümkündür. Sömürü ve kölelik düzeninin bekası için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak için yapılması gereken, işçi sınıfının devrimci iktidarı yolunda mücadele ateşini harlamaktır.

Baskılara son vermenin biricik yolu işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütme. Zira ırkçı sovenizmin ve dinsel gericiğin biricik panzehiri, kapitalist sömürü düzenine karşı devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmektir. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek, kışkırtılan etnik/dinsel/mezhepsel ayrımların karşısında birleştirici olan sınıf kimliği ile durabilmek, geline yerde çok daha özel bir anlam ve önem taşımaktadır. Bu yolda alınacak olan mesafe özelde alevi emekçiler, genelde tüm işçi ve emekçiler açısından 2013 yılının kazanılmasında önemli bir gösterge olacaktır.

Erdoğan pervasız açıklamalar yapmaya devam ediyor...

Sermaye sözcüsü bu gücü nereden buluyor?

Geçtiğimiz hafta bir televizyon programına katılan AKP şefi Tayyip Erdoğan Kürt sorunu, Roboski katliamı, kuvvetler ayrılığı, ODTÜ olayları, ‘derin devlet’, Silivri, tutuklu vekiller gibi birçok konuda düzenin bakışını, tarafını, çözümünü ortaya koydu. Açıklama baştan sona, “sermaye devletin çıkarları söz konusuysa, gerisi teferruattır” anlayışının yeni bir yansımasıydı.

Kürt sorununa yaklaşımda değişen hiç bir şey yok!

Yıllardır Kürt hareketiyle görüşmediklerini, “teröristlerle görüşmeyiz” diyerek bozuk teyp gibi tekrarlayan Erdoğan, İmralı’da da, Oslo’da da MİT’in görüşmeler ve pazarlıklar yaptığını, bunların doğal olduğunu dile getirdi. *“İstihbarat teşkilatları kimlerle bu işin çözümü için görüşmelerde bulunacaksa bunu yapar. Zaman zaman örgütün değişik ayakları, zaman zaman da bu tecrübeyi yaşamış olan ülkelerin istihbarat teşkilatları olabilir”* diyerek, Kürt hareketi cephesinde onca büyük beklentilere konu olan “Oslo müzakereleri”ne biçtiği misyonun altını çizdi. Bir yandan “çözüm” bulma çabasında olduğu yanılsaması yaratarak Kürt seçmen kitlesini aldatma manevrasını sürdürürken, diğer yandan da ben görüşmem diyerek kendi milliyetçi tabanına açık mesajlar verdi.

Tayyip Erdoğan çözümünden kastının ne olduğunu ise, *“Eğer bölücü terör örgütü silahı bırakacaksa o zaman biz de hükümet olarak bu operasyonları minimize ederiz. Ama askerin de polisin de silahı bırakması gibi bir şey söz konusu olamaz”* sözleriyle dile getirdi.

Bütün bunlar bir kez daha göstermektedir ki, devletin Kürt sorununa yaklaşımında hiç bir değişiklik yoktur. Sermaye devleti için bütün sorun silahlı Kürt direnişinin tasfiyesidir. Bu uğurda her türlü aldatma-oyalama taktiği, üstelik de küçültücü yol ve yöntemlerle sürdürülmeye devam edecektir.

Roboski katliamını savunmakta pervasızlık devam ediyor!

Tayyip Erdoğan’ın üzerinde durduğu bir diğer konu Roboski katliamıydı. Bilindiği gibi sermaye devleti üretimin olmadığı, tarımın bitirildiği Kürdistan’da Kürt halkına imha ve inkarın yanında sürekli olarak açlık ve yoksulluk dayatmakta, bu yolla halkı göçe zorlamaktadır. Göç ettiremediklerini de kaçakçılığa itmektedir. Deyim yerindeyse kaçakçılık bir tercihten çok mecburiyettir. Başka hiçbir geçim aracı olmayanların ölümü göze alıp yaptıkları kaçakçılık devletin bilgisi dâhilindedir elbette. Ama yaşamın idamesi için yük hayvanlarıyla yapılan bu kaçakçılığın, bizzat devlet eliyle polis ve asker korumasında tırlar, uçaklar ve gemilerle yapılanın yanında lafı bile olmaz.

Buna rağmen Roboski’deki kıyımın (ki ölenlerin yarısından çoğu çocuktu) bir numaralı faili Tayyip Erdoğan, katliamı aklama gayretini sürdürmekten

vazgeçmiyor. *“Uludere’ye ilişkin görüntülerde sadece hareketler görünüyor. Burada 2 gerçek var; bir ‘kaçakçılığı meşrulaştıralım’, iki terör adına yapılıyorsa ‘buna göz yumalım’.* Uludere’yi bu kadar basite indirgemeyelim. Sonuçta terörist de sivildir. Sürekli sivil denmesini bir beyin yıkama hamlesi olarak görüyorum” sözleriyle hedef çarpıtmakta ve dahası Kürt halkına kadın-çocuk ayırmadan, ‘terörist’ damgası vurmaktadır.

AKP şefinin “yargının kararını bekleyelim, gerekirse özür dileriz” sözleri ise tümüyle gözboyamaya yöneliktir. Zira burjuva hukukunun böylesi katliamlarda katilleri aklamaktan, sermaye devletin icraatlarını sahiplenmekten başka bir şey yapmadığı ortadadır. Kaldı ki burada, zorbalıkta “ustalık dönemi”ne giren Tayyip Erdoğan’ın direktiflerini yerine getiren bir yargıdır söz konusu olan.

Kuvvetler ayrılığı ya da aynı anlama gelmek üzere kuvvetler aynılığı

AKP’nin daha önceki hükümetlerden farklı olarak bir iktidar partisi haline geldiği ve sermaye düzeni için görelî bir “istikrar” sağladığı çok açık. AKP şefi buradan aldığı güçle yargıdan yasamaya her şeye müdahale etmekte bir sakınca görmüyor. On yılları bulan dönüşümün bir parçası olarak iktidara gelen AKP bunun semeresini devşiriyor.

AKP şefi geline yerde düzen içi kapışmadaki galibiyetinin ve çatlak seslerin büyük oranda susturulmuş olmasının rahatlığıyla davranıyor. Bunu da *“TSK-hükümet arası ilişkiler normalleşmiştir. Orduya saygı, bizim tabanımızda kimseyle mukayese edilmeyecek kadar fazladır. Ordumuzu yönetenlerin zaman zaman yanlışları olmuştur. Normalleşme süreci görüyorum. Operasyonu yöneten bir Genelkurmay Başkanı var. Emniyet de aynı şekilde”* sözleriyle ifade ediyor. Yani ordu da, emniyet de, yargı da dinci-gerici akımın tam denetimine girmiştir. Burada kuvvetler ayrılığı tartışması, aslında burjuva siyasal düzenin biçimsel işleyişinin dahi bir tarafa itilmesi arzusunun, tüm kuvvetlerin ‘ortak akıl’la (demek oluyor ki doğrudan Erdoğan’ın talimatlarıyla) iş yapması hevesinin dışavurumudur. Kaldı ki bu yeni bir hedef de değil. Erdoğan’ın “yargıya talimatı verdim” sözleri olsun, rektörleri, emniyet müdürlerini hizaya sokan açıklamaları olsun bu doğrultuda epeyce yol alındığını göstermekteydi.

ODTÜ’deki direnişe ve direnişin sahiplenilmesine tahammülsüzlük

Yandaş TV’lerdeki programda, ODTÜ öğrencileri, onları sahiplenilen akademisyenler ve öğretim üyeleri ile medya da Erdoğan’ın hedefindeydi. Baştan sona herkesi terörist ilan ederken, *“Her olay polise fatura ediliyor. Orada lastik yakılmamış olsa, molotof atılmamış olsa polis oraya neden girsin?”* diyerek AKP polisine her Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zamanki gibi arka çıktı. *“Bu öğrenciler uydumuz fırlatılırken gururlanacağı yerde lastik yakıp eylem yapıyor. Sonra neymiş protesto için derse girmiyorlarmış. Böyle üniversite öğretim görevlisi olsa ne olur olmasa ne olur”* sözleriyle de olayları pişkince çarpıtmaya soyundu. Oysa meselenin AKP iktidarının üniversitelere yönelik yaptığı dönüşümlerin ve savaş politikalarının protestosu olduğu açıktır. Sermayenin sözcüsü Erdoğan bu noktada ilk hedefe alınacak kişidir.

Bu ölçüsüzlük aslında olay karşısındaki hazımsızlığın bir göstergesiydi. Nitekim olaydan bir hafta sonra AKP şefinin hiddetini görüp durumdan görev çıkaran rektör müsveddelerinin yaptığı açıklamalar, hazımsızlığın sanılandan da şiddetli kramplara yol açtığını teyit etmiş oldu.

Derin devlet ve görevine dair...

Açıklamalar içindeki bir diğer başlıkta derin devlet konusuydu. Eskisinden daha beter bir derin yapılanmaya giden Tayyip Erdoğan, yıllardır dilinden düşmeyen teraneyi programda da sürdürdü; güya devletteki derin yapılanmayı temizlediklerinden dem vurdu: *“Devletteki derin yapı tamamen temizlendi diye bir iddia içinde olmadık. O kadar büyük bir iddiada bulunamam. Derin yapının sıfırlandığı bir ülke yoktur. Her ülkede bu tür yapılanmalar vardır. Önemli olan bu tür yapılanmaların darbelere neden olup olmadığıdır. Biz bu yapıların zararını en aza indirdik.”*

Duyan da sanacak ki dinci-gericilik gerçekten derin devlet karşıtı bir akım. Bu açıklamaların başlı başına değerlendirme konusu olacak yanını bir kenara bırakalım. Bunlara artık AKP’ye yaltaklanan liberaller bile pirim vermez oldu. O yüzden Tayyip Erdoğan’ın sözlerinin, kendi derin yapılanmasını perdeleme pişkinliğinden başka bir anlamı yoktur. Günümüz Türkiye’si’nde aptallaştırma operasyonlarına gönüllüce başını uzatanlar dışındaki herkes de biliyor ki, derin devlet sermaye devletine içkindir, emperyalizm çağında derini olmayan bir burjuva devlet yoktur. Nitekim AKP şefi de bunu dile getirmiş oluyor. İtirazı sadece düzeniçi kapışmalarda kullanılmasıdır.

Yine derin devlet bahsinde gündeme getirip gündemi saptırmayı başardığı dinlenme meselesi ise ilkokul çocuklarının bile artık kanmayacağı bir mağdur edebiyatıdır. Bu ifşaat, en fazlasından bir ülkedeki en büyük zorbanın mutlak iktidarının önündeki bazı pürüzlere yönelik yeni operasyonların işareti sayılabilir.

Sermaye devleti adına konuşan Tayyip Erdoğan’ın tüm açıklamalarından görülmektedir ki düzenin işçi ve emekçilere, Kürt halkına ve gençliğe yönelik saldırgan politikalarında herhangi bir değişiklik yoktur. Tayyip Erdoğan’ın ikiyüzlülük, pişkinlik ve pervasızlık bulamacıyla bu açıklamaları yapabilme rahatlığı bulabilmesinin gerisinde ise, yalanlarına kanacak hayli kalabalık bir kitlenin varlığına olan inancı yatıyor.

2013 işçi sınıfı için kritik bir mücadele yılı olacak!

Sermaye ve sendika bürokratlarının işbirliğiyle faşizan saldırılar

İşçi sınıfı geride kalan 2012 yılında önceki yıllarda olduğu gibi bir kez daha ağır saldırılarla yüzyüze kaldı. Ancak bu yıl, önceki yıllara göre kapsam ve nitelik bakımından çok daha şiddetli saldırılara sahne oldu.

Önceki yıllara yayılan güvencesizleştirme ve köleleştirme politikaları bu yıl da özgün biçimlerde sürerken, siyasal ve faşizan nitelikli saldırılar önplana çıktı. THY işçilerinin grev hakkının gaspedilmesi ve bu gaspa karşı çıkan yüzlerce işçinin işten atılması bu saldırganlığın en uç örneklerinden biriydi. Ama daha fazlası, yüzbinlerce işçinin grev ve toplu sözleşme hakkının aylar boyunca fiilen gaspedilmesi oldu. Bu fiili gaspın ardından çıkarılan yasayla da işçi sınıfının pek çok sendikal hakkı budandı. Bunlar ancak faşist askeri darbe dönemlerinde rastlanabilecek türden saldırılardı.

Fakat işçi sınıfı bu saldırılar karşısında ciddiye alınır bir yanıt veremedi, sahneyi sermaye ile sendika ağalarına, onların gizli kapılar ardında süren kirli pazarlıklarına bıraktı. Böylece aylar boyunca toplu sözleşme hakkı fiilen gaspedilirken susan işçi sınıfı, sendika ağaları ihanete imza attıktan sonra da hesap soran bir tutum geliştiremedi.

Kuşkusuz bu, Türk-İş ve Hak-İş ağalarının ve onların doğrudan kontrol ettikleri sendikaların yönetimlerinden bağımsız hareket edebilecek, onlara rağmen ve onlarla hesaplaşmayı içerecek bir mücadele düzeyi demektir. İşçi sınıfının henüz sendikalar dışında bu düzeyde bir mücadeleyi yürütebilecek başka araçlara sahip olmadığı bugünkü koşullarda, alt kademe sendika yönetimlerinin tutumu özel bir önem taşıyordu. Özellikle de Türk-İş yönetimine karşı “sınıf sendikacılığının bayrağını taşıma” iddiasıyla bir süredir çalışmalar yürüten SGBP’nin tutumu...

Fakat SGBP bu iddialarının arkasında duramadı, durmak için anlamlı sayılabilecek bir pratik ortaya koymadı. Birkaç göstermelik eylemle sahnede boy göstermekle yetindi. İhanet gerçekleştikten sonra yine iddialı açıklamalarla yolundan yürüyeceğini ilan etse de, tek bir adım dahi atmadı. Böylelikle 2012 yılında üst kademe sendika bürokratları ihanetin en uç örneklerini sergilerken, alt kademe bürokratlar da buna karşı bağımsız bir tutum geliştirmedikleri ölçüde bu tablonun bir parçası oldular. Dolayısıyla 2012 yılı bir önceki yıl büyük iddialarla ortaya çıkan SGBP’nin çöküşünün kesinleştiği bir yıl oldu.

1 Mayıs’ın kazanımları korunamadı

Oysa yılın ilk aylarında, özellikle de 1 Mayıs’ta her şeye rağmen umut verici işaretler vardı. Türk-İş ve Hak-İş bürokratları son yıllarda kendilerine karşı tabandan gelişen militan mücadele eğiliminin hakkından gelmek üzere tuttıkları koltukları işçi sınıfına karşı bir tehdit aracı olarak kullanmaya kalkmış, ancak hüsrana uğramışlardı. İlerici ve devrimci güçler ile işçi sınıfının diri kesimlerinin kararlılığı SGBP’yi de ileri bir tutum almaya zorlamış,

böylece üst kademe bürokratları yenilgiye uğratılmıştı. Ancak 1 Mayıs’ın bu siyasal ve moral kazanımları daha sonrasına taşınmadı. Satılmış hain bürokratlar işçi sınıfına yönelik yukarıda bahsedilen kapsamlı saldırılara tam da bu dönemin ardından imza atabildiler.

Bu durum işçi sınıfının sermayeye karşı etkili bir mücadele yürütebilmek için sendikal bürokrasi engelini aşmak zorunda olduğunu gösteriyor. 2012 yılı bu ihtiyacı tüm yakıcılığıyla ortaya koyarken, aynı zamanda bunun imkanlarına ve bazı ilk adımlarına da tanıklık etmiştir.

Son yılların 1 Mayısları’nda görüldüğü üzere, hareketin önündeki engellerin aşılması, devrimci politika ile işçi sınıfının yakınlaşmasına bağlıdır. Fakat gerekli olan, bu yakınlaşmanın raslantısal ve 1 Mayıs alanlarından ibaret kalmasının önüne geçebilmektir. Bu da her şeyden önce işçi sınıfının tabanda-fabrikalarda bağımsız örgütlenme kapasitesinin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır. Aksi durumda, işçi sınıfı ne tabandan etkili ve sürekli bir baskı ortaya koyabilmekte, böylece alt kademe bürokratlarını önüne katıp sürükleyebilmekte, ne de üst kademe bürokratlarından hesap sorabilmektedir.

Bosch işçilerinden tarihsel önemde çıkış

Bu, işçi sınıfının yıllar boyunca üstesinden gelemediği temel sorundur. Fakat 2012 yılı bu bakımdan önemli örneklerin verildiği ve mevzilerin kazanıldığı bir yıl olmuştur. Yolu açanlar ise metal işçileri, özelde de Bosch işçileridir. Bosch işçileri kararlı, soluklu ve tabandan örülen yoğun bir çalışmanın sonucunda Türk Metal çetesine kuvvetli bir tokat vurmuşlardır. Bosch işçilerinin bu çıkışı, hem metal işçisinin, hem de bir bütün olarak işçi sınıfının sendikal koruculuk sistemini nasıl yıkabileceğini göstermiştir. Dahası, sistemin koçbaşı olarak çalışan bu ihanet şebekesinde çok önemli bir gedik açmıştır.

Bosch işçileri ilk adımı attıktan sonra Türk Metal, sermaye sınıfı ve hükümetin organize saldırılarıyla yüzyüze kaldılar, fakat ilk anda yaşanan tökezlemeden sonra zaman içerisinde kazandıkları mevzileri koruyup sağlamlaştırdılar. Bosch’taki mücadele nihayete ermiş değildir, fakat önemli bir mesafe alındığı da ortadadır.

Asıl önemlisi ise Bosch işçilerinin, metal işkolundaki yoğun sömürüye ve Türk Metal’in ihanet geleneğine karşı birikmiş öfkenin açığa çıkmasının yolunu açmış olmalarıdır. Bunun için Bosch’un izinden gitmeye çalışan başka sınıf bölükleri de sahneye çıkmıştır. Arçelik ve Renault işçileri yaptıkları eylemlerle sermaye ve Türk Metal barikatına yüklenmiş, ancak aşamamışlardır. Bu eylemli çıkışların yanında sanayinin ana omurgasını oluşturan fabrikalarda da ciddi bir kaynama olduğu bilinmektedir. Böylece işçi sınıfının öncü kolu olarak metal işçileri, yıllar boyunca içerisinde tutuldukları cendereden çıkmak için büyük bir arayış içerisinde olduklarını göstermişlerdir. Ama aynı zamanda Renault ve Arçelik deneyimleriyle de görülmüştür ki, istemekle onu yapacak güce sahip olmak arasında ciddi bir mesafe söz konusudur. Çünkü metal işçilerinin karşısında sadece Türk Metal değil, aynı zamanda sermaye ve hükümetin organize saldırıları da vardır.

tüm bir sermaye cephesi vardır. Bu da bu mücadelenin hem sert ve zorlu, hem de siyasal olduğunu göstermektedir. Bilinç ve örgütlenme planında ciddi ve kararlı bir hazırlık yapabilmek ve sermayeye karşı en geniş güçleri harekete geçirebilecek bir mücadele hattını örebilmek gerekiyor.

2013’te işçi sınıfını kritik bir sınav bekliyor

Metal işçileri cephesinden yılın son aylarında yaratılan bu mücadele süreçleri, ilk andaki tökezlemelerinin ardından sermaye ve Türk Metal cephesinden işten atma saldırılarıyla yanıtlandı. Fakat bu yine de metal işçileri adına paha biçilmez derslerle dolu bir ön cephe mücadelesi oldu. Elbette metal işçileri bu derslerle donanıp, ileri ve öncü güçlerinden başlayarak bu dersler ışığında kararlı ve soluklu bir örgütlenme sürecini hayata geçirebilirlerse... Eğer bu doğrultuda olumlu adımlar atılabilirse, önümüzdeki dönemde devam eden MESS Grup TİS sürecinin gidişatına bağlı olarak metal işçileri Bosch’un açtığı gediği büyütebilir, böylece işçi sınıfının sendikal bürokrasi engelini aşarak yeni bir mücadele dönemine girmesini sağlayabilirler. Dolayısıyla, 2013 yılında işçi sınıfı adına en önemli sınavlardan biri, belki de yaratacağı sonuçlar bakımından en önemlisi metal işkolunda yaşanabilecektir.

Bosch ile başlayan hareketlilik aslında sermaye iktidarının işleri eskisi gibi götüremeyeceğinin de kanıtıdır. Tüm ekonomik başarılarını sendikal ihanet çeteleri aracılığıyla işçi sınıfını güvencesiz ve kölece bir çalışma düzenine mahkum etmeye borçlu olan sermaye iktidarı için tehlike sinyalleri çalmaktadır. İşçi sınıfı birçok mevzide verdiği kesintisiz mücadelenin yanı sıra Bosch ve sanayinin belkemiğini oluşturan fabrikalarda ortaya koyduğu tepkiyle artık boyun eğmeyeceğini göstermektedir.

Geride kalan yılda sermayenin sınıfa yönelik saldırılarının giderek örgütlenme ve grev hakkına yönelmesinin gerisinde de bu vardır. Derinleşen ekonomik kriz sermayenin mevcut sömürü düzeninde en ufak bir esneme imkanı bırakmazken, işçi sınıfının elini kolunu bağlamak üzere 12 Eylül ile kurulan düzen ise artık dikiş tutmamaktadır. Bunun için, bir yandan zorbalıkla işçi sınıfının kendisine bir kanal açmasının önüne geçilmeye, diğer yandan ise mevcut düzen şurasından burasından onarılmaya çalışılmaktadır. Aslında 2012 yılında sermaye ile işçi sınıfı arasındaki temel mücadele konusu da esasen bu olmuştur.

İşçi sınıfı 2013 yılında, sermaye, hükümet ve sendika bürokratları cephesine karşı, daha sonraki yılları da belirleyecek önemde sert ve zorlu bir mücadele yürütmek durumundadır. Bu mücadeleden başarıyla çıktığı ölçüde prangalarını söküp atabilecek, mücadelesinin önündeki engellerin tümünden değilse de önemli bir kısmından kurtulacak, böylece kendisine bir yol açabilecektir. Ters durumda ise, sermaye ve uşakları, homurdanan ancak fiili bir mücadele gücü gösteremeyen işçi sınıfının prangalarını daha da sıkacak, açılan gedikleri kapatacak, çıkış yollarını kesecektir. Bundan dolayıdır ki, 2013 yılı sınıf mücadelesinde kritik bir yıl olmaya adaydır.

2012 yılı sendikal hareket açısından kayıpların yaşandığı bir yıl oldu...

2013 sınıf için kazanımların ve yeni bir çıkışın yılı olmalıdır!

2012 yılı, AKP hükümetinin sermayeye karşı “dikensiz bir gül bahçesi” yaratma vaadinde önemli adımların atıldığı bir yıl olarak geçti. Sendikal hareket açısından ise tarihsel kayıpların yaşandığı bir yıl oldu.

“Ulusal İstihdam Stratejisi” adı altında gündeme getirilen, işçi sınıfına yönelik ağır ve kapsamlı saldırılar içeren projenin bir ayağı da mevcut sendikal örgütlülüğün tasfiyesi, sendikal mücadele ve anlayışının Hak-İş çizgisine çekilmesi üzerine kurulmuştu. Sermayenin “iş gücü piyasasının esnekleştirilmesi” taleplerinin karşılanması her şeyden önce bu hedeflerde alınacak mesafeye bağlıydı. Bu çerçevede de bir süredir şantaj malzemesi olarak kullanılan sendikalar yasasının hayata geçirilmesine dönük planlara hız verildi.

Öyle ki sermayenin uşaklığından temsilciliğine doğru epeyce mesafe kat eden, bu açıdan “ustalaşan” Erdoğan bile, bizzat bu planlar çerçevesinde 2011’in sonlarına doğru Türk-İş’le özel bir görüşme yaparak gizli kapılar ardında pazarlıklar yapmıştı. Bu görüşmede Türk-İş yönetiminden hazırlanan sendikalar yasasına karşı göstermelik olsa bile bir muhalefete girişmemesi, oluşabilecek tepkileri bastırması yönünde sözler alındı.

Önce “Toplu İş ilişkileri” adıyla ortaya çıkan daha sonrasında “Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu”na dönüşen yasa tasarısının en belirgin hedefi sendikaya üye olma, toplu sözleşme ve grev hakkını olabildiğince güdükletirerek sınıfın sendikal örgütlenme ve mücadele düzeyini en alt seviyelere düşürmektir. Bunun için de daha öncesinden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından tutulan istatistiklerin yerine aynı bakanlığa bağlı Sosyal Güvenlik Kurumu istatistiklerin esas alınması yoluna gidilerek mevcut çalışan sayısı 2 katına çıkarılıyordu. Böylelikle sendikaların önündeki mevcut barajlar otomatikman yükselmiş olurken öte taraftan sendika üye sayılarının sadece dörtte biri geçerli olacaktı. Bu durum aynı zamanda sermaye devletinin sendikaları tehdit etmesinin bir aracına dönüştürüldü. Baraj ve yetki üzerinden gündeme gelen bu düzenleme deyim yerindeyse Demokles’in kılıcı gibi sendikaların üzerinden sallandı durdu.

Hazırlanan taslağın yasalasmasıyla birlikte 5 milyon işçi sendikaya üye olabilse bile toplu sözleşme hakkı olmayacak, Ticaret, büro, eğitim, güzel sanatlar, sağlık, ulaştırma, inşaat, gazetecilik, turizm gibi iş kolunda çalışan işçiler yetkili sendika bulamayacak, yüzde 3’e düşürüldüğü söylenen baraj istatistiksel oyunlarla gerçekte yüzde 24’e çıkartılmış olunacak, kimi iş kolları birleştirilerek 28’den 18’e düşürülmesi geçiş aşaması için tanınan 5 yıllık süre zarfında kimi sendikalar için 10 kattan fazla büyümelerini gerektirecek aksi takdirde yetkilerini kaybedeceklerdi.

Ayrıca 30 ve altında işçi çalıştıran iş yerlerinde çalışan işçilerin kıdem hakkı hepten ortadan kaldırılacak, bu tarz iş yerlerinde çalışan 6 milyon işçi için sendikalı olmak ve toplu sözleşme hakkı tamamen hayal olacaktı. Bu tasarının yasalasmasıyla birlikte 12 milyon kayıtlı işçinin ancak 2 milyon 700 bini sendikal haklarından faydalanabilecekti. Yine grev

yasakları alanı genişleyecekti.

Sendikal hareketin tamamıyla cendere altına alınmasını hedefleyen bu kapsamlı saldırı yasası AKP hükümeti tarafından bir kez daha “reform” olarak ilan edilirken sendikalar cephesinden de farklı tutumlar ortaya konuldu. Türk-İş yönetimi kirli pazarlıklar sonucunda saldırı yasasını kendileri için bir avantaj sayıp (örneğin Türk-Metal çetesi iş kolunda tek yetkili sendika olacaklarına dair atıp tutmalara başladı) saldırı yasasına karşı en ufak bir itirazda bulunmayarak birkez daha kendisine bahşedilen kirli rolü oynamış oldu. Türk-İş yönetimi ve onun izlediği işbirlikçi çizgiye karşı muhalefet etme iddiasıyla oluşturulan Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) bileşenleri ise uzunca bir süre bu tutumu eleştirmenin ötesinde bir pratik sergileyecek gücü kendilerinde görmediler. Mevcut saldırının asıl hedefi durumunda olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ise saldırıyı teşhir etmekle birlikte Türk-İş yönetiminin işbirlikçi tutumunu mahkum etmenin ötesine geçmeyen bir süreç işletti. Saldırının hedefleri ve kapsamı gözetildiğinde saldırıya karşı mücadeleyi sadece Türk-İş yönetiminin teşhiriyle sınırlayan DİSK ise sınıfa ve kendi gücüne güvensizliğinin farklı bir örneğini teşkil etmiş oldu.

Sendikalar cephesinde durum böyle iken AKP hükümeti ise saldırı yasasını hayata geçirmedeki kararlılığını 2012 yılında gerçekleştirdiği bir dizi icraatla ortaya koydu. Öncelikle kamuda başlaması gereken TİS görüşmelerinin Çalışma Bakanlığı’nın istatistikleri açıklamaması ve yetkilerin verilmemesi nedeniyle çıkmaza girmesi, işçilerin ve sendikaların pazarlık gücünü kıran önemli bir etkene dönüştü. Fakat burada asıl belirleyici olan ise yine mevcut sendikaların bu saldırı karşısında fili meşru bir mücadele örgütlemek yerine bizzat bu saldırıya yaslanarak bir bekleyiş içerisine girmeleri, sınıfın tepkisini ve mücadele azmini de bu bekleyiş içerisinde kırması olmuştur. Türk-İş yönetimi üç maymunları oynamaya devam ederken alt kademe sendika bürokratları ise topu merkeze atarak üzerlerindeki “yükten” kurtulmuş oluyorlardı.

AKP hükümeti sendikal cephedeki bu zayıflık üzerinden aynı saldırıyı başta metal olmak üzere diğer iş kollarına doğru yaymış oldu. AKP bir yandan yeni

istatistikleri sendikalar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanırken öte yandan bunları açıklamayarak da sınıfın TİS hakkını fiilen ortadan kaldırmaktaydı. Böylelikle sendikal harekete “ya yeni yasayı kabul et ya da fiili gasba sesiz kal” dayatmasında bulunuyordu. Aslında bu tablo mevcut sendikal hareketin, saldırı yasası karşısındaki mücadeledeki zayıflığını ve gerçekliğini de ortaya koyuyordu ki bunun en fazla farkında olan da yine AKP hükümetiydi.

Bu arada, DİSK’in olağan genel kurulu üzerinden “yeni” bir mücadele iddiasıyla başa gelen yönetimin sınanacağı alan bu saldırı karşısında izleyeceği pratik olacaktı. DİSK yönetiminin, saldırı yasası karşısında ILO işgali ve çadır kurma eylemleri gibi kamuoyu oluşturma çabalarının dışında sınıfın üretimden gelen gücünü de devreye sokacak ciddi bir mücadele programına sahip olmadığı çok kısa bir süre içinde açığa çıkmış oldu. Ne SGBP’yi oluşturan Türk-İş içindeki “muhafiz” sendikaların ne de DİSK’in hükümetin bu kapsamlı saldırısı karşısında ciddi bir direnişi örgütlenme çabası oldu.

2012 1 Mayıs, DİSK’e ve SGBP’yi oluşturan sendikal güçlere sermaye hükümetinin saldırıları karşısında ortak bir mücadele örgütlemek açısından önemli bir fırsat doğurmuştu. İhanetçi Türk-İş yönetiminin Taksim 1 Mayıs’na katılmama yönündeki merkezi kararına karşı SGBP’yi oluşturan sendikalar DİSK ve KESK ile ortak bir şekilde 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamış, bu açıdan devrimci 1 Mayıs’ın mirasına ve ruhuna sahip çıkmışlardı. Bu ortaklığın sadece 1 Mayıs’la sınırlı kalmayıp sermaye hükümetinin saldırıları karşısında ortak bir mücadeleye zeminine dönüşmesi sendikal hareket açısından önemli bir fırsat olabilirdi.

Fakat gerek onca iddiayla kurulan SGBP bileşenlerinin gerekse de DİSK’in bu imkanı değerlendir(e)memesi sendikal mücadele anlayışlarına ayna tutmaktaydı. SGBP’nin Türk-İş yönetimi şahsında sendikal bürokrasiye karşı ilan ettiği “savaş” SGBP’nin de parçası olan bazı alt kademe bürokratlarına karşı “barışa” dönüşebilmekteydi. SGBP’nin kurulurken kamuoyuna duyurduğu “mücadele anlayışı” kendisini en somut olarak yaz aylarında Hava-İş kolunda yaşanan grev yasası ve işten atma saldırısı karşısında görülmüş oldu.

Sendikal harekete karşı kapsamlı bir saldırıyı hayata geçirme noktasında tüm hazırlıklarını tamamladığı bir dönemde ve konfederasyonlardan doğru buna karşı güçlü ve etkili bir muhalefetin yapılmadığı bir dönemde havayolu emekçilerinin mevzisel çıkışı ve bu doğrultuda kararlı mücadeleleri sermaye hükümeti açısından önemli bir tehlike teşkil ediyordu ve ezilmesini gerektiriyordu. Her ne kadar bu iş kolunun stratejik önemi hükümet açısından bilinse de grev yasağı ilan edilmesinin daha politik bir anlamı ve hedefi vardı. Sermaye hükümeti bu dönemde sınıfın kararlılığını ve azmini perçinleyecek, ona umut verecek en ufak bir çıkışa izin vermek istemediği gibi bu saldırılarını başta metal sektörü olmak üzere diğer sektördeki işçilere dönük de bir tehdit olarak elinde tutmak niyetindeydi.

AKP'nin bu politik yaklaşımına karşın sendikal hareketin aynı sınıfsal bakışla hareket ettiğini ne yazık ki söyleyemeyiz. Belirtmek gerekir ki 1 Mayıs'ın ardından sendikal hareketin ortaklaşması ve saldırı yasasına karşı güçlü bir birlikteliğin oluşturulması doğrultusunda havayolu emekçilerinin mücadelesi ikinci önemli bir imkandı ki bu fırsata bu günkü sendikal harekete hakim olan anlayışlar sonucunda heba edilmiş oldu. SGBP'nin de bir parçası olan Hava-İş üyesi işçileri ziyaretlerin ötesine çıkmayan bir "dayanışmanın", platformun ve onu oluşturan sendikaların mevcut gücünün görülmesini, Türk-İş yönetimi karşısındaki etkisinin anlaşılmasını sağlamıştır. DİSK şahsında ise yeni yönetim ileri sürdüğü onca iddialı söylemin fazlasıyla gerisinde kalmıştır. DİSK'in "zalimin zulmüne direneceğiz" kampanyası mevcut saldırılar karşısında yapılması gerekenlerin en asgarisi düzeyinde kalan basın açıklamaları, bildiri dağıtımları vb. eylem üzerinden gerçekleşmiştir.

Ne zaman ki sermaye hükümetinin saldırı yasasını alt komisyonlardan geçirip meclise gönderileceği tarih belli olmuştur, ancak o zaman daha en başında yapılması gereken bir dizi eylem örgütlenmeye başlanmıştır. Fakat bunların da artık "dostlar alışverişte görsün" misalinden öteye bir anlam taşımadığı ortaya çıkmıştır. Zira yasanın mecliste görüşüleceği günde dahi DİSK, üretimden gelen gücün kullanılmasını önüne bir seçenek olarak almamıştır. Bu sonuç üzerinden Nakliyat-İş'in kendi başına aldığı üretimi durdurma eylemi ve iki saatlik iş bırakma eylemlerinin sembolik değerlerinden öteye sonucu değiştirecek bir etkisi olmamıştır.

Sendikal hareketin yaşadığı güçsüzlük ve çözülme AKP hükümetinin sınıfa dönük kapsamlı saldırılarından birini daha kolayından hayata geçirmesini sağlamıştır. Fakat bu saldırılar hiç de azımsanmayacak ve telafisi kolay olmayacak saldırılar niteliğindedir. Ve bu saldırıların kolayından hayat bulması başta kıdem tazminatının gasbı, taşeron çalışmanın yaygınlaşması, kiralık işçi ve bölgesel asgari ücret uygulamaları gibi yeni saldırıların devreye sokulmasında AKP'yi cesaretlendirmiştir. Bu bakımdan işçi sınıfının 2012'yi sendikal haklar açısından önemli kayıplarla kapadığını belirtmek gerekir. Bu sonucun ortaya çıkmasında sendikalara çöreklenen bürokratların ve sendikal harekete hakim olan uzlaşmacı anlayışın payı fazlasıyla büyüktür.

İşçi sınıfı yenilgilerinden ders almayı bileceği gibi dostunu ve düşmanını da tanımasını öğrenecektir. Sermaye karşısında dişe diş bir mücadeleyi göze alamayan, sınıfı bu doğrultuda seferber etmekten ödü kopan sözde temsilcilerine karşı kendi gerçek temsilcilerini ve öncü güçlerini çıkaracaktır. Sınıf hareketinde yeni bir çıkışı sağlamak başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın tüm ileri ve öncü unsurlarının omuzlarında duran bir sorumluluktur. Bu sorumluluğa sahip çıkıldığı takdirde kaybedilen mevziler geri alınabilir, sendikal harekette yeni bir çıkış sağlanabilir.

Şükrü Günseli: Tarihsel bir sorumlulukla yüzyüzeyiz!

TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli Türk-İş'in Toplu İş İlişkileri Yasası'nın imzalamasıyla ilgili görüşlerini gazetemize paylaştı....

2821 Sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nun, faşist 12 Eylül cuntasının eseri olduğu bilinmektedir. "Bu güne kadar işçiler gülüyordu, şimdi gülme sırası bizde" diyen Halit Narin'i ve sözcülüğünü yaptığı egemen sermayeyi mutlu eden bir düzenleme olarak çalışma yaşamımıza girmiş oldu.

Sendikaların sınırlamalarla ablukaya alınmasını sağlayan düzenlemelerin, ardından Türk-İş'in çalışmasına izin verilmiş oldu. Akabinde, yasaklar ve anti-demokratik düzenleme ve yasalara itirazlar gündeme geldiyse de bu son derece etkisiz ve cılız bir itirazı aşamıyordu. Sonraki yıllarda her vesile ile mevcut yasaların, asgari İLO normlarında yeniden düzenlenmesi talebi yükseldi. Bu talep uğruna mücadele, yükseliş ve düşüşlerle de olsa gündemdeki yerini korudu. Ancak, kabul edilmelidir ki bu talep uğruna sürdürülen mücadele başarıyla taçlandırılacak bir düzeye ulaş(a)madı, ulaştırıl(a)madı. Neden ve nasıl sorularına yanıt olarak bir çok sebep gösterilebilir ki, ayrıca ele alınması gereken kapsamlı bir konu olduğunu düşünüyorum. Yine de iki temel nedeni belirtmek gerekirse;

1. Sendikal hareketin içine düştüğü sefil durum. (Bazı sendikalar istisna tutulabilir. Ancak onların iyi niyeti de sonucu değiştiremezdi).
2. İşçi sınıfımızın, bilinç ve örgütlenme düzeyindeki geriye savruluş. Özellikle '89 bahar eylemleri sonrasında ileri işçi kuşağının tasfiyesinin bu geriye savrulmayı derinleştiren önemli etkenlerden biri olduğu söylenebilir.

İşçi sınıfı ve emekçilere karşı uluslararası ölçekte başlatılan en kapsamlı ve vahşi saldırıların doğrudan ve dolaylı sonuçları es geçilmemelidir kuşkusuz.

Yıllarca, hükümetlerin ve sendikal bürokrasinin oyalayan, aldatan tutumu sayesinde, tabiri caizse "yılan hikâyesi"ne dönen demokratik bir sendikalar kanununu çıkarma "şerefi!" nihayetinde, Türk-İş, Hak-İş, TOBB ve AKP koalisyonuna nasip oldu!

12 Eylülcüler'i arattırır yasayı elbirliğiyle dayatanlara, Sendikal Güç Birliği Platformu ve DİSK ile destek veren emek ve demokrasi güçlerinin karşı duruşu ne yazık ki geri adım attıramadı.

30'dan az işçi çalıştırılan işletmelerde, işe iade hakkı elinden alınan işçilerin bu yasa ile sendikal tazminat hakları da yeni yasa ile gasp edilmiş oldu. Grev çadırı kurmaya yasak getirildi. İşkolu barajları %1'e indirildiği iddiasına karşın gerçekte baraj yükseltilmiş oldu.

30'un altında işçi çalıştıran işletmelerin, toplamdaki oranının %87, işçi sayısının ise 5 milyon civarında olduğu Çalışma Bakanı'nca itiraf edilmiştir. Yani, bu işletmelerde çalışan işçilere sendikalaşma yasağı getirmekten başka ne anlaşılabilir?

Yasanın bu haliyle çıkarılmasına dayanak olarak ileri sürülen "sosyal taraflarca imzalanan ortak protokol"ün altında ne yazık ki Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun imzası bulunmaktadır. Son ana kadar gizli tutulan bu ihanet belgesinin ortaya çıkmasının ardından, Türk-İş'in diğer yöneticileri, Kumlu'yu istifaya davet ederek kendilerini temize çıkarma gayretindeler. Ama nafile, kimseyi kandıramazlar! Doğru ve mücadeleci bir sendikal çizgiye sahip olmamalarının ortak eseridir o imza.

İşçi sınıfı ve sendikal hareketin emek mücadelesinde, sosyal ve siyasal yaşamda oynaması gereken rolü gerileten ve zaman içinde tükenişe götüren Türk-İş yönetimi ve sendikal çizgisine tavır alan "Sendikal Güç Birliği Platformu"nu, bu olay bir kez daha haklı çıkarmıştır. Aynı zamanda konfederasyonun mevcut yönetimi ile sendikal çizgisinin de iflasını alenen göstermiştir.

Türk-İş yöneticileri, Kumlu'yu kurban vererek hiç bir günahları yokmuşçasına o koltuklarda oturamazlar. Yapacakları tek onurlu şey, işçi sınıfından özür dilemek ve mücadeleci bir sendikal çizgiyi Türk-İş'te hakim kılacak mücadeleci bir ekibin önünü açmaktır.

Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenlerine ilişkin eleştirilerimiz olabilir, olacaktır da. Ancak Türk-İş'i, gerçek sahipleri olan işçi sınıfının mücadele örgütüne dönüştürmek üzere tarihsel bir sorumlulukla yüz yüze olduklarının bilinciyle davranacaklarına inanmak istiyorum.

Eksik ve zaafalarına karşın platformun doğru bir çıkış ve yolda olduğu, ortaya çıkan olanakları doğru taktik ve yetenekle başarıya dönüştürmeye dönük her adımın arkasında güçlü bir destek olacağına inanıyorum. Hiç kuşkusuz mücadelenin bir cephesi, mücadeleci bir Türk-İş'i inşa etmek üzere her olanağı yaratıcı bir yetenekle değerlendirmek ise, diğer bir cephesi de, neredeyse eskisini arattırır gerilikteki yeni yasaya karşı mücadeleyi yükseltmek başta olmak üzere, kuruluş deklarasyonunda taahhüt edilen mücadele çizgisi ve ilkelerini etkin bir biçimde yaşama geçirmelerinin tam zamanı olduğunu düşünüyorum.

Kadınlar üzerinde baskıcı ve gerici uygulamalar devam etti...

2012 yılı, sermaye hükümeti AKP eliyle, tüm işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların yaşandığı, aynı zamanda emekçi kadınların da bu saldırılardan doğrudan etkilendiği bir yıl oldu. AKP'nin dinci-gerici çizgisinin tüm topluma egemen kılınmasının bir parçası olarak kadınlar üzerindeki baskıcı, gerici uygulamalar en belirgin şekilde öne çıktı. Kürtaj tartışmaları, 4+4+4 yasası, kadınlara yönelik şiddetin her geçen gün artması, okullarda kılık kıyafet yönetmeliği değişikliği vb. öne çıkan gündemler oldu.

Kadınlar, AKP gericiliğinin kısıracında...

Düzen içi dalaşa belirgin bir üstünlük elde eden, bunun moral kuvveti ve güveniyle davranan AKP iktidarı, geride kalan dönemde bir yandan emperyalistlere kölece uşaklığını sergiler ve sermayenin politikalarını bir bir hayata geçirirken, öbür yandan gerici-dinsel öğeleri ve yaşam tarzını açık bir şekilde topluma dayatan politikalarını sürdürdü. Bu dinsel gerici politikalarla kadının ikincil konumunu pekiştirirken, kadınların asli görevleri olarak ev işleri ve elbette ki çocukların sorumluluğu işaret edildi. Geride kalan süreçte peş peşe yaşanan tartışmalar ve akabinde yapılan yasal düzenlemeler ise, bu bakışa uygun olarak şekillendi.

Geçtiğimiz yıl aralık ayında gerçekleşen Roboski katliamının ardından R.Tayyip Erdoğan yaptığı bir konuşmada, “Her kürtaj bir Uludere’dir” sözlerini ifade etmişti. Roboski katliamının ardından gündem değiştirmek amacıyla bu sözleri sarfeden R.Tayyip Erdoğan, aynı zamanda gerici zihniyetini de ortaya koyuyordu. Bu sözlerin ardından kadın ve aileden sorumlu devlet bakanı da dahil olmak üzere, AKP kurmaylarının kürtajın yasaklanmasına kadar evrilttikleri tartışmalar, kadının asli rolünün ev ve çocuk bakımı olarak görülmesinin toplum nezdinde meşrulaştırılması amacını taşıyordu.

Kürtaj tartışmaları ise, kadına yönelik şiddetin arttığı bir süreçte yaşanmaktaydı. AKP iktidarı boyunca kadına yönelik şiddetin %1400 oranında artması, her ay onlarca kadının tacize, tecavüze, şiddete uğraması hiç de tesadüf değildir. Kadına yönelik şiddetin boyutlanması ve korkutucu rakamlara gelmesi, toplumdaki genel planda yoksullaşmanın, kadını değersizleştiren, yok sayan politikaların kaçınılmaz sonucudur.

Bu dönemde kadın ve aileden sorumlu devlet bakanlığı, bizzat kadının değil, ailenin korunmak istenmesi bakışının ürünü olarak “Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığına” dönüştürüldü ve kadına yönelik şiddet karşısında devletin sorumluluğunu yerine getirmemesi, şiddete uğrayan kadınları koruyamaması eleştirileri karşısında tam da 8 Mart günü, “Ailenin korunması ve kadına yönelik şiddetin önlenmesine dair” yasa tasarısı TBMM genel kurulunda kabul edildi. Yasa maddelerine göz atıldığında, AKP iktidarının gerici, erkek egemen bakışına paralel bir şekilde hazırlanan yasanın kadına yönelik şiddeti engellemeyi değil, tam da aileyi korumayı amaçladığı görülmekteydi.

Kadınlara yönelik gerici bakışın son uygulaması ise 4+4+4 eğitim sistemi ile yaşandı. “Çocuk gelinlerin” önünü açacağı eleştirilerine konu olan yasa ile zorunlu eğitimin yaş sınırının düşürülmesi, kız çocuklarının eve kapatılmasının önü de tamamen açmış oldu.

Geride kalan dönem, aynı zamanda ilerici-devrimci, kürt kadınlara yönelik amansızca saldırıların yaşandığı bir yıl da oldu. Özellikle KCK operasyonları kapsamında, Kürtlere yönelik yapılan operasyonlarda binlerce kürt kadını tutuklandı. 8 Mart'ın öngünlerinde gerçekleşen ve KESK'li kadınları hedefleyen operasyonun ise kendi içinde özel bir anlamı vardı. Kürt, kadın ve sendikacı kimlikleri öne çıkan 15 kadının gözaltına alınarak tutuklanması, tüm muhalif kesimleri hedeflemesi ve bir bütün olarak gözdağı vermesi açısından önem taşıyordu.

AKP politikaları sermayenin hizmetinde...

Torba yasanın ardından esnek ve güvencesiz çalışma geride bıraktığımız süreçte daha fazla yaygınlık kazanmış, emekçi kadınlar da bu kapsamlı saldırılardan en fazla etkilenen kesim olmuştur. Birkaç ay önce yasalaşan Toplu İş İlişkileri ve Sendikalar Kanunu da, örgütlenmeyi daha zorlaştırmış ve küçük ölçekli işletmelerde yaygın bir şekilde çalışan kadınların örgütlenmesinin de önü büyük oranda kesilmiştir. Kadınların çalışma yaşamında karşı karşıya kaldığı baskı, sömürü ve eşitsizlik karşısında düzen cephesinden hiç kimsenin sesi çıkmamakta, ağız birliği etmişçesine susarak saldırılar onaylamaktadır.

AKP'nin dinci gerici uygulamaları karşısında sermaye baronları ile AKP, görüntüde atışıyor olsalar dahi, bu görüntü tümüyle aldatıcıdır. AKP'nin dincigerici ideolojiyi hayata geçirme politikaları, sermayenin politikalarından asla bağımsız değildir. İşgücü piyasasının yeniden düzenlenmesi anlamına gelen 4+4+4 eğitim sistemi, bizzat sermayedarlar tarafından desteklenmiştir. Keza, özel mülkiyetin

korunmasının temel dayanağı olan ailenin kutsanması da sermayenin en temel isteğidir. Yine, bizzat emekçi kadınları doğrudan ilgilendiren şiddetin artması da sermayedarları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Kasaya giren paraları etkilemediği sürece AKP'nin izlediği politikalar sermaye sınıfını hiçbir şekilde rahatsız etmemektedir. Sadece yeri geldiğinde törpülemek ihtiyacı hissedilmektedir.

Reformistlerin de en temel yanılgısı buradadır. Bir dizi sorun karşısında olduğu gibi kadına yönelik saldırıları AKP karşıtlığına ve dinci-gerici uygulamalarına indirgemek, sorunun gerçek kaynağının, sınıfsal özün görülmesine ve ona karşı mücadele örgütlenmesine engel teşkil etmektedir. Son bir yıl içinde kadına yönelik saldırılarda gerçekleşen tepki ve eylemlerin, cinsler arası eşitsizliğin yanı sıra AKP karşıtlığına indirgenmesi, saldırılar karşısında gösterilen tepkilerin temel zayıflığını göstermektedir.

Direnen kadınlar yol gösteriyor...

Emekçi kadınların, cinsel ve sınıfsal kimliklerine yönelik kapsamlı saldırılar karşısında verdiği yanıtlar çok cılız olmasına rağmen, sınıfın ileri bölükleri içinde işçi kadınlar emeklerine sahip çıktılar, tekil planda da olsa direniş alanlarında boy gösterdiler, ön saflarda yer aldılar. Cansel Malatyalı, Hey tekstil işçileri, Kığılı direnişi, sağlık işçilerinin direnişleri vb. bunlardan bir kaçıdır.

Saydığımız örneklerde olduğu gibi, işçi kadınlar haklarına ve geleceklarine sahip çıktılar, direnişlerle özgürleştilediler, kimlik kazandılar. Mücadele bayrağını, işçi sınıfının diğer bölüklerine teslim eden emekçi kadınlar, kadınların baskı, eşitsizlik ve sömürüye karşı izlenmesi gereken yolu somut direnişleri ile gösterdiler. Önümüzdeki dönemin emekçi kadınlar tarafından kazanılabilmesinin en temel şartı ise, direnişçi kadınların izlediği mücadele yolundan gitmek ve “sınıfa karşı sınıf” bakışıyla hareket etmektir.

“Kadının gerçek kurtuluşu da insanca yaşayabileceğimiz sosyalizmde mümkündür!”

*Geçtiğimiz yıllarda krizin faturasını ödememek için Dudullu OSB’de kurulu bulunan Entes Fabrikası’nın önünde direnen **Gülistan Kabatan**’la 10 Şubat’ta gerçekleşecek olan Devrimci Kadın Kurultayı hakkında konuştuk!*

- Sizce günümüz toplumunda kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar nelerdir?

- Günümüz toplumunda kadınların karşı karşıya kaldığı sorunların başında bana göre çalışan işçi kadınların ikinci sınıf muamele görmesi, ev ekonomisinde yardımcı kişi rolünde görülerek düşük maaş verilmesi geliyor. Ayrıca fabrikada birinin işine son verilmesi gerekiyorsa en başta bu kişinin kadın olmasına özen gösteriliyor. Bunun yanı sıra mesailerde en çok kadın işçilere ağırlık verilmesi, sigorta aşamasında en son kadın işçiye yer verilmesi, kreş hakkının yok sayılarak küçük yaşta çocuğu olan kadınların eve mahkum edilmesi yine çalışma alanlarında kadına yapılan haksızlıkların başında gelmektedir. Kadınların karşılaştığı sorunlar bunlarla sınırlı değil. İşyerinde çekilen sıkıntılar ev yaşamında da devam etmektedir. Hem erkek egemen toplumda yaşıyor olmamız hem de çalışma hayatından bize arta kalan zamanın azlığından kaynaklı dinlenmemiz için bize ayrılan süreyi evdeki iş yüküyle doldurmak zorundayız. Yine cinsel obje olarak görülmek kadın sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Yeri geldiğinde fiziksel güçsüzlüğümüzden yararlanarak rahatlıkla şiddete maruz kalmamız, kadın cinayetlerinin önlem alınmamasından kaynaklı her geçen gün daha da artması, zira tecavüzün de aynı şekilde artması kadın sorununun çok yönlü bir şekilde arttığını gösteriyor.

- Sizce kadının kurtuluşu nasıl gerçekleşir?

- Her konuda olduğu gibi bir amaca ulaşılması isteniliyorsa ve bu toplumsal bir amaçsa tek başına değil, yine içinde bulunduğumuz toplumun bilinçlenmesi ve bu amaç uğruna birlikte adım atması gerekir. Bilinçte tek başına yeterli değil aynı

şekilde mücadele edilmesi gerekir. Bunu yaparken de erkek egemen toplumun dayattığı gibi değil tam tersi kadın-erkek birlikte omuz omuza mücadele etmek gerekir.

- Devrimci Kadın Kurultayı hakkında düşünceleriniz nelerdir?

- Kadın olarak karşılaştığımız sorunlara karşı atılan anlamlı bir adımdır. Kurultay gibi atılan her adım karşılığını bulacaktır. Kadın sorununu bu sistem çözümüyle tersine tekrar tekrar üretiyor. Her konuda olduğu gibi kadının gerçek kurtuluşu da, insanca yaşayabileceğimiz sosyalizmde mümkündür.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kartal’da kadın kurultayı tartışıldı

Kartal İşçi Kültür Evi’nde düzenlenen Pazar kahvaltılarının bu haftaki gündemi Devrimci Kadın Kurultayı ve kadın sorunuydu.

Kahvaltının ardından 10 Şubat’ta gerçekleştirilecek olan Devrimci Kadın Kurultayı’na ilişkin yapılan bilgilendirmede; kadın sorununa dair devrimci yaklaşımın nasıl olması gerektiği, kurultayın amaçları ve hedefleri anlatıldı, hem kadın sorunu hem de kurultay üzerinden canlı tartışmalar yapıldı.

Farklı insanların söz alarak katıldığı tartışmalarda kadın sorununun aslında sistemin yarattığı bir sorun olduğu, bu sorunu ortadan kaldırmak için yürütülecek mücadelenin bu bakışla ele alınması gerektiği vurguları öne çıktı. Feminist bakışın, kadın sorununu sistemden kopararak salt erkek karşıtlığına indirgemesi eleştirildi.

Kadın sorunu üzerinden yürütülen bu tartışmaların arkasından, Devrimci Kadın Kurultayı’na hazırlık için yerelde atılabilecek adımlar üzerine konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Kadının özgürleşmesi, ancak ve ancak sınıfsız, sömürsüz bir dünyada mümkün olacaktır!”

Emekçi kadınlar, iş yerlerinde, evde, sokakta, yani yaşadığımız bütün alanlarda bir kat daha fazla sömürüye, baskıya, şiddete maruz kalıyor. Emegi, bedeni, düşüncesi, sosyal yaşamı elinden alınıp, basit bir metaya dönüştürülüyor. Özel mülkiyetin ve dolayısıyla da sınıflı toplumların ortaya çıkışından bugüne kadar farklı biçimlerde olsa da, kadının karşı karşıya kaldığı hep bu olmuş. Özel mülkiyetin olmadığı ilkel komünal dönem anaerik dönem olarak da ifade edilirken, sınıflı toplumların oluşmasıyla artık sistem “erkek egemen sistem” olarak ifade edilmeye başlanmış ve bu sistem kadın üzerinde sürekli bir tahakküm oluşturmuş, oluşturmaya devam ediyor.

Bu düzende kadın sermaye karşısında köle, erkek karşısında cinsel bir obje, evde eşi karşısında hizmetçi, toplum karşısında ise her anlamda ikinci sınıf insan olarak görülüyor. Kadına evde, yemek yapmak, temizlik yapmak, çocuk yetiştirmek dışında bir yaşam tanınmıyor. İş yerinde, kreş hakkından yoksun bırakılıyor, ya da aynı işi yaptığı halde erkek işçi arkadaşlarından daha az ücrete çalıştırılıyor. Sokakta, taciz ve tecavüz olayları dinmek bilmiyor, kadın cinayetlerine her gün bir yenisi eklenirken, sermaye devletinin mahkemeleri, katilleri ve tecavüzcüleri akıyor.

Örnekler somutlanabilir ve çoğaltılabilir. Fakat önemli olan şu ki, kadın sorunu, toplumsal bir sorundur. Toplumsal bir sorun olması ise, sınıflı toplumlarda sınıfsal bir sorun olması anlamına gelir. Dolayısıyla, kapitalist sistemde bu sorunun gerçek anlamda, kalıcı olarak çözülmesi için sermaye sınıfına karşı kadın erkek bir bütün olarak işçi sınıfının mücadele etmesi gerekir. Kadının özgürleşmesi, ancak ve ancak sınıfsız, sömürsüz bir dünyada mümkün olacaktır.

Bu yüzden, bu meseleyi sınıfsal bir temelde ele alan ve sorunu toplumsal bir sorun olarak ortaya koyan, çözümünü ise toplumsal bir devrimde gören “Devrimci Kadın Kurultayı” oldukça önemli bir yerde duruyor. Kurultay çalışmaları süresince öncelikle kadın işçi arkadaşlarımızı olmak üzere tüm işçi ve emekçileri bir adım öne çıkarmaya, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!” demeye çağırıyorum.

Penta 2. Temsilcisi Özlem Kalaycı

N. K. Krupskaya:

Kavgaya adanmış bir yaşam...

N. K. Krupskaya, devrimin öncü kadrolarından biri, partinin sıra neferi, kendini işçilerin eğitimine adanmış önemli bir kadın devrimcidir. 1869 yılında doğan N. K. Krupskaya'nın yüzüncü doğum günü vesilesiyle (1969'da) Lyudmila Kunetskaya ve Klara Mashtakova tarafından **"Kavgaya adanmış bir yaşam"** isimli bir kitap hazırlanmıştır. Devrimci Kadın Kurultayı'na hazırlandığımız bugünlerde, bu kitaptan bazı bölümlere yer vererek, devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış bir yaşamdan belli kesitler sunacağız...

(...)

O dönemde kadınların Rusya'da yüksek öğretime gitmesine izin verilmiyordu. Nadezhda Konstantinovna kendi eğitimi için gayretlice çalıştı. St. Petersburg'da kadınlar için düzenlenmiş ileri düzeydeki kurslara kaydoldu ama kısa zamanda derslerin soyut ve gerçek hayattan çok uzak olduğunu gördü. Sonrasında bir öğrenci çevresine katıldı ve Marx üzerine çalışmaya başladı.

Krupskaya 1932'de, *"Marksizm, bana bir insanın sahip olabileceği en büyük mutluluğu bahsetti."* diye yazdı. Nasıl zorlu bir yoldan gideceğinin farkındaydı ve sonucu ne olursa olsun yaşamını adayabileceğine güveniyordu. Bu yol hiçbir zaman kolay değildi, ama hiçbir zaman doğruluğundan yana kuşkusu yoktu.

Yapısı gereği Krupskaya sahip olduğu bilgiyle yetinmezdi, ihtiyaçlar doğrultusunda üzerine yenilerini eklerdi. Böylece Nadezhda Konstantinovna, St. Petersburg'da, şehrin dışında kalan işçi mahallelerinde, Pazar akşam okulunda öğretmen olarak çalışmaya başladı. İki haftada bir Pazar günleri, sanayi havzalarından ve fabrikalardan binlerce işçi bu okula katılıyorlardı. Okulun hedefi işçilerin ilkökul eğitimi almalarını sağlamaktı.

Krupskaya hiçbir zaman ilk öğrencilerini unutmadı. İşçilerle iletişimi kısa zamanda arkadaşlığa dönüştü, onların politik eğitimi de olanaklı hale geldi.

Pazar akşam okulunun öğretmenleri ücret almadan çalışıyorlardı. Dikkate değer insanlardı -bütün galaksinin başkalarını düşünen öğretmenleri-, bunların birçoğu daha sonra RSDİP'in (Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) üyeleri oldular.

Pazar günleri yapılan şiir ve düzyazı okumaları okulda çok tutuluyordu. Krupskaya arada bir başka ülkeler ve insanlar hakkındaki hikayelere yer verir, bu oturumlar işçiler tarafından çok beğenilirdi. Krupskaya'nın öğrencileri çok bilenen devrimci işçilere dönüştüler: Ivan

Babuşkin, Arseny ve Philip Bodrov. Daha sonra, aynı zamanda Lenin'in önderlik ettiği Marksist gruba katılabilecek bir düzeye geldiler.

Krupskaya işçilerin hayatını öğrendi, onların evlerini ziyaret etti ve sanayi bölgelerinde ve fabrikalarda çarlığı devirmeye çağıran broşürleri dağıtmalarına yardımcı oldu. Nadezhda Konstantinovna Krupskaya, Lenin ile tanıştığında çoktan Marksist okulun profesyonel bir devrimcisi olmuştur. Yeraltı çalışmasında büyük bir deneyimi vardı ve sadece bir entelektüel değil aynı zamanda bir işçi gibiydi. Önderlerden biriydi ve 1893'te Lenin tarafından kurulan "İşçi Sınıfının Kurtuluşu için Mücadele Derneği"nin de aktif bir üyesiydi.

Lenin, 1895'te yurtdışındayken, yoldaşlarıyla haberleşmelerini, bağlantıların kurulmasını ve gizli şifrelerini Krupskaya hallediyordu, ona çok fazla güven duyuyordu. İlk basılan gazete "İşçilerin Davası", "Mücadele için Birlik" in birçok önderi belli aralıklarla onun evinde bir araya gelip tartışıyorlardı.

1896'da tutuklandıktan ve sürgüne yollandıktan sonra, Sibirya'da Lenin ile birlikte olmaya başladı, 1901'de göç etti. Bolşevik yeraltı gazetesi Iskra'nın (Kıvılcım) çıkartılmasında aktif görev aldı ve III., IV. ve VI. parti kongrelerinin hazırlığında ve gerçekleştirilmesinde aktif bir şekilde çalıştı. Ayrıca yurtdışında basılan ve Rusya'da illegal olarak dağıtılan parti gazeteleri

Vperiod (İleri) ve Proletary'de (Proletarya) sekreter olarak çalıştı. Önemli parti yazışmalarının iletişimini sağladı ve 1915'te Bern'de yapılan Uluslararası Kadın Konferansı'na delege olarak katıldı.

Lenin ile birlikte 1917 Nisanı'nda Rusya'ya geri döndükten sonra, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin inşasına aktif bir şekilde katıldı. Proleter devrimin zaferinden sonra kendini tüm kalbiyle işçi kitlelerinin eğitimine adanmıştı.

(...)

"Bizim işimizde," diye tekrarladı Halk Eğitim Komiserliği'nin eski çalışanlarından Zinaida Ginsburg, *"fazlasıyla zorluk var. Eğitim ve öğretimde yeni içerik ve biçimler doğuyordu, bir kısmını genellikle içeriden doğru düzenleyemiyorduk. Her fırsatta Nadezhda Konstantinovna'nın soru ve istekleriyle sağanak altında kalırdık ve onun buyurgan bir tavırda hiçbir halini hatırlamıyorum. Hatta, birçok korkak öğretmenin bizlere sorunlu görünen yeni problemlerine dair ateşli tartışmalarda bizlerle birlikte yüksek sesle düşünürdü."*

A.V. Lunaçarski'nin kelimeleriyle, Halk Eğitim Komiserliği'nin ruhuydu.

Nadezhda Konstantinovna zaman zaman iş arkadaşlarını bazı sorunlar üzerine görüşmek için ofise çağırırdı. Eğer burada değişik bir fikir ortaya çıkarsa, oy kullanılarak karar verilirdi. Krupskaya genelde kolayca karar verebilirdi ve görüşünün her noktasının anlaşılması ve son kararın benimsenmesi onun için yeterliydi. Krupskaya ile yapılan kolektif tartışmaların kuralıydı; eğer çoğunluk onun düşüncelerine karşıysa iradeyi kabul ederdi, ilerleyen zaman kimin doğru kimin yanlış olduğunu gösterirdi.

(...)

Son günleri

1939 Şubatı'nın 26'sı Nadezhda

"Devrimci yaşamın içinde olmayı başardığım için çok mutluyum ve şu an bile yaptığım işten memnunum. Kişisel hayatım kendi adıma mutluydu. Ve elbette katlanılması zor zamanlar da oldu ama kimin böyle anları olmamıştır ki? Olaylarla dolu dolu, hareketli bir yaşamım oldu. Hiçbir şeyden şikayetçi değilim. Eğer bir kez daha yaşayabilecek olsaydım, belki birkaç önemsiz şeyi dışta bırakırsak, çok az şeyi değiştirmek isterdim."

(N. K. Krupskaya)

Konstantinovna'nın 70. doğum günü olabilirdi.

Bütün ülkenin kutlamayı hedeflediği jübilesinden kısa bir süre önceydi. Bilimsel konferans başlamadan önce Nadezhda Konstantinovna'nın konuşma yapmasını isteyen Kütüphane Bilimini Araştırma Enstitüsü'nün delegasyonu geldiğinde Şubat'ın 22'siydi. Konuşma planlanandan uzun sürdü. Enstitü ile bağlantı kurulması gereken konular hakkında tartıştılar, yeni kitapların geç basılması gibi. Hiçkimse Krupskaya'nın Eğitim Komiserliği'ndeki son günü olduğunu aklından bile geçiremezdi.

Şubat'ın 23'ünde Krupskaya basılacak bazı materyalleri postadan aldı. Paketi açtığı zaman "Pedagoglar"ın basıma hazır hali olduğunu gördü. İlgisini çekti ve göz gezdirmeye karar verdi. Mektubun bitiminde şöyle yazılmıştı:

"Sevgili Nadezhda Konstantinovna, Sizi tüm samimiyetimizle kutluyoruz ve daha uzun yıllar eğitimin gelişmesi için çalışmanızı umuyoruz.

Size pedagoji üzerine kitabımızı yolluyoruz. Kapsamı, pedagoji okulları için bir test kitabı.

*B. Esipov, N. Goncharov
23 Şubat, 1939"*

Nadezhda Konstantinovna mektubu kitabın içine koydu ve kitabı da kitaplığa yerleştirdi.

Nadezhda Konstantinovna RSFSR Sovnarkom'daki sabah konferansına katıldı. Gündemde çok önemli bir soru vardı: Halkın eğitimindeki üç beş yıllık plan ne olmalıydı. Bu konferansta Nadezhda Konstantinovna köydeki kültürel yaşamdaki mükemmel ilerleme, yeni kurulan derneklere ihtiyaç duyduğu önemin verilmesi, köydeki gençlik kütüphanesinin kötü durumu ve gereksinimleri ile toplumdaki kültürel gelişim üzerine konuştu.

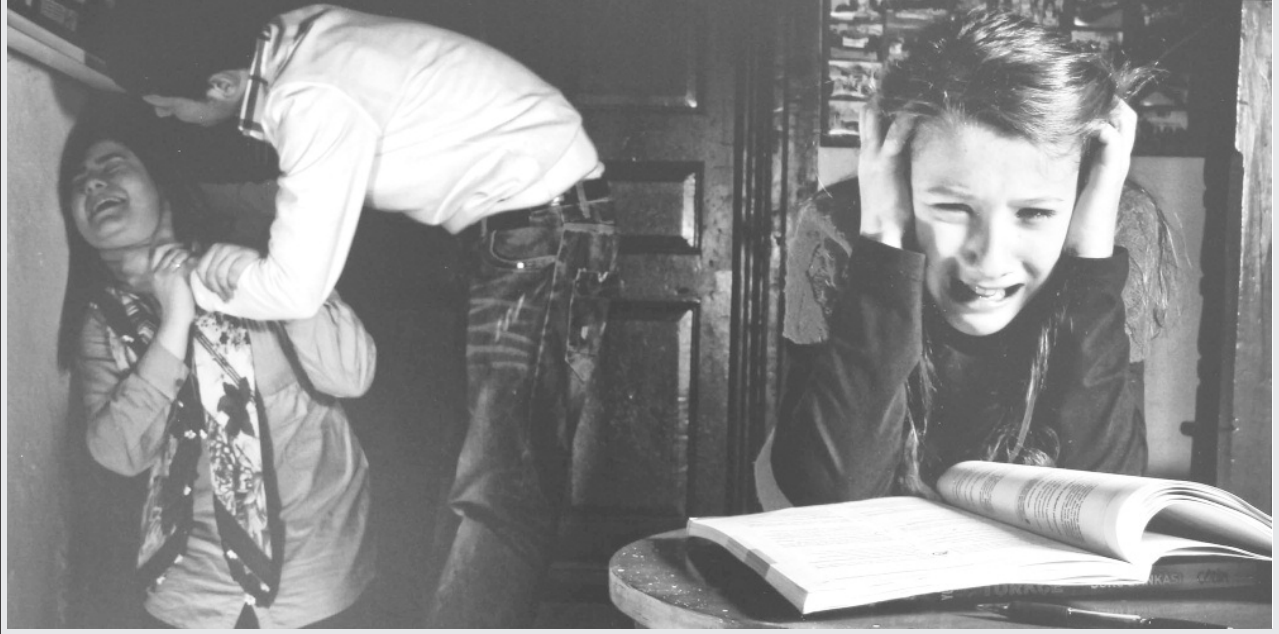
Günün ikinci yarısı, işleri bittiğinde, "Arhangelskoye" evinde dinlenmek için ayrıldı. Bir daha Kremlin sarayına dönemedi. Eline ulaşması mümkün olmayacak pek çok mektup ve telgraf doğum gününü kutluyordu.

23 Şubat 1939. Takvim bu tarihte açık kalmıştı. Nadezhda Konstantinovna'nın odasındaki masasında duran takvimin sayfası hiçbir zaman bir sonrakine dönmedi.

(İngilizce'den çeviren: **Z. İnanç**)

(Yayınevi: Novosti Press Agency Publishing House Moscow)

“Örgütlenelim, özgür yarınlara ulaşalım!”

Kadınlar yaşamın her alanında, evlerinde, işyerlerinde, kamusal alanlarda, mücadelelerinde şiddetin çeşitli biçimlerine maruz kalmaya devam ediyorlar. Yine bir yılın sonuna geliyoruz. Bu yıl da gündemimizde kadın cinayetleri, şiddet haberleri ve kadına yönelik yasalaşan gerici, baskıcı yasalar oldu.

2012 yılında yazılı basında yayınlanan kadına yönelik şiddetle bağlantılı haberlerinin 30 bin sınırına dayandığı biliniyor. “Medya Takip Ajansı Interpress’in yaptığı son araştırmaya göre, geçtiğimiz yıl kadınlara yönelik, sözlü, fiziksel, cinsel, psikolojik ve ekonomik olmak üzere çeşitli şiddet uygulamalarının yazılı basında geniş yankı bulduğunu ortaya çıkardı:

Ulusal, bölgesel ve yerel iki bini aşkın gazete ile dergide çıkan haberlerin tek tek incelendiği araştırmada, 2012 yılında kadına yönelik şiddet haberlerinin toplamda 29.248’e ulaştığı, en çok kadına yönelik fiziksel şiddet haberlerinde yükseliş olduğu tespit edildi. Toplamda 8.146 haberin yayınlandığı kadına yönelik fiziksel şiddet haberlerini, 4.201 haberle cinsel şiddet, 946 adetle de sözlü ve psikolojik şiddet haberleri takip ediyor.” İstatistik oranlarla devam edersek *“Resmi rakamlara göre son 7 ayda, 226 kadın öldürülmüş, 478 kadın tecavüze, 722 kişi ise tacize uğramıştır. 6 bin 423 kadın ise aile içi şiddet sebebiyle hastaneye başvurmıştır. Kadına yönelik cinsel saldırı suçlarında son 5 yılda yüzde 30 artış meydana gelmiştir”* Devletin kadınlara yönelik şiddet eylemini önemsemediğini rakamlar gösteriyor. Türkiye’de her gün dizinden vurulan, namus cinayetine kurban giden, tecavüze uğrayan, intihar eden kadınlara ilişkin haberleri duymaya devam ediyoruz. Bu haberleri medyaya yansıyanlardan öğreniyoruz. Aile içi şiddet konusunda ise Türkiye sıralamanın en üstlerinde yer alıyor. Gözaltında taciz ve tecavüz olaylarının üstü örtülmeye çalışılıyor.

Kadına yönelik şiddetin bölgesel oranları ise şöyle; *“Eşi veya birlikte olduğu kişilerden yaşamının herhangi bir döneminde fiziksel şiddet gören kadınların oranı Kuzey Doğu Anadolu Bölgesi’nde yüzde 53, Orta Anadolu Bölgesi’nde yüzde 50, Güneydoğu Anadolu Bölgesi’nde yüzde 48, Ortadoğu Anadolu Bölgesi’nde yüzde 47, Batı Karadeniz Bölgesi’nde yüzde 43, Batı Anadolu Bölgesi’nde yüzde 42, Akdeniz Bölgesi’nde yüzde 42, Doğu Karadeniz Bölgesi’nde yüzde 38, İstanbul’da yüzde 37, Doğu Marmara Bölgesi’nde yüzde 36, Ege Bölgesi’nde yüzde 31, Batı Marmara Bölgesi’nde yüzde 25 ”* Rakamlar yaşanan vahşeti gözler önüne seriyor. Kadınların bunları yaşadığı yetmiyormuş gibi birde AKP iktidarı kadına yönelik gerici, dinci bakışını yasalarla güvence altına almak için elinden geleni yapıyor.

AKP iktidarı yaptığı düzenlemelerle özellikle kadınların yararlandığı sağlık haklarını geri aldı. Saldırıları bunlarla da sınırlı kalmadı. Kadın bedenine yönelik saldırılar kürtaj ve sezaryen tartışmaları ile devam etti. Kadına şiddeti “önlemek” için bulduğu şiddet butonları vs. gibi yöntemlerin göstermelik ve sonuçsuz olduğunu bizzat yaşayarak gördük. Her gün medyada yer alan kadın cinayeti ve şiddet haberlerinden devletin ne kadar koruduğuna tanık olduk.

4+4+4 yasası ile çocuk gelinlerin önünün açılması, Recep Tayyip Erdoğan’ın “en az üç çocuk” veya “kadın ve erkek eşit değildir” sözleri AKP iktidarının kadına bakışını anlatmaktadır. AKP hükümeti, 4320 sayılı Ailenin Korunmasına Dair Yasa’dan da anlaşılacağı üzere kadına yönelik şiddetle mücadeleyi *“Şiddet uygulayanın, şiddet uygulama hastalığının tedavi edilmesi içinse gerekli görüldüğü zaman zorunlu olarak terapiye gönderilmesi ”* anlayışıyla çözecek! Şiddeti bireysel olarak ele alan bu kavrayış, bireysel çözümlerle sorunu ortadan kaldırmayacağı yanlısaması yaratıyor. Oysaki şiddetin kaynağı bu sömürü düzeni olduğunu bizler biliyoruz.

Aynı şekilde boşanma konusunda da kadınlara zorluk çıkarmaya devam ediyorlar. Boşanmak isteyen çiftlere “boşanma terapisiyle” boşanmanın önüne geçeceklermiş.

Kadının yaşadığı şiddet, taciz, tecavüz sadece Türkiye ile sınırlı değil. *“ Dünya ölçeğinde her 3 kadından biri bugün şiddetin değişik biçimlerine maruz kalmaktadır. Dünyanın çeşitli yerlerinde sürmekte olan savaşlarda ve iç çatışmalarda kadınlar ve kız çocukları tecavüze uğruyor, öldürülüyor ya da insan ticaretinin öznesi haline getiriliyor. Avrupa ölçeğinde her yıl 200.000 kadının insan ticareti ağlarında cinsel sömürüye uğradığını bildiriyor araştırmacılar.”* Bu veriler gösteriyor ki ister Türkiye’de ister dünyanın her hangi bir ülkesinde olsun durum fark etmiyor. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz sürüyor. Ülkelerimiz, dillerimiz, kültürlerimiz farklı olsa da sömürü düzeni olan kapitalist sistemde yaşadığımız için yaşadıklarımız, acılarımız aynı. O yüzden dünyanın neresinde olursak olalım kapitalizme karşı mücadele etmezsek bu acılarımız devam edecek. Örgütlenip mücadele edelim ki özgür, güzel yarınlara ulaşalım. Yeni yılın şiddetin, kadın cinayetlerinin, tacizin, tecavüzün olmadığı bir yıl olması için mücadelemizi yükseltelim.

Z. Can

TKİP IV. Kongresi sunumları...

Sınıf çalışmaları

Sınıf çalışmamızın öncelikli sorunları

Gençlik alanı bir kenara konulursa, sınıf çalışmamız demek toplam faaliyetimizin nerdeyse onda dokuzu demektir. Yalnızca bu açıdan bakıldığında bile, böyle bir değerlendirmenin oldukça geniş bir alanı ve birçok konu başlığını içermesi gerektiği düşünülebilir.

Sınıf hareketi halen geri bir seyir izliyor. Mücadele, bilinç ve örgütlülük düzeyi zayıf. Arkası kesilmeyen saldırılara karşı güçlü bir direniş örmekten uzak. İşçi sınıfı ve emekçiler sermaye düzeni tarafından ideolojik-politik bir kuşatma altında tutuluyor. Fiziki yıpranma ve ahlaki-moral çürüme sınıf kitlelerini de döne döne sarıyor. Sendikalar sermayenin hizmetindeki güçlerce işgal altında tutuluyor. Yaşanan kıpırdanmalara ve bunların birikimiyle gerçekleşen kalkışma denemelerine rağmen, sınıf hareketi mevcut cendereyi aşamıyor, vb...

Sınıf hareketinin sorunları ve bunun sonuçları üzerinde durmayan bir sınıf çalışması değerlendirmesinin temel eksiklikler taşıyacağı muhakkaktır. Kaldı ki partinin ve kongremizin sınıfın tüm bu sorunlarını irdeleme, çözümler üretme, bunları ortaya koyma görev ve sorumluluğu vardır.

Sınıf çalışması alanı bizim için herhangi bir alan değildir. Bütün ideolojik-politik-örgütsel iddiamızın maddi-toplumsal zeminidir. Bu zemine oturmada yaşadığımız zorlanmaların diğer bütün alanları kesen,

hatta son tahlilde belirleyen yönleri vardır. Bu, mevcut çalışmamızın, yönelim ve pratiğimizin aynı zamanda bu hayati kapsam ve önem içerisinde de ele alınması gerekliliği demektir. Sorunun bu yanı partimizin, ama onun da ötesinde devrimimizin geleceğini ilgilendirmektedir.

Sınıf çalışması/örgüt-politika ilişkisinde daha güncel hususlar vardır. Bugün somutta kendi içinde tartıştığımız ve tartışmamız gereken birçok örgütsel ve politik sorun, sınıf çalışması alanıyla doğal olarak bağlantılıdır. Bazı politik ve örgütsel sorunlara yapılan çok yönlü müdahalelere rağmen gerçek çözümlerine ulaşmada yaşanan zorlanmada, sınıfla bütünleşme alanındaki sınırlılıklar etkili, hatta yer yer başat bir faktördür. Öte yandan, örgütsel ve politik yetersizliklerimiz de sınıf çalışmasında hedeflenen mesafeyi almayı zora sokan temel etkenlerden biridir.

Ardı arkası kesilmeyen sendikal örgütlenme arayışları, bu örgütlenme arayışlarına dayanan mevzi direnişler, bunların mevcut koşullar altında ezilmesi, bunun sınıf hareketinde yarattığı kısır döngü, bir başka sorun alanıdır.

Sendikalar sorunu ele alınması gereken temel önemde sorunlardan biridir.

Ele alınabilecek daha dar başlıklar da işaret edilebilir:

- Değişen istihdam biçimlerinin incelenmesi, bunun sınıf üzerindeki etkilerinin açığa çıkarılması ve sınıf çalışması alanında önümüze ne tür zorluklar çıkardığının saptanması ve bunların üstesinden nasıl

gelinebileceğinin ortaya konulması önemli bir ihtiyaçtır.

- Halen yapılması planlanan yasal değişikliklerde (grev yasakları, vb.) sınıfın örgütlenmesini zora sokan yeni yanları sözkonusudur. Bunlar dikkatle incelenmeli ve sınıf hareketinin gündemine taşınmalıdır.

- Dinsel gericiliğin toplumda ve işçi sınıfı içinde kazandığı geniş etki alanı, bunun örgütlenme ve mücadele süreçlerine etkisi üzerinde önemle durulmalıdır.

- Sol hareketteki önü alınamayan yozlaşmanın sınıf hareketine etkisinin ne olduğu ve bu etkiyi karşı mücadele görevi güncel olarak ele alınması gereken bir başka sorundur.

Liste daha da uzatılabilir. Fakat bir kısmı kendi içinde çok önemli görülen ve daha genişletilebilecek olan yukardaki başlıklara rağmen, kongremizin asıl yoğunlaşması gereken alan, süregiden fabrika-sektör çalışmalarımızın “*pratik zorlanma alanları*”dır. Bu ilk bakışta kongre gibi genel bir platformun yoğunlaşması için biraz fazla somut ve dar bir gündem olarak görülebilir. Ancak bunun nedenleri bu platform için az-çok açık olmalıdır.

Partinin sınıf çalışması, zaman içinde gelişip ilerlemesine rağmen, bir dönemdir ulaştığı eşiği aşmakta zorlanmaktadır. Sınıf hareketi ve işçi kitleleri içinde daha belirgin somut mevziler kazanmayı başarmak olarak tanımlanabilecek bu eşiğin aşılması, toplam parti çalışmasının yalnızca nicelik olarak gelişmesini sağlamayacak, aynı zamanda sınıf zeminine oturmuş, belli somut mevziler üzerinden siyasal faaliyetini örgütleyebilen yeni bir niteliğe ulaşmasının da önünü açacaktır.

Sağlanan ilerlemeye rağmen gelip dayanan bu eşiği aşmada yaşanan zorlanma bugün en önemli sorun alanımızdır. Kongremizin en önemli görevlerinden biri, belki de en önemlisi, sınıf çalışmamızın yaşadığı bu zorlanmanın nasıl aşılabileceği üzerine yoğunlaşmaktır. Siyasal çalışmamızı fabrika zeminleri üzerinden varetmeyi başaran bir düzey yaratmak, aynı zamanda sınıf ve kitle mücadelesinin ortaya çıkardığı eski ya da yeni çok yönlü görevleri gereğince omuzlayabilmek gücünü de ortaya çıkaracaktır. Bu başarılamadan, partinin önce sınıf kitleleri içinde, sonra da tüm toplum nezdinde etkin bir politik taraf olmasının sağlanması zordur. En azından bugünün sınıf hareketi koşullarında...

Öncelikli sorun alanları noktasında ortak görüş birliği

Gelinen yerde sınıf çalışmamızın öncelikli sorun alanları ve bunların aşılması için yapılması gerekenler konusunda parti saflarında bir görüş birliği vardır. Kendi başına bu olgu bile önemli bir

ın sorunları

TKİP IV. Kongresi, saptanmış gündemlere bağlı olarak kongre öncesi süreçte **Kongre Hazırlık Komisyonları** tarafından hazırlanan sunumlar üzerinden çalışmalarını yürütmüştür. Sunumlar parti kongresine bir ön tartışma platformu oluşturmak üzere hazırlanmıştır. Dolayısıyla kongrenin kendi değerlendirme ve kararlarına yalnızca bir ilk hareket noktası oluşturmak işlevine sahiptirler. Burada yayınladığımız metin **Sınıf Çalışmasının Sorunları**'nı konu alan birden fazla sunumdan biridir...

kazanımdır ve kongremizin işini belli açılardan kolaylaştırmaktadır.

Elbette sözkonusu başlıklar ilk kez bu kongre platformunda ele alınacak değildir. Hatta bir kısmının ilk ele alınışı hareketimizin ortaya çıkış dönemine kadar uzanmaktadır. Ancak bugün yoğunlaşılması gereken esas halka, II. Parti Kongresi'nden bu yana daha somut olarak müdahale edilmeye çalışılan alanlardır.

Esasen 2005 tarihli 7. Yıl Değerlendirmesi ile başlayan süreç, ardından 2007'de toplanan II. Parti Kongresi'nde kapsamlı bir müdahaleye dönüşmüş, 2009'da toplanan III. Parti Kongresi bu müdahaleyi yeni bir düzeye çıkarmıştır. Her iki platformda da burada tartışılacak başlıklar ele alınmıştır. Dahası, tüm bu sürecin birikim ve deneyimleri, zorlanma alanları, geçen sonbaharda gerçekleşen iki Parti Okulu devresinde ve onları izleyen tam üyeli MK toplantısında, en somut biçimiyle tekrar ele alınmış, tam da bu tartışmalar üzerinden parti orta vadeli somut planlamalar yapabilme imkanı bulmuştur.

Ancak tüm bu süreçte alınan yolun bilinen sınırları bu başlıkları tekrar ele almayı gerektirmektedir. Ve aşılamayan her sorunun şu veya bu ölçüde tekrarlar içeren bir tartışmaya yol açması da kaçınılmazdır.

Partimiz henüz belli fabrika birimlerini elinde tutan, buradan sınıf hareketine genel müdahale yapma olanaklarına sahip bir güç değildir. Ve bugün sınıf çalışmamızın önünü açacak olan, ne yapıp edip sınıf içerisinde daha belirgin mevzilerin kazanılmasıdır. En son parti okullarında somut olarak tartışılmış sorun alanları, kongremiz tarafından bir kez daha, daha somut ve çözücü biçimde tartışılmak zorundadır.

Sözkonusu somut tartışma başlıklarına geçmeden önce, dünden bugüne (özellikle de II. Parti Kongresi'nden bu yana) süregiden sınıf çalışmamızın durumuna daha yakından gözetmek, yapılacak tartışmalar için faydalı olacaktır.

II. Parti Kongresi'nden (2007) bu yana sınıf çalışmamız...

II. Parti Kongresi öncesi süreç parti açısından belirgin bir gelişimin yaşandığı bir dönem oldu. Bu gelişim süreci kendini esas olarak, politik faaliyet kapasitesinin güçlenmesi, faaliyet alanının genişlemesi, partinin politik etkisinin büyümesi, sol hareket ve toplumsal muhalefet içerisinde kendine daha belirgin bir yer edinmesi üzerinden ortaya koydu. Kadrosal alanda yaşanan gelişme ise bilinen nedenlerden kaynaklı olarak tek yanlı ve böyle olduğu ölçüde de önemli zaaf ve eksiklikleri barındıran özelliklere sahipti.

II. Parti Kongresi esas ve öncelikli müdahalesini “örgüt ve kadro sorunları” üzerinden gerçekleştirmiş olsa da, bu alan ile sınıf çalışması ve onun gelişim

düzeyi arasında güçlü bağlar kurdu. Kurumlar ve platformlar merkezli, dolayısıyla daha çok açık biçimler üzerinden şekillenen sınıf çalışmamızın bu durumdan çıkarılması, daha denetim dışı ve fabrika-sektör merkezli bir biçime kavuşturulması, üstünde en çok durulan konulardan biri oldu.

II. Parti Kongresi, genel etkisi güçlenen ve sınıf içinde daha belirgin olarak kendini ortaya koyan çalışmamızın daha ileriye taşınabilmesi için hareket içerisinde somut mevziler kazanmanın şart olduğunun altını çizdi ve bunun yolunun sınıf kitlelerini ve hareketini esas alan genel faaliyet sınırlarının aşılmasından, seçilmiş alanlara yoğunlaşan-kuşatan bir içeriğe kavuşturulmasından geçtiğini tespit etti.

Tabii ki “seçilmiş alanlar üzerinden yoğunlaşmış bir çalışma” ilk defa II. Parti Kongresi'nde vurgulanan bir yönelim değildi. Ancak II. Parti Kongresi sadece sözkonusu yönelimin gerekliliğinin altını çizmekle kalmadı, aynı zamanda karşı karşıya bulunduğu çok yönlü sorun alanlarına

rağmen partinin, bu yönelimi hayata geçirmek için her zamankinden çok daha geniş imkanlara sahip olduğunu da ortaya koydu.

II. Parti Kongresi'nden III. Parti Kongresi'ne uzanan süreçte genelde esas müdahale alanı örgüt ve kadro sorunları oldu. Bu alandaki kapsamlı sorunlarda atılan ilk adımlar ve bunların sonuçları III.

Parti Kongresi'nin (2009) gerek bu sorunları, gerekse sınıf çalışmasının sorunlarını daha kapsamlı ele alabilmesinin de önünü açtı. Her açıdan II. Parti Kongresi'nin devamı ve tamamlayıcısı olan III. Parti Kongresi'nde sınıf çalışması sorunları daha geniş bir biçimde tartışılabilir. “İstenilen yoğunlaşmanın henüz sağlanamadığı”, bunda halen de önemli ölçüde varlığını sürdüren örgüt ve kadro sorunlarının yadsınamaz bir paya sahip olduğu, III. Parti Kongresi tespitleri arasında yer aldı.

III. Parti Kongresi platformu, 7. Yıl Değerlendirmesi ve II. Parti Kongresi'nde tespit edilen “alan ve ilgi” kayması sorununun aşılacak

gelen yerde bütün temel alanların sınıf çalışması yönelimine girdiğini vurgularken, bu yönelimin derinleştirilmesi ve toplam faaliyetimizin tam anlamıyla sınıf eksenine oturması gerekliliğinin üzerinde durdu. “**Sınıf eksenli partiye geçiş!**” şiarı ile ifade edilen bu yönelimin seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma üzerinden ete-kemiğe büründürüleceği gerçeği bir kez daha ifade edildi. Bu çerçevede III. Parti Kongresi, “yoğunlaşma ve kuşatma” sorununu çok daha somut bir biçimde ele aldı.

Kongre seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir faaliyetin istenilen tarzda gerçekleşmemesiyle her düzeyde “politik önderlik sorunları” arasında somut bağlar kurdu. Merkezden yerele her bir organ değişik biçim ve düzeylerde de olsa fabrika merkezli çalışmalara yoğunlaşmadan, belirlenmiş hedefler üzerinden sonuç almak şöyle dursun, bu hedeflere dayalı sürekli ve sistematik bir faaliyetin örgütlenmesinin bile başılamayacağı, kongrenin en önemli vurguları arasında yer aldı.

Genel gündemler ile yerel çalışma arasındaki gerekli bağların kurulması sorunu, bu sorunla da bağlantılı olarak fabrikalara dönük özgün politikaların oluşturulması, özel örgütlenme politikaları çerçevesinde işçilerin sosyal yaşam alanlarına daha kuvvetle girilip müdahale edilmesi, bütün çalışma alanlarının bazı darlaşmaları göze alarak kendi faaliyetine eksen teşkil edebilecek seçilmiş birimlere daha kuvvetle yüklenmesi, III. Parti Kongresi’nin somut kararları arasında yer aldı.

Kuşkusuz kongre bir dizi başka sorunu da ele aldı. Sınıf çalışmamızın niteliği, araçları, mevcut deneyimlerin toparlanmasında yaşanan zorlanma vb...

Kongrenin ele aldığı diğer önemli bir başlık sınıfın eylemlerine müdahalenin sorunlarıydı. Sorun sadece süregiden eylemlere önderlik etme kapsamında ele alınmadı. Kendi sınıf faaliyetimizin “propaganda ve aydınlatma” ekseninden çıkıp daha eylemli bir hatta kavuşturulması ihtiyacı ve bu yönde yapılması gerekenler tartışmasıyla birleştirildi.

Daha güçlü bir siyasal müdahale için sendikal mevzilerinin yaratılması, sendikal bürokrasiyle her alanda daha kapsamlı bir mücadeleye girilmesi ve tüm bunların yöntem ve araçları, III. Parti Kongresi’nin tartışma başlıkları arasında yer aldı.

Genel planda ve birçok yanını eksik bırakarak özetlediğimiz III. Parti Kongresi’nin “Sınıf eksenli partiye geçiş!” şiarı altında formüle ettiği bu yönelimler, kongreyi izleyen dönem içinde yoğun bir

çabayla hayata geçirilmeye çalışıldı. Bu süreç zarfında hemen her alan şu veya bu ölçüde “seçilmiş hedeflere yoğunlaşan bir faaliyet” örgütlemeye çalıştı. Özellikle İstanbul çalışması, “propaganda-ajitasyona dayalı genel bir seslenmenin ötesine geçmeyi başarmak” açısından, o güne kadarki düzeyimizle karşılaştırıldığında, önemli sayılabilecek bazı adımlar attı. Bir dizi direniş ve sendikal örgütlenme girişimi parti tarafından bizzat örgütlendi. Kendi dışımızda gelişen eylemli süreçlerde de parti açık bir taraf olmayı başardı. Aynı dönemde özellikle metal sektörü üzerinden, henüz “somut fabrika mevzilerimiz”in sınırlı olması gerçeğine rağmen, partinin bir politik güç haline gelmeye başladığının göstergesi olan süreçler yaşandı. Parti her zamankinden daha belirgin bir şekilde sınıfla anılır hale geldi.

Gerek bileşimi gerekse tartışma düzeyi açısından bir kongreyi aratmayacak nitelikteki Parti Okulu etkinliklerinde öteki sorunlar yanında sınıf çalışmasının sorunları üzerine tartışmalar tam da bu gelişmelerin ışığında gerçekleşti. Parti Okulu tartışmaları ve aynı dönemde gerçekleşen tam üyeli MK toplantısı, “seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma”, bunun öncelikleri, sorun alanları ve imkanları açısından somut tartışmaların yapıldığı platformlar oldu. Ve II. Parti Kongresi’nden bu yana yapılmaya çalışılan müdahale en somut biçimini bu sürecin arkasından buldu. Özellikle hedefler-öncelikler, genel çalışma-özgün politika, ideolojik-politik zayıflık-kadro-eğitim-sınıf çalışması ilişkisi, çok yönlü bir kuşatma için işçilerin sosyal yaşamına müdahale gibi konular en somut biçimiyle ele alındı.

Sadece varılan sonuçlarla yetinilmedi, aynı zamanda MK iki yıllık bir dönemsel planlama yaparken, bu sonuçları esas hareket noktalarından biri olarak kabul etti. Özellikle de yoğunlaşma sorununun önünde engel olarak görülen “genel politik faaliyetin

yarattığı yükler” konusunda net tercihler tanımladı.

Gelen yerde çalışmamızı durumu üzerine...

Toplamdan bakıldığında, henüz mevcut sınırlarımızı aşmamızı sağlayacak bir gelişme ivmesi yakaladığımızı söyleyebilecek durumda değiliz. Gene de toplama bakıldığında, bazı istisnalar dışında bütün alan çalışmalarımızın artık seçilmiş hedeflere yoğunlaşan bir düzey kazanmaya doğru yol aldığı görülmektedir. Ancak en ileri örnekler bir kenara konulup ortalama durum ele alındığında, bu yoğunlaşma düzeyi yer yer henüz istikrardan uzak ve daha da önemlisi politik niteliği açısından sorunludur.

Yoğunlaşmanın çok yönlü bir “politik kuşatma düzeyi” kazandığı örnekler sınırlıdır. Genellikle fabrika içi sorunlar ve sendikal çalışma öne çıkmaktadır. Bu durum, o da en ileri örnekleri şahsında, sadece 1 Mayıs ya da kapsamlı genel saldırılar gündeme geldiğinde kısmen zorlanabilmektedir.

Siyasal sorunların hergünkü faaliyete gereğince yedirilebilmesinde, iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlara karşı yükseltilen mücadele çağrılarının etkin bir sosyalist propagandayla gereğince birleştirilmesinde halen de önemli bir zorlanma söz konusudur.

Parti en ilerilerinden başlayarak çevre işçi ilişkisi ağının eğitimesinde daha belirgin ve hedefli bir çaba içerisinde olsa da, bu açıdan elde ettiği sonuçlar da sınırlı kalmıştır.

Çalışmanın daha eylemli bir tarzda örgütlenmesi açısından özellikle İstanbul çalışması son dönemdeki gelişim ivmesini sürdürmektedir. Fakat bu “eylemli hat” birçok handikapla içiçe yürümektedir. Kendini sendikal örgütlenme çabaları olarak dışa vuran eylemler, belli durumlarda gereğinden önce bir çatışmaya dönüşebilmektedir. Bizim tercihlerimizden öte sendikal çalışmanın kendine özgü niteliğinin ürünü olan bu durum, sınırlı sayıda işçinin gerekli iç örgütlülükten ve bilinç düzeyinden yoksun bir şekilde eyleme girmesine yol açmakta, bu eylemler partinin sınıf içerisinde politik etkisini güçlendirirse de, sonuç olarak genelde

fabrikalardaki dayanakların kaybedilmesiyle sonuçlanmaktadır. (İstanbul’da son dönemde birçok fabrikadan böyle atıldık). Bu durum bir yandan belli imkanların kaybına yol açarken, öte yandan söz konusu alanlar üzerinden istikrar sorunları yaratmaktadır.

Diğer iller açısından ise henüz eyleme, direnişe ya da başarılı bir örgütlenmeye dönmüş örnek sayısı yok denecek kadar azdır. Bu durum ilden ile değişse de...

Değişik araçların aynı hedef doğrultusunda, ancak kendi özellikleri gözetilerek etkin bir biçimde kullanılmasında II. Kongre’den bu yana yaşanan zayıflama, son dönemde belli ölçülerde aşılmaya çalışılsa da hala sürmektedir. Dernekler ve kültür kurumları gibi araçlar kendi gerçek işlevlerinden uzaktır. Mevcut durumda en yaygın ve etkin araç olarak öne çıkan bültenler ise dil ve üslup alanındaki

genel sorunların etkilerini şu veya bu ölçüde taşımaktadır. Araçların ortak bir politika etrafında, ama kendine özgü özellikleri öne çıkacak şekilde kullanılmasıdaki sınırlar çalışmamızı tekdüzeliğe mahkum eden önemli bir faktördür.

Sınıf hareketinin genel gündemlerine müdahalede zayıflama sözkonusudur. Bu zayıflama her ne kadar “seçilmiş alanlara yoğunlaşma, tercih ve öncelikleri buna göre yapma” yönelimiyle ilişkili görünse de, yer yer hareketten ve onun gündemlerinden kopma sorunuyla bizi karşı karşıya bırakmaktadır. Kazanılmış bazı refleksler zayıflamakta, aynı zamanda fabrika çalışmaları da dahil olmak üzere bütün siyasal faaliyetimiz bu açıdan da tekdüzeleşmektedir. En son THY grevi ya da kamu alanındaki iş bırakma eylemleri, bu zayıflığın dışa vurulduğu güncel örnekler olarak önümüzde durmaktadır.

Kadrosal sınırlılıklar en önemli sorunlardan biri olmaya devam etmektedir. Bu özellikle çalışmanın politik muhtevasına ilişkin sorunlar yaratmaktadır. Çalışmayı bire bir örgütleyen güçlerin bilinen politik zayıflıkları ve merkezden yerele yönetici organların bu politik zayıflıkları ortadan kaldıracak, en azından dengeleyecek bir müdahale ve önderlik kapasitesi ortaya koymakta

zorlanmaları, siyasal plandaki zayıflığın en önemli nedenlerinden biridir. Parti kendi kadrosunu donatıp eğitmekte zorlanmakta, çalışma tarzında aşılamayan sorunlar ise fabrika merkezli faaliyetin siyasal niteliğini düşürmektedir.

Öncelikler, hedefler, genel yoğunluk, özel çalışmalar vb. konularda gerek kongrelerde, gerekse son Parti Okulları'nda net tanımlar yapılmış olsa da, bu alanda belli sorunlar sürmektedir. Sorun büyük ölçüde yönelimlerin, önceliklerin, tercihlerin ne olması gerektiği tartışması olmaktan çıkmış, gündelik faaliyetin doğru planlanmasıyla ilgili yanları öne çıkan bir mahiyet kazanmıştır. Fakat bu, zorlanmaların halen de kavrayış ile ilgili yanların bulunmadığı manasına gelmemektedir.

Partide her ne kadar ortak sorunlara ortak çözümler noktasında güçlü bir görüş ortaklığı olsa da, bu görüş ortaklığına yön veren ideolojik-politik hattın kavranılmasındaki zorlanmaların ve bunun gündelik faaliyetimizde yol açtığı sorunların sürdüğü görünmektedir.

Bu görüş ortaklığının net bir ideolojik-politik kavrayış birliği düzeyine yükseltilmesinin başarılması, partinin önünde duran en önemli sorunlardan biridir. Kalıcı çözümünü kadroların ideolojik-politik gelişimi üzerinden bulacak olan sorunun daha kısa vadedeki müdahale alanı, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulmasında alınacak mesafedir. Bu mesafe kendini sınıf çalışması alanında güçlü bir nitelik değişimi olarak ifade etmeden sorunlarımızın bir kısmı, en çok da siyasal faaliyetimizin niteliği ve tek yönlülüğü sorunu büyük ölçüde sürecektir.

Bazı öneriler:

* Sınıf faaliyetimizin, özellikle fabrika çalışmalarımızın mevcut muhtevası gözden geçirilmelidir. Sendikal çalışma ile siyasal çalışmanın birleştirilmesi alanında çubuk siyasal alana bükülmeli, bu doğrultuda genel siyasal çalışma ve

seçilmiş alanlara yoğunlaşma ilişkisi yeniden tartışılmalıdır. Siyasal faaliyetimizin belli fabrika birimleri üzerinden kendini vareden bir düzeye ulaşması temel hedef olarak tanımlanmalıdır.

Bu doğrultuda;

a- Parti hedef işletmeler planlamasını yeniden gözden geçirmeli, imkan olan her alanda çalışmamız orta ölçekli işletmelerden siyasal kuşatma için daha uygun olan büyük ve stratejik işletmelere doğru kaydırılmalıdır. Gene aynı nedenlerle örgütlü işletmelere daha planlı bir yönelim gerçekleştirilmelidir.

b- Anti-emperyalizm ve ABD karşıtlığı, gericiliğe karşı mücadele, faşist baskı ve terör gibi toplumu saflaştıran gündemler daha güçlü işlenmelidir. Sağlık ve eğitim gibi temel hakların gaspına yönelik

saldırıları, kadın sorunu gibi toplumsal olgular, sendikal hakların gaspı gibi konular sınıf çalışmamızın daha belirgin gündemleri olmalıdır.

c- Sosyalist propaganda açısından içinde bulunulan zayıflık mutlaka aşılmalı, merkezi organlar en temel sorumluluk alanlarından biri olarak bu alanı tanımlamalıdır. Değişik biçimlerde işçi eğitim grupları oluşturmak ve sürekliliğini sağlamak için azami çaba göstermek, temel toplumsal ve siyasal

gerçeklerin işlendiği sosyalist propaganda broşürleri gibi kalıcı araçlar hazırlamak özel bir politika haline getirilmeli, yeni MK bu doğrultuda somut planlamalar yapmalıdır.

d- Yalnızca içerik açısından değil yaygınlık açısından da propaganda-ajitasyon çalışmamızda önemli bir zayıflama sözkonusudur. Yer yer “seçilmiş alanlara yoğunlaşma” yönelimine dayandırılan bu zayıflık aşılmalı, düne göre zayıflayan refleksler tekrar güçlendirilmelidir. Hedefsiz zayıf propagandaya duyulan tepki yer yer kendi sınırlarını aşmakta, propagandaya ilgisizliğe dönebilmektedir.

* Ana vurgunun siyasal çalışmaya yapılması gerekliliği sendikal çalışmanın özel önemini karartmamalıdır. Sendikal çalışma açısından mevcut yönelimler güçlendirilerek sürdürülmeli ancak bu alandaki yetersizlikler özel müdahalelerle aşılmalıdır.

Bu doğrultuda;

a- Parti bu alanda uzmanlaşacak özel ekipler oluşturabilmeli, bu ekipler kapsamlı ve çok yönlü bir eğitimden geçirilmelidir. Bölge ve alan bileşimleri oluşturulurken bu ekiplerin dağılımı gözetilmelidir.

b- Partiye son dönemde belli bir prestij kazandırmış olsa bile yeterince hazırlığa dayanmayan sendikal kalkışmalardan geline yerde mümkün mertebe kaçınılmalı, çubuk bir kez daha uzun erimliliğe, yeterli hazırlığa sahip olmaya bükülmelidir.

c- Ortaya çıkan mevzi direnişlere müdahalede “sendikacıların yapmadığı işleri yapmak- yaptırmak” çizgisine dayalı anlayış geri plana itilmeli, bu alan da ihmal edilmeden siyasal gerçekleri açıklamaya dayalı bir hat daha belirgin hale getirilmelidir.

* Kullandığımız araçlar açısından belirgin bir darlık içinde olduğumuz söylenemez. Sorun araçların kendine özgü özelliklerine dayalı bir biçimde kullanılmasının başarılmasıdır.

Bu doğrultuda;

a- II. Parti Kongresi sonrası süreçte belli bir zayıflama yaşayan dernekler, kültür kurumları, birlikler, platformlar türü araçlar tekrar güçlendirilmelidir.

b- Mevcut kadrosal sınırlılıkta öncelik kültür kurumlarına verilmeli, bu kurumlar bulundukları alanda yaşayanların sosyal yaşamını kuşatma bakışıyla hareket etmeli, örgütlenme çalışmasında kültürel araçların etkin bir biçimde kullanıldığı mevziler haline getirilmesi için çaba gösterilmelidir. Yeni MK bu açıdan da somut bir planlama yapmalı, belli ölçülerde de olsa bu kurumların yaygınlaştırılması gündeme getirilmelidir.

Tartışılabilir diğer bazı konu başlıkları...

* Öncü işçi profili üzerine somut değerlendirme ve işçi sınıfı içinde kadrolaşmanın sorunları...

* Sendikal ayrımlar, sendikal platformlar ve 1 Mayıs ayrışmasının gösterdikleri üzerine...

* İşçi Savunma Birlikleri üzerine...

* Sınıf çalışmamızın genel gündemleri üzerine...

* Deneyimlerimiz ışığında sendikal ittifaklar politikamız üzerine...

* 25. yıl ve 15. yıl kampanyaları ile seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma ilişkisi üzerine...

* Seçilmiş alanlara “darlaşan” bir çalışma ve partinin kitleselleşme sorunu üzerine...

Sınıf Çalışmasının Sorunları Komisyonu
Temmuz 2012

İşçiler dört bir yanda grevde

Dünyanın dört bir yanında işçiler, grevlerle kazanılmış haklarına sahip çıkıp yeni saldırı yasalarını protesto ettiler.

Hindistan'da banka çalışanlarının grevi

Hindistan'da 20 Aralık günü kamu bankalarında çalışan işçi ve emekçiler bir günlüğüne greve gitti. Grev, kamu bankalarına yabancı sermayenin ortaklığını izin veren yeni yasaya karşı yapıldı. Yeni yasa, kamu bankalarının özelleştirilmesini gündeme getiriyor. Tüm bankalar greve gidilmeyeceği yönlü açıklamalar yapmasına rağmen, greve 500.000 banka çalışanı katıldı.

Pakistan'da ulaşım işçilerinin en uzun grevi

Pakistan'da kamyon şoförleri 13 gündür grevlerini sürdürüyorlar. Bu grevin ulaşım işçilerinin ülke tarihinde gerçekleştirdikleri en uzun grev olduğu açıklandı. Grev dış ticarete büyük ölçüde zarar verdi.

Panama'da özelleştirmelere karşı öğretmenler grevde

Panama'da geçtiğimiz hafta öğretmenler "920 Nolu karar" olarak bilinen ve okulların özelleştirilmesi yasasına karşı greve gitti. Öğretmenler özelleştirmelerin daha kötü çalışma koşulları anlamına geldiği bilinciyle sendikalarının çağrısına uyarak grev silahını kuşandı.

İsrail'de hemşirelerin grevi kazanımla bitti

İsrail'de 17 gündür grevde bulunan hemşireler önümüzdeki 4,5 yıl içinde yüzde 14 oranındaki ücret artışını kabul ettirdiler. Maliye Bakanlığı ülke çapında grevi yasakladı, ancak 58.360 hemşire ve hastabakıcının kararlı direnişi karşısında geri adım attı. İsrail'de hemşire sayısı son yıllarda sürekli olarak azalırken OECD'ye göre İsrail'de her 1.000 kişiye 4,9 hemşire ve hasta bakıcı düşüyor, İsrail değerlendirmedeki 34 ülke arasında sondan üçüncü sıraya düştü.

Yunanistan'da kamu sektöründe yine grev

Yunanistan'da kamu sektöründe çalışan işçi ve emekçiler 24 saatlik greve gittiler. Kamu emekçileri

20 Aralık 2012 | Hindistan

24 Aralık 2012 | İsrail

kamu sektöründe işten çıkarmalara, yedek iş gücü havuzuna alınmalara, ücretlerin düşürülmesine ve Ocak ayının başında oylanması beklenen yeni vergi yasasına karşı çıkıyor. Yunanistan Demiryolları İşletmesi, iki gün hizmet vermeyeceklerini duyurdu.

Macaristan'da paralı eğitim protesto ediliyor

Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de binlerce öğrenci öğretmen ve sanatçı yükseköğrenim politikalarını protesto etmek için yürüyüş düzenledi. Paralı eğitim geçtiğimiz hafta da ülkenin büyük kentlerinde gösterilerle protesto edilmisti.

Basel'de 19 Aralık anması

Sermaye devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde eşzamanlı olarak 20 cezaevinde başlattığı operasyonla gerçekleşen katliamın ve bu katliam karşısında örülen ortak direnişin 12. yılında Basel'de bir etkinlik düzenlendi. Anma etkinliğinde Maraş ve Roboski katliamları da işlendi.

23 Aralık Pazar günü yapılan etkinlik, BİR-KAR, İTİF, İDHF, İGİF, UPOTUDAK, Alinteri tarafında ortak olarak düzenlendi.

Açılış konuşmasının ardından 19 Aralık katliamında ölümsüzleşen devrimcilerin resimleri slayt halinde gösterilerek onlar şahsında devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Ardından etkinliği düzenleyen kurumlar adına ortak bir metin okundu. Bunu cezaevi katliam ve direnişlerini anlatan sinevizyon gösterimi izledi. Etkinlik programı, 19 Aralık katliam ve direniş sürecini yaşayan üç devrimcinin duygu ve düşüncesini anlatmalarıyla devam etti.

Devrimci marşların seslendirildiği müzik dinletisi ve yapılan mücadele çağrısıyla etkinlik sonlandırıldı.

BİR-KAR / Basel

Londra Üniversitesi'nde taşeron mücadelesi

Londra Üniversitesi'nde çalışan temizlik işçileri mücadeleleri sonucu 8,30 £ asgari ücret alma hakkını kazanmalarının ardından mücadelelerini sürdürüyor.

Emekli maaşları, hastalık durumunda ücretlerinin ödenmesi ve daha fazla tatil günü talepleriyle mücadele eden işçiler ücret konusunda olduğu gibi bu hakları da elde edeceklerini belirtiyor.

Londra Üniversitesi, ülkenin en prestijli üniversitelerinden biri ve liberal bir üne sahip. Ancak çalıştırdığı işçilerin en temel insanı haklarını bile gözardı ediyor. Uzunca bir mücadelenin ardından kazandıkları asgari ücret hakkından sonra temizlik işçileri kazanmanın mücadeleden geçtiğini kendi pratikleri içinde öğrendiler. Şimdi de herkese tanınan hakların kendilerine de verilmesi için UNISON sendikasında örgütlenen taşeron işçiler mücadelelerinde kararlı.

Kenya'da hemşireler 3 haftadır grevde

Kenya'da hemşireler 3 haftadır grevde. Medya aracılığı ile hemşireleri grevi derhal bitirmemeleri durumunda işten atmakla tehdit eden bakanın baskı ve tehditlerine rağmen grev sürüyor.

500.000 hemşirenin önümüzdeki iki yıl içinde yüzde 25'i emekli olacak. Hemşireler bunların yerine yenilerinin işe alınmasını, hastanelerin daha donanımlı hale getirilmesini istiyorlar ve daha fazla ücret ve sendikal hak talep ediyorlar.

Grev Kenya Ulusal Birlik Sendikası (Kenya National Union of Nurses) ve Kenya İlerici Sendikalar Birliği (Kenya Progressive Nurses Union) ortak çağrısı üzerine başlayan başlıca sendikalar Arşivi - <https://rantey.org>

Kıbrıs'ta krizin acı faturası emekçilerin omuzlarına yükleniyor

2008 yılında Amerika'da başlayan ve giderek yayılan küresel kriz, özellikle AB ülkelerinde derinleşerek sürüyor, devletler ard arda iflas ediyor. Bu kervana geçtiğimiz günlerde Güney Kıbrıs da katıldı.

Ağır bir ekonomik bunalımdan geçen, ekonomisi ve finans sistemi tıkanan Güney Kıbrıs 17 milyar 500 milyon euro acil krediye ihtiyacı olduğunu söyledi ve geçtiğimiz hafta iflasını açıkladı.

Güney Kıbrıs'ın Rum lideri Hristofyas, IMF, Dünya Bankası ve Avrupa Birliği'nden kurulu Troyka ile 11 buçuk milyar euro borç alınması konusunda uzlaştıklarını belirtti. Emperyalist Troyka, "tasarruf tedbirleri" kapsamında Rum yönetimine dayattığı yaptırımlar kısaca şöyledir:

"Kamu harcamalarında ciddi kesintilere gidilecek, her yıl 1200 memur azaltılacak, 13. maaş gözden geçirilecek, erken emeklilik hakkı kaldırılacak, memur maaşları düşürülecek, kar eden kamu kuruluşları özelleştirilecek, vergiler artırılabilecek."

Memorandumun imzalandığının açıklamasının ardından 28 tasarı meclise gönderildi. Bunlardan 3'ü bu hafta kabul edildi ve 1 Ocak tarihinden itibaren uygulamaya konulacak. Bu yasa ile, kamu çalışanlarının ve emeklilerin maaşlarında aşamalı olarak yüzde 6,5'ten yüzde 12,5'e kadar kesintiler olacak. Bu arada, 1 Ocak 2013'ten itibaren KDV'nin yüzde 17'den yüzde 18'e, 2014 ten itibaren ise, yüzde 19'a yükselmesi öngörülüyor. Ayrıca, kazanılmış hakların tırpanlanması da gündemde.

Her gün 5 şirketin kapısına kilit vurduğu güneyde son 4 yılda 12 bin küçük ve orta ölçekli şirket iflas etmiş, sadece bu yılın ilk 9 ayında, 4 bine yakın küçük ve orta ölçekli şirket kapanmıştı. İşsizlik oranı ise resmi rakamlara göre 2011 yılının Ekim ayında yüzde 9,2 iken, bu yılın Ekim ayında yüzde 12,9'a ulaştı. Yine 2011 yılında halkın yüzde 23,5'i yoksulluk sınırının altında yaşıyordu.

Güney Kıbrıs'ın iflasını açıklaması Türkiye cephesinden büyük bir sevinçle karşılandı. Sermaye devleti birbiri ardına Güney Kıbrıs'ı aşağılayan açıklamalar yaparken, "isterseniz size yardım ederiz" diyerek şoven bir propagandaya sarıldı.

Ancak Türkiye'nin hamiliğini yaptığı Kuzey Kıbrıs'ta da durum hiç iç açıcı değil. Ekonomik kriz, işsizlik, piyasalarda durgunluk, nakit sıkıntısı sürüyor.

Ocak 2011'de bütçe açığını kapatmak bahanesiyle hükümet tarafından hak gaspları ve kesintiler gündeme gelmişti. Kamu çalışanlarının ücretlerinin düşürülmesi, vergilerin artırılması ve özelleştirmeleri içeren pakete karşı Kuzey Kıbrıs işçi ve emekçileri Sendikaların çağrısına uyarak, bir yıl içinde iki kez genel greve gitmişti.

28 Ocak'taki ilk genel grevde Kuzey Kıbrıs halkı, hak gasplarının ve kesintilerin Türkiye'nin bir dayatması olduğundan hareketle, protestolarını işgalci Türk sermaye devletine yöneltmişti. "Toplumsal Varoluş Mitingi"leri altında düzenlenen mitinglerde 50 bin kişi Türk devleti aleyhine sloganlar attı, pankartlar açtı. AKP hükümetinin başbakanı ve şürekası ise, Türkiye aleyhinde açtığı pankartlar ve attıkları sloganlar

nedeniyle, Kıbrıslı işçi ve emekçileri aşağılayan demeçler vererek, "Biz ödüyoruz, onlar da buna uygun davranın" gibi tehditler savurdu.

İkinci genel grev 2 Mart'ta gerçekleşti. Grev nedeniyle düzenlenen mitinge Lefkoşa'da 100 bin kişi katıldı.

Emperyalist Troyka'nın Güney Kıbrıs'a önerdiği paketle eş zamanlı olarak Kuzey Kıbrıs'taki UBP hükümeti de, Ankara ile "2013-1015 Ekonomik ve Mali İşbirliği Protokolü" adı altında yeni bir "paket" imzaladı.

2013-2015 dönemini kapsayan bu paketin en önemli noktalarından biri, Türkiye'den gelecek olan kredi ve hibelerin artması, ciddi bir programlamaya girmesi ve yakinen sürekli izlenip gelen kaynağın Türkiye'nin istediği alanlarda kullanılıp kullanılmadığının kontrolü. Diğer önemli nokta ise, kamuya ait olan değerlerin yeni monopoller yaratılarak onlara devredilmesi. Böylece, yeni protokolle kamu malları gerçek değerinin altında satılabilecek. Bu aynı zamanda yeni işsizler ordusu anlamına da gelmektedir.

Bu programla kamu değerleri birer birer özelleştirilecek, gerçek değerinin çok altında yabancı

sermayeye peşkeş çekilebilecek. Emekli maaşlarında bile kesinti planlayan hükümetin kemer sıkma politikaları sonucu işçi ve emekçilerin yaşamları daha da dayanılmaz hale gelecek.

Özetle; Güney Kıbrıs'a reçete "Troyka"dan gelirken, Kuzey'e Ankara'dan geldi. Kapitalist krizin faturası her iki halka çıkarıldı ve her iki halka "tasarruf önlemleri" altında saldırı programları dayatıldı.

Önümüzdeki süreçte Kıbrıs işçi ve emekçileri, krizin faturasını ödemek için önlerine konulan ağır reçetelerle boğuşmak zorunda kalacak. Gittikçe durumu kötüleşen Rum halkı ile iyice çaresizleşen Türk halkı ortak sorunlarla boğuşacak. Krizin faturasını ödemeyi reddederek, sokakta arayacakları çözüm arayışları ise her iki halkı birbirine yakınlaştıracaktır. Kıbrıs işçi ve emekçileri, sınırların kuzey ve güney arasından değil ezilenlerle ezenler arasından geçtiğini mücadele içinde bilince çıkaracaktır. Kuzeyli ve Güneyli işçi ve emekçiler için en önemli kazanım da bu olacaktır.

Emperyalist krizi Kıbrıs'lı işçi ve emekçiler için bir fırsata dönüştürmek; sınıf partisinin olmadığı bu koşullarda, bölgedeki ilerici ve devrimci güçlere düşen önemli bir görevdir.

Kıbrıs'ta özelleştirmelere karşı işçiler eylemde

Kuzey Kıbrıs ile Türkiye arasında imzalanan 3 yıllık ekonomik protokol çerçevesinde dağıtım bölümü özelleştirme kapsamına alınan elektrik dairesi işçileri protesto eylemlerine başladı.

Elektrik Dairesi'nde örgütlü sendika olan Elektrik Kurumu Çalışanları Sendikası (El-Sen) önceki gün önce Maliye Bakanlığı'na gitti. Bakan, kendi bakanlığının elektrik borcu olmadığını belirterek, eyleme müsaade etmedi. Maliye Bakanlığı'nın kapısında polisle çatışan elektrik çalışanları dün diğer bakanlıkları hedef aldı ve ülke çapında 'elektrik kesme operasyonu' başlattı.

Sendika birikmiş borçlarını ödemeyen başta devlet daireleri ve özel şirketlerin elektriğini keserek aslında Elektrik Kurumu'nun özelleştirilmeden de çalıştırılabileceğini göstermek istiyor. Sendika kurumun zarar etmesi için devletin sistemli olarak borç takibi yapmadığını söylüyor.

EL-SEN Başkanı Çağlayan Cesurer, "Biz görevimizi yapıyoruz. Ama bu suçsa, suç işlemeye devam edeceğiz. Nasıl borcundan dolayı vatandaşın elektriği kesiliyorsa, devletin de keseceğiz. Herkese uygulanan neyse, devlete de o uygulanmalı" diye konuştu.

Lefkoşa'da bulunan Golden Tulip Otel'in de borcundan dolayı elektriği kesilirken Otel yönetimi, kesintinin ardından 200 bin TL'lik ödeme yaptı.

Sendika önce bağlı olduğu Enerji Bakanlığı, ardından Magosa ve Girne Limanları'nın elektriğini kesti. Girne ve Magosa'da kaymakamlıklar, Sosyal Hizmetler Dairesi, Çalışma Dairesi, vergi daireleri, stadyum ve spor tesisleri gibi yüzlerce kamu binası karanlıkta kaldı. Ülke genelindeki sokak lambalarının yüzde 70'i de belediyelerin borçları nedeniyle kapatıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://haneey.org>

Dinci gerici basınının yalanları direnişi karartmaya yetmedi...

ODTÜ’de gerçekleştirilen protestoya yönelik polis terörü ve buna karşı gösterilen kararlı direniş AKP hükümeti için ciddi bir soruna dönüştü. ODTÜ’de duvara çarpan devlet, kamuoyu desteğinin de öğrencilerin yanında yer almasıyla birlikte bildik ideolojik aygıtlarını devreye sokarak adeta ODTÜ’ye karşı –ODTÜ’lü öğrencilere değil toplam olarak ODTÜ’ye- topyekûn savaş ilan etti. Kuşkusuz ki burada en büyük rol de bir kez daha devletin en sadık köpeği olan burjuva medyaya düştü.

Öğrenciler uyduyu protesto etmiş!

Kapitalizmde medyanın uğursuz rolü üzerine söylenecek herşey bir biçimde söylenmiş olmalı. Bir dizi son derece isabetli tahlille boyalı basının nasıl bir ideolojik aygıt olduğu, kitle iletişim araçlarının gelişimiyle birlikte büyük bir güç haline geldiği ve toplumu şekillendirmek için düzenin temel bir dayanağı olduğunu net biçimde biliyoruz. Ancak burjuva medya ülkemizde tüm kirli düzen propagandasının yanında her zaman demokratlık ve ilerici maskesini takmış, en taraflı haberleri dahi objektif gibi sunarak bu haliyle daha ince bir manipülasyon ve dezenformasyon süreci örmüştür.

AKP’nin iktidar gücü haline gelmesinin ardından palazlanan yeni ve popüler olarak “yandaş” sıfatıyla anılan kesim ise bu açıdan çok daha pervasız ve rezil bir düzey sunmaktadır. Geçmişte özel dönemler dışında inceltilerek yapılan, filtre edilen bir dizi bilgi, artık bu yeni medyada tüm açıklığıyla sunulmakta, en küçük bir düzeltmeye ihtiyaç duyulmaksızın aşağılık yalanlar savrulmakta, komik duruma düşmek pahasına senaryolar uydurulmaktadır. Eskiye göre sonuç itibarıyla farkı olmamasına rağmen yönetsel olarak çok daha tiksindirici bir kimlik bu yeni yandaş medya ile birlikte ortaya çıkmış, pervasızlık ve düzen yalakalığı mide bulandıracak düzeye gelmiştir. İşte ODTÜ süreci bunun en bariz kanıtı olarak ortaya çıkmaktadır.

Erdoğan’ın protestosu ile başlayan süreç tüm ana akım medyada yer alırken, dinci gericiğin güdümündeki gazeteler haberi “ODTÜ’yü karıştırdılar” biçiminde vererek hızlı bir refleks gösterdiler. ATV ise tarihi bir habere imza atarak adeta dünya literatürüne geçti. Zira bu kanal öğrencilerin uzaya gönderilen uyduyu protesto ettiğini ana haber bülteninde utanmadan duyurdu. Erdoğan’ın protesto edilmesine kesinlikle değinilmezken böylesi bir manipülasyona imza atması gerçekten de eşine az rastlanır bir durum olarak tarihe not düşüldü. ATV başta olmak üzere tüm yandaş medyadan eksik olmayacak ve ardından devletlilerin de dilinden düşmeyecek olan “polise saldırdılar” yalanı da hızla gazete ve TV’lerde yer buldu. Oysaki bu yalana başvuran kanalların kendi görüntüleri dahi polisin durup dururken eyleme saldırdığını göstermekteydi. İşi daha da ileriye götüren ATV muhabiri öğrencilerin özel olarak basını taşıladığını da söyleyecek kadar alçaldı.

Çocukların bile güleceği öyle bir haberin ciddi biçimde yayınlanması dahi gerici basının çürümüşlüğüne göstermek için yeterli. Ancak ne yazık ki ODTÜ’ye yönelik kampanya bununla da sınırlı kalmadı. Hatta denilebilir ki ATV’nin bu haberi, ilerleyen günlerde yayınlananlarla karşılaştırdığımızda hayli naif kaldı.

“ODTÜ’yü karıştıran öğrenciler”den “ODTÜ’yü karıştıran örgütler”e...

Sürecin kızışması ve ODTÜ öğrencilerinin kamuoyu önünde meşruluğunun güçlenmesiyle birlikte basının da rolü arttı. Artık dinci gerici basın organları, kitleleri adeta öğrencilerin terörist olduğuna, hatta rektörlerin de terörist olduğu ve polisin gereğini yaptığına ikna etmeye çabalayan mekanizmalara dönüştü.

Cihan Haber Ajansı’nın Barış’ı arkadaşları yaraladı haberi bu açıdan ibretlik. Zira polisin vahşi saldırısı sonucu ağır yaralanan ve yoğun bakıma kaldırılan Barış’ın kafasına isabet eden gaz bombasıyla yaralandığı bilinmekte. Ancak ajans, polise dayandırdığı haberini hastaneden teyit etme gereği dahi duymaksızın yayımlayarak amacını da bir kez daha gösterdi. Üstelik eylemde polisin öğrencileri hedef olarak gaz bombalarını atması nedeniyle Barış dışında da bir çok yaralı öğrenci bulunuyor...

Başlangıçta öğrenciler ODTÜ’yü karıştırdı biçimindeki haberler Erdoğan’ın konuşmalarıyla birlikte hızla “teröristler ODTÜ’yü karıştırdı” ya dönerken işin içine bildik örgüt isimleri girmeye başladı. Polisin ODTÜ öğrencilerine yönelik operasyonu da, başta Zaman olmak üzere bir dizi gazetede PKK ve DHKP-C operasyonu olarak duyuruldu. Ancak Zaman bir gazetecilik başarısına Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

daha imza atarak operasyon başladığı sırada kaç öğrencinin gözaltına alınacağını dahi bilgisini verdi. Kuşkusuz ki gözaltındaki öğrenciler henüz savcılık sorgusundayken TRT Haber’in 10 öğrencinin mahkemeye sevk edildiği yönlü haber vermesi de benzer bir örnek olarak karşımıza çıktı. Her ikisinde de hukuk denilen mekanizmanın sahteliği görülüyor. Geçmişte Balyoz davasının kararı açıklanmadan yarım saat önce mahkeme kararının benzer gazetelerde yer alması da halen hafızalarımızda...

Operasyonun ardından yandaş basın yalan ve çarpıtmayı tırmandırırken öğrencilerin üzerinden tabanca çıktığı, eylem sırasında Molotof atıldığı ve yakalanan öğrencilerin örgüt üyesi olduğu gibi bir dizi haberi sayfalarına taşıdı.

AKP şefi ne derse gazeteler de onu der!

AKP şefinin ibreyi ODTÜ rektörüne kırmasının ardından medya da hedefe öğrencilerle birlikte ODTÜ’nün akademik camiasını çaktı. Erdoğan’ın rektörü hedef alarak hakaretler savurması, yandaş medyada çok daha pervasız yazılar yayınlanmasına sebep oldu. En dikkat çekici olan ise bir Zaman yazarının öğrencileri “ipsiz-sapsız militan” ilan edip ardından “ÖDTÜ yönetimi apaçık bir başkaldırı ve suç içerisinde. Bunun bedelini ödemeleri gerekir” biçiminde linç çağrısı yapması oldu. Hızını alamayan yazar ilerici ve demokrat akademisyenleri kastederek amaçlarının başbakanı astırmak olduğunu ve ODTÜ’nün faşist kültüre sahip olduğunu dahi söyledi. Ağzı salyalı yazara bir dizi başkası da eşlik etti.

Star gazetesi ise ODTÜ rektörüne yönelik karalamaları bir başka yalanla sürdürdü ve öğrencilerin rektörü okula çağırarak tehdit ettiğini ve istediklerini yaptırdıklarını söyledi. Rektörle yapılan bir görüşmeyi çarpıtan Star böylece AKP şefine de

ODTÜ’ye karşı destek vermiş oldu.

Eylemde yer alan gençlik örgütlerini “terör örgütleri” olarak sunmaktan da geri durmayan Star, haberlerinde “4 terör örgütü ODTÜ’de bulundu”, “Marjinal sol ODTÜ’yü bastı” gibi ilginç başlıkların yanı sıra akıllara ziyan tespitler yapmaktan da geri durmadı: “Erdoğan’ın kastettiği eylemci öğrencilerin üye oldukları terör örgütleri ortaya çıktı. Geçmişte birbirlerine karşı eylemleriyle gündeme gelen marjinal sol terör örgütlerinin uzantılarının ODTÜ’de ortak hareket etmesi dikkat çekti.”

Habertürk ise adındaki “bağımsız” ibaresinden olsa gerek, kendince daha farklı bir haber yaparak ODTÜ’nün tarihini bize anlatmaya soyundu. Baştan aşağı çarpıtma dolu bu haberin “ODTÜ’nün şiddet dolu tarihi” şeklinde sunulması bile kanalın niyetini anlatmaktaydı. ODTÜ tarihindeki devrimcilerin var ettiği olumlu değerleri çarpıtan kanal Kommer’in arabasının havaya uçurulduğu, araya sızan provokatörler nedeniyle ODTÜ’de yapılan eylemlerin darbeye zemin hazırladığı, “sağ-sol” çatışmalarında çok sayıda kişinin öldüğü gibi uyduruk bilgilerle ODTÜ’nün “şiddet dolu tarihini” gerekçelendirmeye çabaladı.

Gericı basının “parlayan yıldızı” olan Ak-it gazetesi ise işi bir adım daha ileri götürerek tüm üniversiteyi hedefe çaktı. Akit, 25 Aralık tarihinde “Fitne yuvası ODTÜ” manşeti ile yayınlandı. Yandaş basının şirazesini şaşırdığının açık bir göstergesi olan manşetin dayanağı ise ODTÜ’nün “İslam karşıtı” diye yaftaladıkları Sevan Nişanyan’ı davet etmesiydi. Gazetenin “Ateistlerin Kuran ve İslam tartışacağı sempozyum yeni bir provokasyonun habercisi” diyerek sunduğu haber akıllara Sivas Katliamı öncesi Aziz Nesin hakkında yapılan yayınları getirdi.

Bununla da sınırlı kalmayan Akit ve onun internet ayağı olan Habervaktim, ODTÜ direnişini Sivas katliamı ile kıyasladı ve benzerlikler kurdu, polis müdahale etmeseydi ODTÜ öğrencilerinin de katliam yapacağını yazdı. Öğrencilerin tek tek resimlerini basarak örgüt üyesi ilan etmesi ise gazeteciliğin geldiği son nokta oldu.

Aşağılık yalanlara karnımız tok!

Özellikle “yandaş” tabir edilen ve dinsel gerıcılık ile doğrudan bağı olan basın kuruluşları gülümsetecek kadar ciddiyetsiz manipölasyonlarla başladıkları haber bombardımanını ODTÜ’yü “fitne yuvası”, öğrencileri ve rektörü “terörist” ilan etmeye kadar vardırıdılar. AKP şefi üslubunu sertleştirdikçe destek için daha da pervasızlaşan basın, devletin temel bir destekçisi olarak uğursuz rolünü oynamaya soyunurken AKP’ye çoktan biat etmiş ancak halen daha farklı bir sermaye grubunun elinde bulunan kesim ise direnişin yarattığı olumlu havanın etkisinden de güç alarak direnişi öne çıkaran bir rol oynadı. Kuşkusuz ki bu rol de düzen içi ürkek bir muhalefetten öte anlam taşımamaktaydı. Zira bugün direniş haberlerini sayfalarına taşıyan bu “bir kısım medya”nın Başbakan’ın vereceği ilk “ayar”dan sonra yandaşlarla farkı kalmayacağını görmek zor değil.

Sonuç itibariyle ODTÜ direnişi burjuva basına bir kez daha büyük görevler biçti ve basın Erdoğan’ın yalanlarına destek için seferber oldu. Ancak basının gittikçe pervasızlaşmasının ve yalanların dozunu arttırmasının sebebi tam da direnişin meşruluğunun ve kamuoyu nezdinde benimsenmesinin yarattığı olumlu havaydı. Dinci basın ne kadar bastırır da olumlu havayı dağıtmayı başaramadı. Bu da basının tüm etkisine rağmen eylemin tüm bu karanlığı dağıtacak yegane güç olduğunu bir kez daha gösterdi.

Güneşi balçıkla sıvayamayacaksınız!

Geçtiğimiz hafta AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın ODTÜ’ye gelmesi gençliğin tepkisi ve ODTÜ direnişi ile karşılaşmıştı. Bu tepki ODTÜ’de Göktürk 2 uydusunun fırlatılmasına değil bizzat AKP eliyle uygulanmaya çalışılan emperyalist savaş politikalarına ve üniversitelerde verilen eğitimin tamamen ticarileştirilme çabalarına karşı gençliğin öfkesinin dışa vurumuydu.

AKP hükümetinin sermayenin direktifleri doğrultusunda uyguladığı politikalar artık arsızlık boyutuna varmış bu da hem gençlik kitleleri hem de genel muhalefet cephesinden ODTÜ süreci ile büyük bir tepkinin açığa çıkmasını sağlamıştır. ODTÜ bütün bileşenleri ile direnişi sahiplenmiş ve bir gün sonra kitlesel bir okul boykotu ile direniş bir adım ileriye taşınmıştır. Tüm bunlar ise ülke gündeminde oldukça etkili olmuş ve bizzat medyanın da eliyle karalama çalışmaları başlamıştır.

İlk başta eylemi “yasadışı örgütler yaptı” diyerek eylemin amacını saptırmaya çalışmış, daha sonra yaralanan öğrenciyi arkadaşlarının attığı taş yaraladı diyerek karalamalarına pervasızca devam etmiştir. Orantısız polis terörünü bakan bile kabul etmek zorunda kalırken medya uygulanan şiddetin orantılı olduğunu ispatlama çabası içerisine girmiştir.

Gençlik ODTÜ’de AKP şefi şahsında sermaye sözcülerinin kolay kolay üniversitelere giremeyeceğini bir kez daha dostu düşmana göstermiştir. Her ne kadar “öğrenciler taş attı”, “molotof attı” gibi söylemlerle gençliğin haklı ve meşru mücadelesi teröze edilmeye çalışılsa da bu direniş tamamen meşrudur. ODTÜ’ye 3600 polis, 8 TOMA ve binlerce gaz bombası ile çıkarma yapan sermaye iktidarına karşı kullanılan tüm araçlar meşrudur.

Sıra ODTÜ’yü yalnızlaştırmakta...

ODTÜ’de yaşanan direniş ülkenin birçok alanında gerçekleşen eylemlerle selamlanmış, sahiplenilmiş ve her yeri ODTÜ’ye çevirme çabaları başlamıştır. Tüm bu yaşananlar sermaye iktidarının çıkarlarına birebir aykırı. Özellikle YÖK Yasa Tasarısı’nı meclisten geçirmeye çalıştığı bir evrede militan bir gençlik hareketinin yaratılması işlerine gelmiyor. Tıpkı 2 yıl önce ‘Başkaldırıyoruz’ eyleminde olduğu gibi karalama çalışmalarını sürdürüyorlar. Ancak bu sefer daha kapsamlı bir saldırı ile karşıımızdalar. 10’a yakın üniversite ODTÜ’de yaşananları kınamış ve protesto hakkının şiddetten uzak yapılması gerektiğini savunmuştur.

Sırça köşklerinde oturanlar bir kez daha sermayenin çıkarları doğrultusunda kalemlerine sarılmış ve ODTÜ’de yaşananları kınadıklarını açıklamışlardır. ODTÜ’de kınanan yaşanan şiddet değil, tam da geleceksizleştirme çalışmalarına karşı gelişen muhalefettir. ODTÜ’yü kınayan birçok üniversitenin BOLOGNA sürecini desteklediğini de görmekteyiz. İkiyüzlü tutumlar açıklamalarda da devam etmektedir. Bir tarafta ODTÜ’de yaşanan şiddeti kınayanlar buna karşı demokratik bir protesto gerçekleştirilmesini savunanlar, polislin öğrenciler yaklaşımadan gaz bombası atmaya başladığını görmezden gelmekte, diğer taraftan ise kendi üniversitelerinde afiş asan öğrencilere ayları bulan cezalar vermektedir.

Geçtiğimiz günlerde Afyon Kocatepe Üniversitesi’nde açlık grevine destek vermek isteyen onlarca öğrenciyeye polis saldırmış ve gözaltına almıştır. Hacettepe Üniversitesi’nde geçtiğimiz günlerde eli kanlı Anadolu Gençlik Derneği’ne çalışma yaptırılmaya çalışılmış, buna izin vermeyen, demokratik taleplerini afişlerle gençliğe ulaştıran devrimci ve ilerici öğrenciler ise soruşturma terörü ile karşılaşmıştır. Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Buradan da görebileceğimiz gibi kınanan öğrencilerin polis terörüne karşı kullandığı araçlar değil bizzat direnişin kendisidir. Ancak bir kez daha vurguluyoruz ki emperyalist savaş çıkırtkanlığı yapanlara, bilimi meta haline getirenlere, işçi ve emekçileri kölelik koşullarında yaşamaya mahkûm edenlere karşı, her yerde ODTÜ ruhunun kuşanılması ve direnişlerin güçlendirilmesi gerekir.

Gençliğin öfkesini zapt edemeyeceksiniz!

Gençlik geçtiğimiz hafta ODTÜ’de barikatlarda bir direnişin ateşini yaktı. Bugün bütün hazırlıklarımızı bu direnişin ateşini harlamak ve direnişi bulduğumuz alanlara yaymak için yapmalıyız. Sermayenin sözcüleri üzerine düşeni yapmakta ve direnişi karalamaya devam etmektedirler. Bizler ise buna karşı ulaşabildiğimiz bütün kitlelere direnişin meşruluğunu anlatmamız gerekmektedir. Bugün üniversite senatolarının ODTÜ direnişine yaptığı açıklamaların hiçbir geçerliliği yoktur. Onlara verilecek en iyi cevabı gençlik kitleleri KTÜ, Eskişehir, Ankara, İstanbul, İzmir ve daha birçok ilde alanları doldurarak ve ODTÜ’yü sahiplenerek vermiştir.

ODTÜ ruhunu kuşanalım ve her yerde tüm karalama çalışmalarına karşı direnişi yükseltelim.

Ekim Gençliği

25 Aralık 2012

“Üniversiteler işletme, öğrenciler müşteri, emekçiler köle olmayacak!”

“Üniversite AŞ’ye, YÖK’e ve yasasına geçit yok!”

Üniversiteliler, Yeni YÖK Yasa Tasarısı’na karşı 25 Aralık günü alanlara çıktı. Başta Ankara ve İstanbul olmak üzere bir dizi yerde alanları dolduran öğrenciler, akademisyenler ve asistanlar üniversitelerin şirketleşmesine ve eğitimin metalaşmasına geçit vermeyeceklerini haykırdı. Ekim Gençliği’nin de yer aldığı eylemlere ilerici, devrimci, demokrat, yurtsever öğrenci grupları, sendika ve dernekler katıldı. “Üniversite AŞ’ye YÖK’e ve yasasına geçit yok” şiarıyla örgütlenen eylemlerde, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimidir!”, “Be zıman jıyan na be!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “YÖK’te reform olmaz, YÖK kapatılsın!”, “Her yer ODTÜ, her yer direniş!”, “Ferman YÖK’ün üniversiteler bizimidir!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!” sloganları öne çıktı.

İstanbul

İstanbul Üniversitesi’nden başlanılarak, Beyazıt Tramvay Durağı ve Edebiyat Fakültesi’nde bekleyenlerle birleşilerek Beyazıt Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirildi. “Şirket değil üniversite, müşteri değil öğrenci”, “Üniversite AŞ’ye YÖK’e ve yasasına geçit yok”, “Asistan kıyımını durduracağız” pankartı eşliğinde Beyazıt Meydanı’na doğru yol kapatılarak yüründü.

Tüm kitle toplandıktan sonra ilk olarak sözü alan Eğitim Sen Genel Başkanı Ünsal Yıldız, kitleyi selamlayarak, çıkarılmak istenen YÖK yasasının öğrencilerin ve eğitim emekçilerinin görüşü alınmadan hazırlandığını ve bunun karşısında durularak bu mücadelenin büyütülmesi gerektiğini belirtti.

Yıldız’ın ardından sözü, Eğitim-Sen 6. Nolu Üniversiteler Şube Başkanı İsmet Akça aldı. Akça, Yeni YÖK Yasa Tasarısı’yla YÖK’ün kaldırılmayacağını belirterek, sermayeyi ve iktidarın çeşitli kanatlarının üniversitelerde konumlandırılacağını vurguladı.

Akça, ayrıca bu yasayla birlikte akademik ve idari bütün üniversite emekçilerinin güvencesiz istihdamına zemin hazırlandığını, rekabet ve performans değerlendirilmesi ile üniversite emekçilerinin birbirinin kurdu haline getirilmek ve baskı altına alınmak istendiğini ifade etti. ODTÜ direnişini sahiplenerek Akça, konuşmasını kamusal-özgür-bilimsel-demokratik üniversite ve anadilde eğitim talebiyle bitirdi.

Eylemi örgütleyen üniversite bileşenleri adına da, Ezgi Taş bir açıklama yaptı. Açıklamada ilk olarak bu yasa taslağı hazırlanırken üniversitelerin gerçek sahiplerinin fikirleri alınmadan hazırlandığı ve bu süreçte sermayedarlar, vakıf üniversiteleri mütevelli heyetleri başkanları ve iktidara angaje olmuş yapıların görüşleri alınarak oluşturulduğunu söyledi. YÖK’ün kaldırılmayacağını, sadece adının değiştirilerek otoriter ve piyasacı yapının güçlenerek korunacağını ifade etti. İstanbul’daki bazı üniversite yönetimlerinin ODTÜ’deki polis şiddetini kınamak yerine iktidarın sesi olup öğrencilere ve akademisyenlere saldıran açıklamalar yaptığı ifade edilirken, kitle hep bir ağızdan attığı sloganla ODTÜ direnişine sahip çıktı.

İTÜ’lü direnişçi asistanlar adına da, Ceyda Sungur bir açıklama yaptı. Sungur, YÖK’e seslenerek şunları söyledi: “YÖK ve taraftarlarının da şunu bilmesi elzemdir, bizler, onlar gibi 12 Eylül mahsulü birer hiç değiliz. Bizler var olanlar, çünkü bizler üniversiteyi yıkanlardan değil bizzat yatanlardanız.”

Direnşlerinden bahseden Sungur, üniversiteden haksız yere atılan tüm İTÜ’lü araştırma görevlilerinin işe iade edilmesi ve 2013 yılında bu kısımlara son verilmesi gerektiğini belirtti.

Ardından İstanbul’daki çeşitli üniversitelerdeki öğretim elemanları adına açıklama yapan Mehmet Karlı, üniversite yönetimlerinin yaptığı açıklamaya katılmadıklarını söyleyerek ODTÜ direnişine sahip çıktığını ifade etti.

Ankara

“AKP’ye, üniversite A.Ş’ye YÖK’e ve yasasına geçit yok!” pankartının arkasında biraraya gelen gençlik örgütleri ve Eğitim Sen 5 No’lu Şube üyeleri Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi önünden, Kızılay Sakarya Caddesi’ne coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylem boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında ODTÜ’nün direniş ruhunu kuşanarak Yeni YÖK Yasa Tasarısı’na daha güçlü yanıt verme çağrısı yapıldı. Ayrıca ODTÜ direniş sloganlarla selamlandı.

Genç komünistler eyleme “YÖK yasa tasarısını alanlarda yırtacağız! / Ekim Gençliği” yazılı dövizlerle katıldılar. Yolun trafiğe kapatıldığı eylem boyunca çevreden birçok emekçi öğrenciler de katıldı. Saksun.org

Caddesi’ne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı.

İlk açıklamayı Eğitim Sen 5 No’lu Şube adına akademisyen Özlem Albayrak okudu. Eğitim Sen tarafından yapılan açıklamada “YÖK’e reform değil, üniversitelere özgürlük istiyoruz” şiarı ön plana çıkarıldı. Yeni YÖK Yasa Tasarısı’nın hiçbir meşruluğunun bulunmadığını, yükseköğretim kurumları için bir geçerliliğinin olmadığını dillendirdi. Öğrencilerin düşünce, ifade ve protesto özgürlüğünün üniversite ortamının ayrılmaz parçası olduğunu söyleyerek, ODTÜ öğrencilerini sahiplendiklerini, tüm tutuklu öğrencilerin bir an önce serbest bırakılmasını talep etti.

Daha sonra üniversite öğrencileri adına bir konuşma yapıldı. ODTÜ direnişinin örnek verildiği konuşmada aynı ruhla Yeni YÖK Yasa Tasarısı’na karşı mücadelenin büyütüleceği vurgulandı. ODTÜ’deki olayların ardından yapılan operasyona da değinilen konuşmada baskıların, gözaltıların ve devlet terörünün öğrencilere geri adım attıramayacağı belirtildi. Yasa taslağının meclisin gündemine gelmesi durumunda üniversitelerin tek yürek olacağı ve yasaya geçit vermeyeceği söylendi.

Üniversite çalışanları ve öğrencileri imzasıyla örgütlenen eyleme yüzlerce akademisyen ve öğrenci katıldı.

Kocaeli

Yeni YÖK Yasa Tasarısı’nı protesto etmek amacıyla Umutepe’de toplanan öğrenciler, rektörlük önünde basın açıklaması yapmak istediler. Fakat sabahın erken saatlerinden itibaren “sıkı güvenlik” önlemleri alan ÖGB ve çevik kuvvet polisi öğrencilerin önüne arka arkaya barikat kurarak yürüyüşü engellemek istedi.

Öğrencilerin rektörlüğe kadar yürüyüp basın açıklaması yapmak için ısrarlı direniş karşısında çevik kuvvet TOMA’lar ve tazyikli suyla öğrencilere saldırdı. Öğrenciler saldırı karşısında yemekhaneye sığındı ve daha sonrasında polis yemekhaneyi abluka

altına altı.

Saldırı sırasında bir öğrencinin burnu kırıldı ve üçü Ekim Gençliği okuru, diğerleri Öğrenci Kolektifleri ve SDP üyeleri olmak üzere toplam 8 kişi gözaltına alındı.

Gözaltı teröründen sonra yemekhanede ablukaya alınan grup, sloganlar eşliğinde A Kapısı'na yürüyerek okuldan ayrıldı.

İzmir

Gazi İÖO önünde buluşan yüzlerce öğrenci ve akademisyen ile üniversite çalışanı, ÖSYM Bürosu'nun önüne kadar yürüyüş gerçekleştirerek, burada basın açıklaması yaptı.

Yeni Yükseköğretim Yasası'nın, YÖK'ün kaldırılmak bir yana, başına bir 'T' getirilerek daha güçlü bir baskı ve denetleme aracı haline getirildiğini vurgulayan başlayan açıklamada, şu sözler yer aldı: *"Yükseköğretim bir kar kapısı olarak görülerek, bir taraftan vakıf üniversitelerinin yanı sıra özel üniversite yabancı yükseköğretim şirketleri öngörülmekte, diğer taraftan devlet üniversiteleri şirketleştirilmektedir. Üniversite eğitiminin mantığına teslim edilmesi, kapitalist işleyiş mantığı kar hesapları ve performansa indirgenmiş bir nitelik anlayışına dayanmaktadır. Kapitalist kar mantığına göre işletilecek üniversitelerde hangi bilginin paylaşılabacağına, açıktır ki toplumsal yarar ve eleştirel niteliği üzerinden değil getirdiği kar üzerinden karar verilecektir."*

Basın açıklamasında ODTÜ'de yaşanan olaylara da değinildi ve "bizler bugün gözdağına, baskılara karşı sesimizi yükseltmenin bugünümüz ve geleceğimiz için hayati bir önem taşıdığı bilinci ile bir araya geldik" denildi.

Gericiliğe, eğitimin metalaştırılmasına, üniversitelerin şirketleşmesine, üniversite emekçilerinin iş güvencesinden mahrum bırakılmasına her türlü kadrolaşmaya öğrencilerin müşterileşmesine ve baskı altına alınmasına karşı mücadelenin sürdürüleceği belirtilerek açıklama bitirildi.

Eğitim Sen 3 No'lu Şube Başkanı bir konuşma yaparak yasaya geçit vermeyeceklerini söyledi. Ardından ise DEÜ Fizik Bölümü akademisyenlerinden Ümit Akıncı bir konuşma yaptı.

Eylem biterken de son olarak sırayı Bando Sol aldı. Oldukça coşkulu geçen eylem sloganlarla son buldu.

Dokuz Eylül Üniversitesi

Hazırlık Binası önünde gerçekleştirilen eylemde "Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için; kurumsal, özerk ve demokratik üniversite istiyoruz" ve "Üniversite A.Ş.'ye, YÖK'e, yasasına geçit yok!" ozalitleri açıldı. Okunan açıklamada şunlar söylendi: *"Rekabet ve performans değerlendirmesi üzerinden bilim insanları birbirinin kurdu haline getirilmek ve baskı altına alınmak istenmektedir. Öğrenciler müşteri olarak görülmekte, kısmi zamanlı çalışma ile işçi haklarından mahrum bırakılacak şekilde ucuz emek olarak görülmekte ve disiplin hükümleriyle fikirleri ve eylemleri zapturapt altına alınmak istenmektedir. Üniversite kapıları emekçi çocuklarına kapatılmaktadır."*

Açıklamada ayrıca YÖK'ün kaldırılmadığı, siyasal iktidarın ve sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirildiği vurgulandı.

Yapılan ajitasyon konuşmalarında ise üniversitelerde Bologna Süreci ile birlikte sürmekte olan değişim ve dönüşümlere değinildi. Ayrıca geçtiğimiz günlerde ODTÜ'de gerçekleştirilen direniş de selamlandı. Daha fazla ODTÜ yaratmanın gereği vurgulandı.

Ekim Gençliği / İstanbul-Ankara-Kocaeli-İzmir

Üniversitelerde komünist gençlik faaliyetleri

Ekim Gençliği, üniversitelerde yürüttüğü komünist gençlik çalışması ile gençliği mücadeleyi büyümeye, geleceğine sahip çıkmaya çağırıyor. Ekim Gençliği'nin merkezi olarak çıkarttığı, Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı teşhir eden materyaller gençliğe ulaştırılıyor. ODTÜ'de kendini dışa vuran ruhun tüm üniversitelerde vücut bulması için, çalışmalarını gençliğin bulunduğu alanlarda sürdürüyor.

ODTÜ

Ekim Gençliği okurları ODTÜ'de çalışmalarını yoğun bir tempoyla sürdürüyorlar. Hafta boyunca ODTÜ direnişini öne çıkartan ve sermaye-AKP işbirliğini teşhir eden duvar gazeteleri okul içerisinde yaygın bir şekilde kullanıldı.

YÖK Yasa Tasarısı'nın teşhiri de yaygın bir şekilde yapılıyor. Bu kapsamda okul içerisinde "YÖK Yasa Tasarısı'na geçit yok! / Ekim Gençliği" yazılamaları yapıldı. Açılan imza standlarıyla da yasanın teşhiri sürdürüldü. Ekim Gençliği'nin merkezi afişleri ve bildirileri de yaygın bir şekilde kullanıldı.

Çanakkale

Çanakkale Ekim Gençliği, Yeni YÖK Yasası karşıtı faaliyetini sürdürüyor.

"Yeni YÖK Yasa Tasarısı meclise sunuluyor... Sokakta parçalayalım!" şiarlı bildiriler ve yasaya yönelik Ekim Gençliği'nin hazırladığı broşür öğrencilere ulaştırılıyor. Broşür aracılığıyla öğrencilerle YÖK, YÖK düzeni ve Yeni YÖK Yasa Tasarısı üzerine sohbetler ediliyor.

Ayrıca "Yeni YÖK Yasası'nı alanlarda yırtacağız" şiarlı stickerlar da kentin muhtelif yerlerinde ve üniversite içerisinde, Terzioğlu ve Anafartalar yerleşkelerinde kullanılıyor. Bunun dışında "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm" şiarlı stickerların da kullanımı sürüyor.

Ege Üniversitesi

Serkan Eroğlu anma hazırlıkları ve Yeni YÖK Yasası karşıtı faaliyetler sürdürüldü.

Serkan Eroğlu 24 Aralık 1997'de Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi tuvaletinde asılı bulunmuştu. Önce intihar süsü verilmek istenen olayın polis cinayeti olduğu kısa süre sonra ortaya çıkmış ve Eroğlu'nun kanında bulunan kloroform önce bayıltılıp sonra asıldığını ortaya çıkarmıştı. Polis önce ajanlık teklif ettiği Serkan'ı teklifi kabul edilmeyince asarak katletmişti. Anma için hafta boyunca standlar açıldı, afişler kullanıldı, bildiri dağıtımını yapılarak çalışmalar sürdürüldü. Ayrıca açılan standlarda polis-ÖGB-idare işbirliği teşhir edilerek ODTÜ'de yaşanan direniş selamlandı.

Ekim Gençliği'nin hafta başından bu yana "Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı bir imza da sen at!" şiarıyla yürüttüğü kampanya çalışmaları kampüsün farklı noktalarında sürüyor.

Açılan standlarda bir yandan imza toplanılırken, bir yandan da bildiri dağıtımı yapılıyor.

Kocaeli

Kocaeli Üniversite'sinde Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı çalışma gerçekleştirildi.

26 Aralık günü öğlen saatinde yemekhane önünde stand açılarak "Yeni YÖK Yasa Tasarısı meclise sunuluyor... Sokakta Parçalayalım!" şiarlı bildirilerin dağıtımı yapıldı. İmza föyü de kullanılarak öğrencilerle Yeni YÖK Yasa Tasarısı üzerine sohbetler edildi.

Ekim Gençliği sticker ve afişlerinin de yaygın bir şekilde kullanıldığı çalışmada Ekim Gençliği dergisi de öğrencilere ulaştırıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-İzmir-Çanakkale-Kocaeli

“Her yer ODTÜ her yer direniş!”

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın ünivertiseye gelmesi nedeniyle eylem yapan ODTÜ öğrencilerine polisin müdahalesi protesto ediliyor ve öğrencilerin müdahale karşısındaki direnişi dört bir yanda sahipleniliyor. ODTÜ öğrencilerini gözaltına alan, terörist ilan etmeye çalışan yargı da, toplumsal destek karşısında istediğini gerçekleştirmedi, öğrencileri serbest bıraktı. Toplumsal destek karşısında acze düşen sermaye düzeni, çeşitli üniversitelerin rektörlükleri üzerinden açıklamalar yayınlamaya polisin müdahalesine meşruluk kazandırmaya çalışmakta. Fakat üniversite öğrencileri, akademisyenler tarafından yapılan eylemlerle bu adım da boşa düşürülerek, ODTÜ ruhunu tüm üniversitelere yansıtıyorlar.

İstanbul

İstanbul’da ODTÜ öğrencilerine yönelik gözaltı terörüne karşı gençlik, 20 Aralık’ta Beyazıt Meydanı’nda eylemdeydi. ODTÜ’de yaşanan polis saldırısını protesto etmek ve ODTÜ direnişini selamlamak için bir araya gelen üniversiteliler “Üniversite susmayacak AKP faşizminden hesap sorulacak” pankartı açtılar.

Eylemde açıklama, Erdoğan’ın ODTÜ’ye 105 koruma aracı, 20 zırhlı araç ve 3600 polisle gelmesinin gençlikten duyulan korkudan kaynaklandığı vurgulanarak başladı. “Bizler üniversite öğrencileri olarak; AKP’nin savaş politikalarına, otoriterleşmeye ve karanlığa karşı her yerde sözümüzü söylemeye devam edeceğiz” denildi. ODTÜ öğrencilerinin sahiplenildiği, baskıların gençliği engellemeyeceği belirtilerek, mücadelenin büyütüleceği ifade edildi.

21 Aralık’ta Taksim Meydanı’nda toplanan binlerce kişi, “AKP elini üniversiteden çek. Gözaltılar serbest bırakılsın!” pankartı açarak ODTÜ öğrencilerine destek yürüyüşü gerçekleştirdi.

Gözaltıların serbest bırakılması istenen açıklamadal, “bu ülkenin onurlu üniversiteleri, onurlu gençleri olarak üniversitemizi ve halkımızı savunmaya devam edeceğiz” denildi.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSÜ) öğrencileri, 25 Aralık günü yaptıkları eylemle ODTÜ’yü kınayan açıklama yapan MSGSÜ rektörünü protesto ettiler. Rektör, metnin hazır geldiğini ve süreci bilmediğini söyledi.

Fındıklı kampüsünde toplanarak rektörlüğe yürüyen yüzlerce öğrenci ve akademisyen önce ÖGB barikatıyla karşılaştı.

Barikatın önünde sloganlar eşliğinde bekleyen öğrenciler rektörün kendilerine bir açıklama yapmasını istediler. Bekleyişin ardından Rektör Yalçın Karayağz üniversiteye geldi. Öğrencilerin soruları üzerine açıklama yapan rektör, görüntüleri izlemediğini ve süreci takip etmediğini, metnin kendisine hazır geldiğini, onun sadece imzaladığını itiraf etti. Öğrencilerin görüntüleri birlikte izleme teklifini de kabul etmeyen rektör protestoların ardından oradan uzaklaştı.

Galatasaray Üniversitesi (GSÜ) öğrencileri, İstanbul’da 26 Aralık’ta yaptıkları eylemle rektörlüğün

ODTÜ’lü öğrencileri kınayan açıklamaya imza atmasını protesto ederek, rektörün istifasını talep ettiler.

Rektörlük binası önünde toplanan öğrenciler, “ODTÜ öğrencilerini değil rektörlüğü kınıyoruz!” pankartı açtı.

Eylem öncesi, “turnike bozuk” gerekçesiyle üniversiteye girenlere kimlik kontrolü yapılırken, “rektörlüğün talimatı var” denilerek basın içeri alınmadı. Basının içeri alınmayarak sansür uygulanmasına “Basın içeri, rektör dışarı!” sloganıyla tepki gösteren öğrenciler, Rektörlük önünden gazetecilerin bekletildiği kampüs güvenlik noktasına yürüdü. Burada rektörün basına uyguladığı sansürü konuşmalarla teşhir eden öğrenciler, oturma eylemi yaparak rektörü kınadı.

Oturma eylemi sürerken öğrenciler adına GSÜ öğrencisi İlker Bayram basın açıklamasını okudu.

Ankara

ODTÜ’lü öğrenci ve akademisyenler ile KESK Ankara Şubeler Platformu’nun çağrısı ile 21 Aralık’ta YKM önünde toplanan kitle, buradan Başbakanlık’a yürümek istedi. Kitlenin önünün polis barikatıyla kesilmesi nedeniyle 45 dakikalık bekleyişin ardından basın açıklaması yapıldı.

ODTÜ’deki saldırının sorumlusunun polis olduğunu söyleyen KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Devrim Kahraman, öğrenciler hakkında yapılan “marjinal gruplar” minvalindeki haberlere de tepki gösterdi.

Polis saldırısı nedeniyle ODTÜ’nün savaş alanına döndüğünü söyleyen Eğitim Sen ODTÜ Temsilcisi Mehmet Mutlu ise gözaltına alınan öğrenciler serbest bırakılana kadar okullarını terketmeyeceklerini belirtti.

Kocaeli

Kocaeli Üniversitesi’nde üniversiteliler, 20 Aralık’ta Rektörlük binası önünde toplanarak ODTÜ’de yaşanan polis terörünü protesto ettiler. Basın açıklamasını okuyan Yankı Subaşı “AKP’nin gericiilikten, otoritesinden vazgeçmeye niyeti yok, üniversitelerin de susmaya! Bizler üniversite öğrencileri olarak, AKP’nin savaş politikalarına, otoriterleşen ve karanlıklaştırılmaya çalışılan üniversitelere karşı her yerde sözümüzü söylemeye devam edeceğiz!” dedi.

Eylemi Ekim Gençliği, Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve TKP örgütledi.

İkinci eylem 21 Aralık’ta gerçekleşti. Genç Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve Emek Gençliği’nin çağrısıyla Belediye İş Hanı önünde bir araya gelen üniversite öğrencileri, gözaltına alınan ODTÜ’lülerin serbest bırakılmasını istedi.

Eskişehir

Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Yerleşkesi’ndeki öğrenci yemekhanesi önünde buluşan üniversiteliler, kent merkezine yürümek istedi. 20 Aralık’ta gerçekleştirilen eylemde öğrenciler, yerleşke çıkışında polis barikatıyla karşılaştı. Yürüyüş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yapmakta

ısrar eden öğrencilere polis biber gazıyla saldırdı. Saldırı sonrasında Yurtlar girişinde yeniden bir araya gelen üniversiteliler, bir kez daha polis barikatıyla karşılaşıncı yeniden yüklendiler. Polis burada bir kez daha saldırıya geçti. Bir süre sonra eylem sonlandırıldı.

Adana

Adana’da da üniversiteliler, 20 Aralık’ta Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelerek AKP İl Başkanlığı’na yürümek istedi. Ancak Adana polisi, üniversitelerin AKP’ye yapmak istedikleri yürüyüşün de yasadışı olduğunu iddia etti. Üniversiteliler, “Her yer ODTÜ, her yer direniş” sloganlarıyla bir kez daha yürümek isteyince polis biber gazı ve coplarla saldırıya geçti.

Saldırıda bir üniversitelinin burnu kırıldı. Arbede sonrası tekrar bir araya gelen üniversiteliler, polisin ODTÜ ve Eskişehir’den sonra Adana’da da saldırmasına tepki gösterdi.

Trabzon

KTÜ’lü öğrenciler de ODTÜ’deki saldırıyı protesto etmek ve ODTÜ direnişine destek vermek için 20 Aralık’ta İktisadi İdari Bilimler Fakültesi’nden rektörlüğe kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

KTÜ öğrencilerinin yürüyüşleri sırasında Fen Edebiyat Fakültesi önündeki faşistler, yaptıkları hareketlerle provokasyon yaratmaya çalıştı.

Bursa

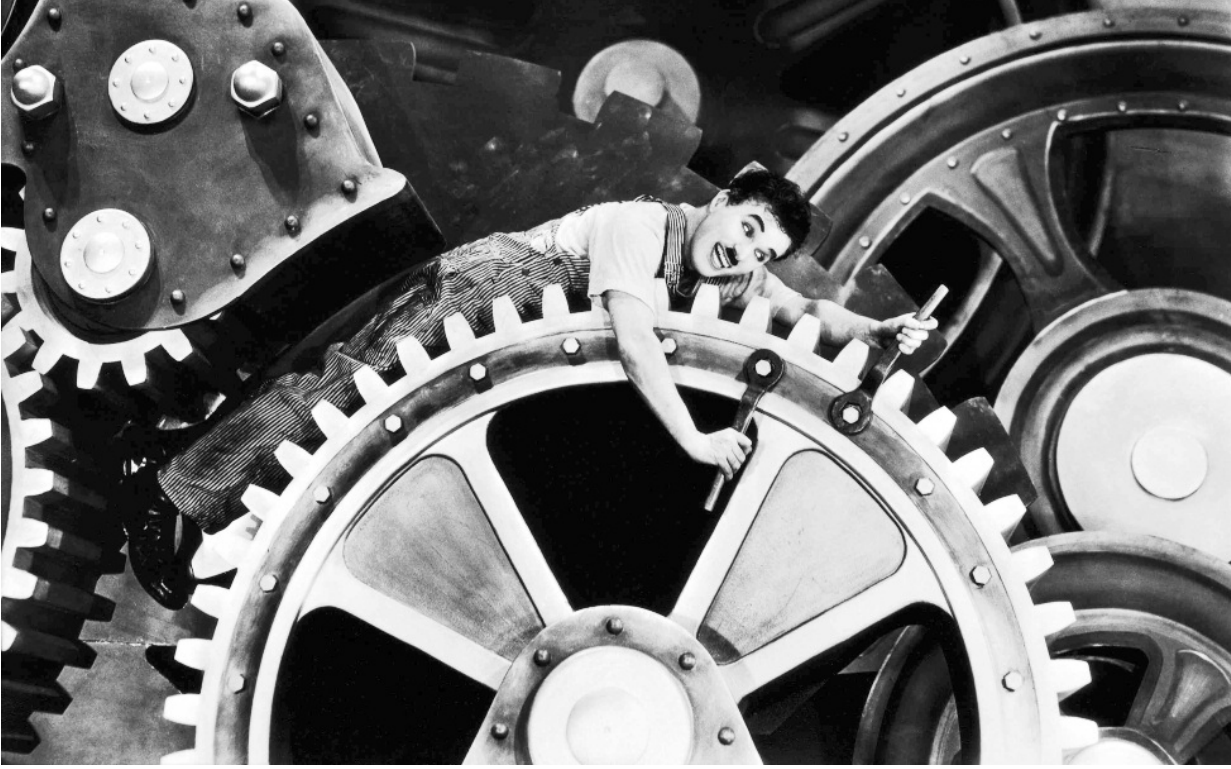
Bursa’da öğrenciler, 20 Aralık’ta biraraya gelerek AKP İl binasına yürüdüler. “Üniversite Susmayacak, AKP faşizminden gençlik hesap soracak” pankartı taşıyan öğrenciler Fomara Meydanı’nda buluştular. “Her yer ODTÜ her yer direniş” sloganıyla AKP İl Binası’na doğru yürüyüşe geçtiler. Bina önünde basın açıklaması gerçekleştiren öğrenciler, sloganlarla eylemi sonlandırdı.

Mersin

Mersin Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünde 20 Aralık’ta biraraya gelen üniversiteliler, yaptıkları açıklama ile üniversiteleri AKP’ye dar edeceklerini ifade ettiler.

“Komünist olmak en doğal hakkımdır!”

Sessiz çılgılık: Charlie Chaplin...

16 Nisan 1889’da Londra’da doğan Chaplin, yoksul bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Ailesi de çeşitli gösteri sanatları ile ilgilenen Chaplin, oyunculuk yaşamının ilk yıllarında kısa filmlerde rol aldı. Kapitalizme karşı net bir şekilde komünist olduğunu dile getiren devrimci sanatçı, yaptığı filmler aracılığı ile kitlelere mücadeleyi aşılamaya çalıştı.

Şarlo’da umuda dönük yön

Chaplin, yapıtlarında hem tek tek kişiler şahsında hem de bir bütün olarak topluma en zor koşullarda bile mücadele edilebileceğini göstermiştir. Kapitalizmi ve sanayileşmeyi en iyi anlattığı film olan Modern Zamanların bitişinin “*Neşelen biraz, asla ölümden bahsetme, başaracağız!*” sözleri olması buna bir örnek olarak verilebilir. Büyük Diktatör filminde ise savaşın eşliğinde olan askerlere “*Askerler, kölelik uğruna dövüşmeyin. Özgürlük için dövüşün!*” diye çağrıda bulunmuştur.

Topluma verilen umut dolu mesajlar Chaplin’in bir yönü iken diğer bir önemli vurgusu ise faşizm karşıtı tutumudur. Büyük Diktatör filminde yaptığı konuşma ile bu yönünü açıkça ortaya koymuştur. Bu yüzden ABD’de komünist olarak nitelendirilmiş ama kendisi bu nitelemenin doğru olduğunu “ulusların geleceği komünistlerin elinde” diyerek belirtmiştir.

Tüm bu yönleri ile düşünüldüğünde Charlie Chaplin günümüz sanatçılarına da yol göstermektedir. Sanatçının toplum içerisindeki ilerici-devrimci yönünün nasıl ortaya konulması gerektiğine canlı bir örnektir. Chaplin’in yaşamından öğrenilecek diğer bir yön politik sanatı kapitalist kar hirsından uzak bir biçimde yani hiç bir kar amacı gütmeksizin yapmasıdır. Bu yönü ile Chaplin’in yaşamı, devrimci-komünist sanatçılara yönelik sorulan “sanatı piyasaya açmazsanız nasıl yaşarsınız?” sorusuna verilmiş açık bir yanittir.

Charlie Chaplin’in, büyük bir kitle tarafından

bilinmeyen diğer yönü de besteci ve müzik adamı olması yönüdür. Devrimci sanatçı yaptığı filmlerin müziklerini kendisi ve Carl Davis yapmıştır. Ve bu müzikler albüm haline de getirilmiştir. Bu özellik, yani sanatçı ise sanatın, bilim insanı ise bilimin birden fazla yönü ile profesyonel olarak ilgilenebilmek Charlie Chaplin’in yaşadığı dönemin önemli özelliklerindendir. Ayrıca bir çok filminin hem senaristi hem de yönetmenidir.

Chaplin sosyalizme aittir!

Charlie Chaplin Modern Zamanlar filminde sermayenin işçi sınıfını makinalaştırmasını eleştirmişti. Filmde işçiler kendi türünün özelliklerine yabancılaşarak makinenin bir parçası haline gelmeye başlamışlardı. Bugün de yaşandığı gibi. Chaplin sermayenin, fabrikalarda işçi sınıfına yönelik saldırılarını eleştirirken Gio-Goi gibi bir tekstil sermayesi Chaplin’in resimlerini tişörtlere basarak, belki aynı, belki benzeri sömürü yöntemleri ile o tişörtleri üreterek Chaplin üzerinden rant elde etmektedirler. Sermayeye karşı olan Chaplin’den, sermaye biriktirmek için faydalanmaktadırlar. Burjuvazinin bu ikiyüzlü tutumu diğer devrimci önderler ve sanatçılar üzerinden olduğu gibi Chaplin üzerinden de yaşanmaktadır.

Chaplin tüm yaşamı ve günümüze bütün güncelliği ile bıraktığı eserleri ile sosyalizme aittir. Bugün hala devrimciler güncel gelişmeler üzerinden O’nun eserlerini anmakta, onun eserlerini işçi ve emekçilerle buluşturmaktadır. O bugün emekçilere, emperyalist işgal gündeme geldiğinde Büyük Diktatör’ü, işçi sınıfına dönük saldırılar gündeme geldiğinde Modern Zamanlar’ı hattırlatmaktadır. Bu yönü ile Chaplin sermayenin ellerinde değil devrimcilerin mücadelelerinde yaşayacaktır, yaşatacağız. Anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

Biz hücrelere sığmayız...

**“F tipi film”
ve “Simurg”**

Filmin sonunda yoldaşları ölüm orucu direnişçisine hapisanede imkânlarla elde uygun malzemeleri kullanarak (eski gazete, poşet, limon vb. ile), yoldaşlarına not göndermek için, eğip bükerek elde ettikleri bir top atıyor. Topla gelen notta “*Seni çok seviyoruz / yoldaşların*” yazıyor. Notu okuyan direnişçi, hücrelere sığmadıklarını söylüyor. Tutsaklar hücrelere sığmıyor. Hücrede tek başına olsalar da yalnız değiller. Öyle ki, insanlar dışarıda kalabalık içinde yapayalnız kalırken, tutsaklar hücrelerde, yoğun bir tecrit saldırısına maruz kalmalarına rağmen yalnız değiller. Yalnız kalmamak, tek başına ele alınacak olsa bile, büyük bir direniştir.

Tutsakların direnişi yalnız kalmamakla sınırlı değil. Mekansal anlamda tecriti kırmak ve işkencenin son bulması için gösterilen direnişin doğrudan bir sonucu yalnız kalmamak. Direniş sadece ölüm orucu direnişi, ayakkabı çıkarmamak vb. değil, yaşamın her alanında bir direniş var. Hücrede bir iki dakikayı geçmeyen bir süre 1 Mayıs marşını kemanla çalmak için harcanan emek, çok önemli bir direniştir. Duvarları ayak izleriyle donatmak aynı direnişin bir parçasıdır.

Filme dramatik sahneler de var. Bu sahneler yaşanan gerçekliğin sadece bir parçası. Bu da hücre gerçekliğini gözler önüne seriyor.

Simurg filmi ise daha dramatik. Çünkü gerçekliği olduğu gibi gözler önüne seriyor. Bunu, senaryoyla değil, birebir yaşananı göstererek yapıyor. Filmde bir anlatım kurgusu var ama senaryo yok. Oyuncu da yok. Oyuncu demek gerekirse, oyuncular bizzat ‘96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişini yaşayan gaziler ve şehit düşenlerde dahil Küçükarmutlu direnişçileridir. Simurg filmi izleyenler gözyaşlarına hakim olamıyor. Gözyaşı dökmek için Simurg gibi filmlerin çekilmemesi değil, filme konu olan zulmün yaşanmaması gerekiyor. Zulüm devrime kadar sürecek. Ama zulüm sadece içerden değil, asıl olarak dışarıdan yükseltelen mücadeleyle engellenir.

Simurg filmi birebir vermiyor ama filmin toplamına ve sürece bir bütün olarak bakılmasını sağlayarak, dışarıda mücadelenin yükseltilmesi gerektiğinin mesajını veriyor.

19 Aralık öncesinde ve sonrasında gösterime giren bu iki film, bir anlamda birbirini tamamlıyor.

Hrant Dink cinayeti dava dosyasına O'nu katleden yargıtay üyeleri bakacak!

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve yazarı Hrant Dink'in katledilişinden sonra açılan davanın dosyasına yine vakti zamanında Hrant'ı 301. madde ile 6 ay hapis cezasına mahkum eden faşist Yargıçlar bakacak.

Hrant Dink bu topraklarda devletin faşist beslemeleri tarafından katledilen onlarca gazeteci, yazar ve aydından sadece biri. Yazdığı yazılardan dolayı hedef tahtasına çakılan, "Türklüğü aşağılamak" suçlamasıyla 301. maddeye muhalefetten birçok kez yargılanan Hrant Dink, linç ve katliamların tezgahtarlığında önemli roller üstlenen, tarihten bugüne faşizmin borazanlığını yapan aşağılık düzen medyasının özel çabaları ile 19 Ocak 2007 tarihinde Agos Gazetesi'nin Şişli Halaskârgazi Caddesi üzerindeki binası önünde faşist besleme Ogün Samast tarafından kurşunlanarak katledilmişti.

Katledilişinin 6. yıldönümü yaklaşırken hafızalarımızı tazelemek için Hrant'ın devlet eliyle katledilişinin ön sürecine bir göz atalım...

Askerlik yıllarında da Ermeni olduğu için "öteki" olarak damgalanan Hrant, ulusal kimliği nedeniyle baskı, aşağılama vb. saldırılarla karşı karşıya kalan Ermeni bir gazeteci. Genel Yayın Yönetmenliğini yaptığı Türkçe ve Ermenice olmak üzere iki farklı dilde çıkan Agos Gazetesi'nin yazarlarından biri. 2002 yılında Urfa'da verdiği bir konferansta "*Ben Türk değil Türkiyeliyim ve Ermeniyim*" dediği için "Türklüğü aşağılamaktan" üç yıl yargılanarak, beraat etti. 6 Şubat 2004 tarihinde AGOS'ta yayınlanan "Sabiha Gökçen" ile ilgili, Dink imzasıyla ve "Sabiha-Hatun'un sırrı" başlığıyla verilen haberde Gökçen'in Ermenistanlı akrabaları konuşuyor ve Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in aslında yetimhaneden alınmış bir Ermeni yetim olduğunu iddia ediyorlardı. Bu haber, Türkiye'nin en çok satan gazetesi Hürriyet'te 21 Şubat 2004 tarihinde AGOS'tan alıntılanarak manşetten verilince Hrant'a dönük linç kampanyasının startı verildi. 15 günü aşkın bir süre tüm köşe yazarları habere ilişkin olumlu, olumsuz yorumlarda bulundular, değişik kesimlerden değişik beyanatlar verildi. Tüm bunların içinde en önemlisi ise **Genelkurmay Başkanlığı'nın** 22 Şubat 2004 tarihinde yaptığı yazılı açıklama oldu. Genelkurmayın "**Böyle bir sembolü amacı ne olursa olsun tartışmaya açmak, milli bütünlüğe ve toplumsal barışa karşı bir cürümdür**" açıklaması ile devletin en yetkili ağzından linç kampanyasına destek verilmişti.

23 Şubat tarihinde ise sabah Dink'in telefonu çalar, arayan İstanbul Vali yardımcılarının biridir. Yaptığı habere ilişkin belgelerle ertesi gün Vali yardımcısının makamına "davet" edilir. Hrant, Vali yardımcısının makamına gider ve Vali yardımcısı tarafından yakının diye tanıştırılan bir kadın bir erkek iki kişi daha vardır odada. Vali Yardımcısı "**Siz, tecrübeli bir gazetecisiniz. Daha dikkatli haber yapmanız gerekmez mi? Sonra böyle haberlere ne gerek var? Bakın ortalık nasıl allak bullak oldu. Hayır, biz sizi biliyoruz ama sokaktaki adam ne bilsin? Bu tür haberleri başka bir niyetle yapıyorsunuz sanabilir.**" diyerek "**uyarır**". Ardından erkek olan misafirin "**Sizin yazdığınız bazı yazılardan, her ne kadar üslubunuza katılmasak da, niyetinizin kötü**

olmadığını anlayabiliyoruz, ancak herkes bunu böyle anlamayabilir ve toplumun tepkisini üzerinize çekebilirsiniz" sözleri ile bir daha "**uyarı**"ır. Yani deniyordu ki "**dikkatli ol**", "**sonun iyi olmaz.**"

Ertesi günden itibaren birçok gazetede birçok köşe yazarı Hrant Dink'in Ermeni kimliği üzerine yazmış olduğu deneme serisinin içinde geçen "Türk'ten boşalacak o zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan, Ermenilerin Ermenistan'la kuracağı asil damarında mevcuttur" (301. Madde ile 6 aya mahkum edilmesinin gerekçesi olan cümle) cümlesini cımbızlayarak, Hrant'ın Türk düşmanlığı yaptığı gerekçesiyle kirli bir kampanya başlatırlar. Bu yayınların ardından ise 26 Şubat günü İstanbul Ülkü Ocakları İl Başkanı Levent Temiz'in başını çektiği bir grup ülkücü, AGOS'un kapısına gelerek Hrant'ın aleyhine sloganlar attı ve tehditlerde bulundu. Tüm televizyon kanalları ve gazete muhabirleri de haberdar edilmişlerdi, hepsi AGOS'un önündeydi. Grubun kullandığı sloganlar çok netti: "Ya sev ya terk et", "Kahrolsun ASALA", "**Bir gece ansızın gelebiliriz**" Grubun lideri Levent Temiz'in yaptığı konuşmada hedef açık ve seçikti: "**Hrant Dink, bundan sonra bütün öfkemizin ve nefretimizin hedefidir, hedefimizdir.**"

Sonrası malum. Her geçen gün etrafındaki faşist çemberin daraltılmasının ardından güpegündüz, sokak ortasında devletin faşist tetikçisi Ogün Samast tarafından katledildi.

Katliamın ardından Ogün Samast eylemi yaptığı tarihte 18 yaşını doldurmadığı için mahkeme tarafından ödüllendirildi. Yaşı 17 olduğundan az bir ceza verildi. Tabi bu dava dosyası Yargıtay'a gittiğinde dosya kimlerin önüne geldi peki? Yargıtay'da Hrant Dink davasına bakan iki hakimin, Ermeni gazeteciyi 'Türklüğü aşağılama' suçundan mahkum eden karara imza atanlar olduğu ortaya çıktı. 301'den mahkumiyet kararına imza atan yargıçlardan Hasan Erbil, şimdi Yargıtay Başsavcısı ve davayla ilgili tebliğnameyi hazırlıyor. Dink'in katledilmesine zemin hazırlayan mahkumiyet kararına imza atan bir diğer yargıç Ekrem Ertuğrul ise cinayet davasında son sözü söyleyecek Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin başkanı.

Bu tablo da tıpkı diğer davalarda görüldüğü gibi adaletin nasıl işlediğinin ve kime hizmet ettiğinin yeni bir kanıtı işte. Zamanında sen "Türklüğü aşağıladın al sana 6 ay ceza" deyip Hrant'ın katledilmesinde önemli roller üstlenen yargıçlar şimdi de Hrant'ın katillerine "sen neden Hrant'ı katlettin?" mi diyecekler? E bu yargıçlara göre zaten Hrant Dink katli vacip olan bir Ermeni değil miydi? Hakkında kaç defa 301. maddeye muhalefetten dava açılmamış mıydı? Ki 301. madde bir kişiyi hedef tahtasına çaktıysa, burada faşist katil sürülerine verilen bir "mesaj" yok muydu? Yoksa 301. maddeden dolayı 6 ay hapse mahkum olmak yeterli miydi? "Toplumsal öfke" ve "hassasiyet" harekete geçsin diye faşist bir yasa olarak çıkartılmamış mıydı 301. madde TBMM'den.

Kurulduğu günden bu yana faşist ırkçı yasalar hep bir şekilde var oldu sermaye devletinin anayasasında ve yasalarında. Her birinin amacı da esasında 301. maddeden faydalanarak, her ne kadar muhalifler olsa

bastırmak, yetmiyorsa bizzat yasalarla katliam planlamak ve katletmek. Eğer ki yasalar sonucu birileri ceza aldıktan sonra hedef tahtasına çakılıp katlediliyorsa; bu, dolaysız olarak katledenin devlet olduğunun kanıtıdır.

301. madde ile Hrant'ın katledilmesinde önemli rol oynamış olan iki faşist Yargıtay üyesi arasında doğrudan Hrant'ı katledenlerdir. Tetiğin çekilmesi için kendi bulundukları alandan talimatı vermişler, sonrasında ise devletin faşist-kontra tetikçileri harekete geçmişlerdir. İşte tetiği çekin emrini veren bu iki katil Yargıtay üyesi şimdi de Hrant cinayetinin dosyasına bakacaklar.

Katlettikleri Hrant'ın dava dosyasına yine onun katilleri bakacaktır işin özünde. Bu durumun bir benzeri aslında bu zamana kadar daha çok polis tarafından işlenen cinayetler üzerinden göze çarpyordu. Polis sokak ortasında, polis merkezlerinde, karakollarda vb. bir çok cinayet işledi bugüne kadar. Fakat bu cinayetlerin her birine bakın, yine cinayetle ilgili soruşturmayı yine aynı kolluk gücünün yürüttüğünü görürsünüz. Yani polis katleder, sonra gerekli soruşturmayı, delil toplamayı da bizzat polis yürütür. Polis MOBESE kameraları, olayın meydana geldiği cadde ya da sokaktaki dükkan vb. yerlerin kameralarının kayıtlarını toplar sonra da dava süreci işletilir. Lakin polisin bu topladıkları aslında arkasında bıraktığı ayak izleridir. İşte soruşturmayı sürdürmenin avantajı da tam da buradadır. Çünkü polis bu topladığı kanıtları itina ile yok eder. Sonra mahkeme salonlarında der ki "ilgili kayıtlar teknik bir arızadan dolayı silinmiştir." Fakat kimse "yahu bu nasıl iştir? cinayeti işleyen kurum soruşturmayı nasıl yürütür?" demez. Hele aşağılık boyalı basın bunu hiç "görmez."

Bu duruma şimdi bir de Hrant Dink dosyası eklendi. Hrant Dink davasının geldiği son aşama ise tüm kurumlarıyla çürümüş olan sermaye devletinin gelinen yerde görüntüyü dahi kurtarma ihtiyacı duymadığını göstermektedir.

Maraş Katliamı alanlarda lanetlendi

Maraş Katliamı 34. yılında ilerici ve devrimci güçler tarafından gerçekleştirilen bir dizi eylemle lanetlendi.

Ankara'da 24 Aralık akşamı Yüksel Caddesi'nde bulunan kitle "Maraş'ı unutmadık, hesabını soracağız!" yazılı pankartın arkasında yürüyüşe geçti. Alınteri, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, BDSP, DHF, EHP, HDK ve İHD Ankara Şubesi'nin örgütlediği eyleme PSAKD üye ve yöneticileri de destek verdiler. Komünistler eyleme kızıl flamalarla katıldılar.

Ziya Gökalp Caddesi'nin bir süre trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması okundu. 1978 yılında gerçekleştirilen Maraş Katliamı'nın hatırlatıldığı açıklamada devlet eliyle yönlendirilen olayların bilançosu aktarıldı. O dönemde katliamın sorumlularının pervasız açıklamalarına değinilen basın metni, bugün alevi emekçilere yönelik asimilasyon politikalarının ve baskıların devam ettiğinin vurgulanmasıyla devam etti.

Örgütleyici kurumlar adına gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından Maraş'ta polis terörüyle karşılaşan PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül bir konuşma yaptı. Bülbül; katili tanıdıklarını ve 34 yıl değil, 340 yıl geçse de Maraş'ta yaşamını yitirenleri anmaya devam edeceklerini, katillerden hesap soracaklarını vurguladı.

Mamak'ta Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Mamak Meclisi, 23 Aralık Pazar akşamı Maraş katliamını lanetlemek ve katliamın yıl dönümünde Maraş'ta yapılan anma etkinliğine dönük polis saldırısını kınamak için Tuzluca'yı göbekte bir basın

açıklaması gerçekleştirdi.

"Sivas'ı, Çorum'u, Maraş'ı, Dersim'i, Roboski'yi, Hrant'ı unutmak ihanettir" denilen basın açıklamasında, Maraş'ta katleden devletin bu günlerde katliamcı yüzünü ev işaretlemeleri, cemevi kundaklamaları, Maraş'a anmaya gidenleri engellemesiyle bir kez daha gösterdiği ifade edildi.

Açıklamaya Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, TKP Mamak İlçe Örgütü, Emekli-Sen ve Pir Sultan Kültür Derneği Mamak Şubesi destek verdi.

Bursa'da Bursa Alevi-Bektaşî Dernekleri Platformu 23 Aralık günü yaptığı eylemle Maraş katliamını lanetledi. Kent Meydanı'nda gerçekleşen eylemde "Maraş katliamını unutmadık unutturmayacağız! / Bursa Alevi-Bektaşî Dernekleri Platformu" pankartı açıldı.

Platform adına Ali Akça'nın okudu basın metninde Maraş'ın acısının Çorum, Sivas, Dersim gibi taze olduğunu belirtti.

İzmir'de HDK İzmir İl Meclisi Maraş ve Roboski katliamlarının yıldönümü dolayısıyla eylem yaptı.

24 Aralık akşamı YKM önünde toplanan HDK "Maraş'tan Roboski'ye katliamların hesabını soruyoruz! / HDK İzmir İl Meclisi" yazılı ozalit açtılar. YKM önünden eski Sümerbank önüne yüründü. Eski Sümerbank önünde okunan basın metninde ağırlıklı olarak Maraş Katliamı üzerinde durularak, Sadece Maraş ve Roboski'nin değil bütün katliamların sorumlusunun devlet olduğu söylendi ve katliamların hesabının sorulacağı vurgulandı.

Basın metninin okunmasından sonra 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara-Bursa-İzmir

Maraş'ta anma yasak!

Faşist baskı ve yasaklara her gün yenilerini ekleyen AKP bu kez de Maraş katliamını lanetlemek için gerçekleştirilecek eylemi yasakladı ve araçların Maraş'a hareket etmesini engelledi. Yasağın gerekçesi ise kentte Suriyeli mültecilerin olması...

34 yıl önce Maraş'ta gerçekleşen faşist katliamda yüzlerce alevi katledilmişti. Devlet tarafından planlanan ve yönlendirilen katliam "Güneş ne zaman doğacak" adlı karşı devrimci filmin provokasyon amacıyla bombalanmasıyla başladı. Ardından faşist tetikçiler, polis, asker, müftülük iş birliği halinde hareket ederek Alevilere karşı linç örgütler ve resmi rakamlara göre 111 Alevi vahşice katledildi.

Katliamın ardından da hesap sormak şöyle dursun katliamın tetikçileri de kışkırtıcıları da ödüllendirildi. AKP hükümeti de bu konuda devlet geleneğinin temsilcisi oldu. Katliamın kışkırtıcılarından Ökkeş Kenger AKP'nin Alevi açılımında dahi söz sahibi yapılmak istendi.

Katliamı ve katilleri sahiplenen devletin son icraatı ise Maraş'ta gerçekleştirilecek anmayı yasaklamak oldu. PSAKD'nin çağrısıyla Maraş'a gitmek için hazırlanan araçların yola çıkışları engellendi. Birçok ilde araçların çıkışı keyfi gerekçelerle engellenirken evrak eksikliği gibi gerekçeler öne sürüldü. Ancak evrak sorunu olmadığının anlaşılmasının ardından İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in tüm valiliklere genelge yolladığı ortaya çıktı.

Genelgede ise "Suriyeli mültecilerin Maraş'ta oluşu, anma için kente gidecekler için 'güvenlik' sorunu ve yasadışı örgütlerin provokasyon yapacağı" gibi gerekçeler yer alıyor.

Anmaya gidenlere jandarma terörü

Anma için Maraş'a giden Alevi kurumları Narlı'da jandarmanın saldırısına uğradı.

Sabah saatlerinde araçların Maraş'a gitmek için yola çıkmasına engel olmaya çalışan devlet sonrasında araçların ayrılmasını engelleyemedi. Ancak eyleme gidenler Narlı'da çevrildi.

İçişleri Bakanlığı'nın eylemi yasaklayan genelgesini öne süren polis ve jandarma kitlenin Maraş'a gitmesine izin vermeyeceğini açıkladı. Barikatin önünde toplanan kitle "Faşizme karşı omuz omuza!", "Maraş'ın hesabı sorulacak!" sloganlarıyla beklemeye başladı. Bu sırada ana yol da trafiğe kapatıldı.

Bir süre beklenilmesinin ardından polisin barikatı kaldırmaması üzerine barikata yüklenildi. Jandarma ise biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı. Saldırısı sırasında çok sayıda kişinin yaralandığı öğrenildi.

Cumartesi Anneleri 404. kez eylemdeydi

Galatasaray'da her hafta gerçekleştirilen oturma eylemi bu hafta 404. kez gerçekleştirildi. Eylemde 23 Aralık 1980 tarihinde Kars'ta gözaltına alınarak kaybedilen Mahmut Kaya'nın dosyası açıklandı.

Eylemde Cemil Kırbayır'ın ağabeyi Mikail Kırbayır ve Mahmut Kaya ile aynı hücrede işkence gören arkadaşı Davut Aksu, konuşma yaptı.

Bu haftaki dosyayı İHD İstanbul Şubesi Başkanı Ümit Efe okudu. Açıklamada Kaya'nın, polis, MİT ve askerin birlikte gerçekleştirdiği işkence seansları sonucu katledildiği ve kaybedildiği söylendi. Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

21 Aralık; kimine kıyamet kimine umuttur!

Maya Takvimi'nin bitiş tarihiydi 21 Aralık 2012. Kimi insanlar için ulaşılmaz bir düzeye sahip olan Mayalar yanılmazdı. Bir bildikleri olmalıydı ki 21 Aralık 2012'den öteye geçmemişler...

İlk insandan beri var olan kendinden güçlü, “olağanüstü” kudret arayışının bir tezahürü olan durum gelip çattı. 21 Aralık kıyametsiz geçti. Ancak insanlık yeni kıyametler beklemeye devam ediyor. Aynı karamsarlık ve yılğnlıkla.

İnsanlar 22 Aralık'ta da kıyamet bekledi. Zira kapitalizmin egemenliğinde insanlık korku ve umutsuzlukla yaşar. Bundandır kurtuluş günü yerine yer yarılıp volkanların patlayacağı, denizlerin taşıp güneşin solacağı günün beklenmesi. Keza gelecek güzel günlere inanmak bedel ister, emek ister. Kimse yanaşmaz o sorumluluğu almaya. Bundandır kudretli yaratıcının kıyamette kendisini de kurtaracağına inanış. O olmadan kurtuluş da olmayacaktır. Bundandır tüm inkar ve kara gün hikayeleri...

Kapitalizmin çarkları daha hızlı işledi bu süreci. Kıyamet alameti üzerine kurulu sektörünü yaratarak paradan para yaratan düzen, kendini turistik geziler, kıyametten korunacak evlerle çeşitlerini artırdı. Türkiye'de de kıyamet beklenen yer İzmir Şirince'ydi. Nedendir bilinmez Şirince'de toplandı kıyameti bekleyenler. Mayaların Şirince'yi işaret etme olasılığı olmadığına göre burjuvazi kendi kehanetini de kabul ettirmiş demek. İsa'nın geleceği topraklar denerek açıklanan kıyamet korunağı para girdisiyle anlamını gösterdi. Tüm dinlerin ortaklaştığı her şeyin yaratıcısı tanrı ve kıyamet böyle anlam buldu.

Mayaların kendi dönemdeki geri teknolojileriyle ters orantılı astronomik bilgileri bugün insanlığın sürüklenişine malzeme yapılıyor. Mayaların son derece keskin astronomik gözlemleri, Ay ve bir dizi gezegenin hareketlerinin diyagramlarını çıkarmaları, Güneş tutulmalarını önceden tahmin edebilmeleri insanların büyülenmesine yetmiştir. Mayaları ilkel sayan Avrupa'da kullanılan Jülyen takvimine kıyasla çok daha kesin bir “güneş yılı”na dayalı bir takvime sahip olmaları 21 Aralık kehanetini destekler nitelik sayılmaktadır. Esasen bu verilerin ortaya çıkardığı şey insanlığın kendi tabularını aştığında çağın çok daha ilerisinde bilimsel keşifler yapabileceğidir. Mayaların bekledikleri kıyamet aslında bugün çoktan gerçekleşmiş olabilir. İnsanlığın en ağır kölelik koşullarında yaşamaya mahkum edildiği, savaşların en acımasız metodlarla cephe gerisindekileri katlettiği ve de dünden bir adım daha geriye giderek sadece insanlık değil hayvanların ve doğanın da yok oluşa sürüklendiği bir dönemdeyiz...

Panik Odası'ndan Kıyamet Evleri'ne saklanmak ama kaçamamak...

Korkuyla kaplı duvarlardan ışık sızmaz. Geçmez o kapıdan içeri umut. İnsanlığa dair ne varsa dışarıda bırakılıp girilir Panik Odası'na. Esasen hiç

kullanılmayacak da olursa, yine de ruhumuzdan ve bilincimizden koparıp alır tüm değerleri.

Kapitalizm kendi yarattığı canavarların sırtından beslenmeye alışmıştır. Her türlü felaketi sürekli yaşanma tehdidini yaratan sistem çözüm için kafanızı kuma gömmeyi öneriyor! Dünyanın doğal felaketlerini kontrol etmeyen, terör ve savaşı yaratan sistem panik odasına güvenmemizi istiyor. Fırtına, sel yine tolare edilebilir düzeyde olurken asıl tehdit kapitalizmin pisliği katil, hırsız ve tecavüzcüler oluyor. Aslında insanlar kabul etmese de biliyor ki kopacak kıyamet kapitalizmle koptu bir kere. Yozlaşmanın yarattığı tahribatla tehdit arttı ve kimse güvende değil! Şimdi de 21 Aralık kıyameti vesilesiyle Kıyamet Evleri yapılıyor. 21 Aralık bahane oluyor nükleer savaş ve terör korkusunu gizlemek için. Evleri inşa eden şirket dahi böyle yapıyor reklamını. Nükleer patlama sonrası hayatta kalmak için yerin 53 metre altında ev sahibi olmayı neden istemeniz gerektiğini. Tabi ki Panik Odası da Kıyamet Evleri de burjuvaziyi korumak, güven hissi sağlamak için. İşçi sınıfı ve emekçilereyse özel mülk hayalken panik odası bile lükstür. Ve bir kez daha görülür ki işçi sınıfının elinde kendine güvenmekten, mücadele etmekten başka bir yol yok.

Mayaların bir matematik hesabı kapitalizmin elinde bir karabasana dönüşüp her gün bir vesileyle önümüze çıkan 21 Aralık geldi çattı.

Kıyamet kopmadı. Hatta toplumdaki etki o kadar güçlüydü ki buna üzülen ve şaşırınlar oldu. Fakat 21 Aralık safsatasını tersine çeviren, kapitalizmin yarattığı algıyı bilinçte parçalayan sembolik bir adım tarihe yazıldı. 21 Aralık kıyamet gününü kendilerine milat edenlerle güneş daha da ısıttı, rüzgar daha sert esti, yağmur bir başka yağdı.

“Eğer sorsanız: ‘Sessizlik nedir?’ Cevap verimiz: O Büyük Ruh’un sesidir. Yine sorsanız: ‘Sessizliğin meyveleri nelerdir?’ Cevap verimiz: ‘Kendi kendini kontrol, gerçek cesaret demek olan metanet, sabır, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vakar ve saygı.” *

Mayaların kıyamet tarihinde Mayaların binlerce torunu Zapatistalarla meydanlara indi. Binlerce Zapatista sessiz yürüyüşlerinde haykırdı. Gelecek güzel günler için biz buradayız demek için. Tarihlerine, değerlerine sıkıca bağlandıklarını hatırlatmak için. Bir örgütün kıyamet gününde gelecek için sokaklara çıkması kadar güçlü başka bir devrimci eylem olabilir mi?

Umuda dair ne varsa yağmurlu bir Meksika gününde belediye binası önünde yankılandı sessizliğin içinde. Kıyamete dair hiçbir emare yoktu orada. Atılan birkaç sloganın dışında her şeyi sessizlikle anlatıyordu kar maskelerinin altındaki kara gözler. EZLN bayrağının önünde sol yumruk havada geçenler anlatıyordu geleceğin geçmişten güzel olacağını, umutla yürümenin kıyameti alt edeceğini. Lakin bu sessiz yürüyüş bilinmelidir ki geleceğin kopacak fırtınalarına, burjuvazinin kıyametlerine habercidir! Artık 21 Aralık bitmeyen kavganın, günü gelmeyen kıyametin miladıdır. 21 Aralık işçi sınıfının, ezilen halkların kavga sözü olarak tarihe yazılmıştır.

Zapatistalar söylüyor

dinleyin;

dinleyin geleceğin türküsünü, geçmişten gelip süren uzun yürüyüşü Bir sabah şafağı ufukta karşılayan kılıcı yenen ve akıntıya karşı gelen söylüyor işte dinleyin gelecek geçmişten güzeldir demek için son söz neferlerin;

“Zapatista hala burada, sessiz ancak sabırlı; tıpkı kılıcı yenen nehir suyu gibi”**

T. Kor

* Lumbee Boyu'na ait bir Kızılderili atasözü

** 21 Aralık Chiapas eyaletindeki eylemdeki açıklamadan

Mücadele Postası

Zindanlardan yeni mücadele yılı mesajları...

Sevgili Kızıl Bayrak çalışanları,
20. yüzyıl bunalım ve savaşlarla açılıp, devrimlerle taçlandırılmıştı. 21. yüzyıl da bunalım ve savaşlarla açıldı-açılıyor. Gelmesi muhtemel devrimin akıbetini ise partisiyle birleşmiş işçi sınıfının devrimci iktidar savaşımındaki mücadelesinin düzeyi belirleyecektir.

Bu düşüncelerle yeni yılın bunalım ve savaşların imkan ve olanaklarını arttırdığı, işçi sınıfı merkezli devrimci yükselişlere sahne olması umuduyla, yeni yılınızı kutlar mücadelenizde başarılar dilerim.

Sevgilerimle...

Kemal Toka
Kandıra 1 No'lu F tipi Cezaevi

İnsani değerler bütününe sıkı sıkıya tutunup, doğruluğu kanıtlanmış fikirlerine, düşlerine sahip çıkmış; görüşlerinin ardında onurluca dimdik durup, mücadeleden, kavgadan, üretmekten ısrar eden insanların çoğaldığı bir yıl olması dileğiyle 2013 yılınızı en içten devrimci duygularımızla kutluyoruz.

Yeni yılın sizlere başarı getirmesi dileğiyle selam ve saygılarımızı yolluyoruz.

Kızıl selamlar...

Erzurum H Tipi Hapishanesi
MKP Dava tutsakları adına Özgür Çelik

Merhaba dostlar,

Her hafta yolladığınız yayınları alıyoruz. Hem bunun için teşekkür etmek, hem de yeni yılınızı kutlamak için kısaca yazıyorum. Yeni Evre'nin devrimleriyle kavgalarıyla dolu bir yıl dileğiyle.

Baki Yaş
C2-103 F tipi Cezaevi Bolu

Sevgili dostlar;

Öncelikle siz Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyor ve selamlıyorum.

2013 yılının insani ve devrimci değerlere sahip çıkmanın kavgasıyla geçeceğine inanarak, bu mücadele saflarında yer alacak tüm emekçilerimizin yeni yılını kutluyor ve selamlıyorum.

Devrimci selam sevgiler...

Ali Şimşek
F tipi Hapishane c-27
Hacılar/Kırıkkale

Yeni bir yıla girerken:
Umut bizde; insanda
Direnc bizden; emekçiden
Mücadele bizden; işçiden
Kavga sizden;
emekten, kadından yana
Dönüyor dünya
Hareketin kanunlarınca...

Sevgili dostlar,

21. yüzyılın ilk çeyreğinde kapitalizmin finans krizi ile başlayan ve gittikçe emek dünyasını içine çeken; ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi açılardan toplumların kılcal damarlarına dek sirayet eden, kriz halinin temel nedenini özel mülkiyet oluşturmaktadır.

Özel mülkiyet fikri canlı olan herşeyi felç ediyor, yaşayamaz hale getiriyor. Yaşamı kemiren bir kurt gibi paylaşmayı, bölüşmeyi, üretmeyi, sevmeyi ortadan kaldırıyor. Garabet bir ilişki biçimi ortaya çıkartıyor. Kavgayı derinleştirerek toplumsal

cinnet boyutuna taşıyor.

Sorunun kökeni özel mülkiyetçilik. Çözümü hem yerelde hem bölgesel hem de küresel bağlamda Komün'dür.

Dünya emekçileri tarih bilinci ile kuşanarak yarını kurması bu hat üzerinedir. Onu bu yoldan alıkoyan her tür düşünce ve davranış tarihin tekerleğinin geriye döndürülmesine hizmet edecektir. Emekten ya da komünün ve sosyalizm davasında olan dostlarımızın, yoldaşlarımızın buna izin vermeyeceğine inanmaktayız.

Dünya dönüyor, döndükçe de bu mücadele süreci hep böyle...

Kızıl Bayrak dergisini yazar ve okurlarını coşku ve dirençle selamlıyorum. Yeni yılınızı kutluyor, sevgilerimi sunuyorum. Başarı ve mutluluk dilekleriyle nice yıllara...

Sadık Sabancılar
Kırıkkale F tipi Hapishanesi C-14
Hacılar/Kırıkkale

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

**İşahır'ıen İıall Street'e,
emekçiler alanları boş
bırakmadı!**

**Kapitalizme karşı
küresel direniş!**